

הצבא משתלט על רוסיה * לידה בחדר המדרגות

העונש הזה

מס' 905
שנה 18
כ"ה שבט
תשס"ו
17.2.1955
המחיר:
350 סרטה

סיפור השער:

**מלך
הפלאפל**

**בלי מורא -
בלי
משוא פנים**

העולם הזה

FRONTPAGE

ASI ES!

השבועון המצוייר לאינפורמציה
השבועון האנגלי לאינפורמציה
ר"ח גניסון 8 תל"אב"ב, מען המברקס:
"עולמפרט" ת. ד. 136, 1970 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א 23204.

העורך הראשי:
אורי אמרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך כיתוב:
שי לביא
הכתב הראשי:
עמנואל פרת
חברי המערכת:
גשה בן-אפרים, יוחאל בשן, ניצה נבי, ליילי גלילי, רותי ורד, בוני רהבי, יוחנן ורבעה זרואי, אופקר טאנבר, אביבה סגן, עמוס קינן, סילבי קשת, אברהם דפפורט.
עורכי המהדורה האנגלית:
ביל בלמן, דניאל שטרן.
הממונה על המהדורה הספרדית:
שלמה הררי
הציר הראשי:
שמואל כרמור
מנהל מבצעים:
שלמה אריר
עורך דפוס:
משה אור
מנהל מעבדה:
דוד מתייני

אין המערכת אחראית עבור חוכן המודעות, מלבד עבור מודעות המתפרסמות תחת הכותרת "דו"ח לצרכן", "דו"ח למסע" וכו'. המוכנות עלידי חברי המערכת ונבדקות עליהם. המודר "דו"ח לכוחר" כולל מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ולערות המוכנות בהן, ושאינן משקפות כיום צורה שהיא את דעות המודעת.

ז'י' 2'

לפני כמה שבועות הודיע לך המדור תצ' פית של העולם הזה כי השבועון מצפן עומד להיסגר. השבוע נתקיימה הנבואה. ה' שבועון נסגר. היה זה השבועון השלישי ש' ניסה בשנה האחרונה להתמודד עם העולם הזה — ושיילם את המחיר בחיסולו. שני ה' אחרים היו תבל והאומה.

איני שמח לאידו. כמה מעורכי הנם חברי הטובים. ומי כמוני יודע כמה עמל, כמה חר' דה, כמה מאמצים קדחתניים מושקעים בכל גליון של עתון!

אולם אין אנו פטורים מלשאל כמה שא' לוח, שהן נושא מתאים לדין ציבורי רציני. לשם מה הוקם העתון? כמה אלפים הוא עלה? ומי שלם את המחיר?

לפי אומדנה פרטית, הפסיד מצפן בחצי שנת קיומו כ-30 אלף לירות. עד כמה שנועד ברכים, מומן העתון עלידי חברת שדות, אשר הגורם המכריע בה הוא הקיבוץ המאוחד. אני חושב שמוחר לי לאמר כי בצורה זו או אחרת שולם ההסד עלידי התנועה לאחדות העבודה. כמלים אחרות: הוא בא מפרי עמלם של אלפי חברי הקיבוצים, העובדים עבודה מפרכת גם בלאו הכי.

מישהו — ואל ננחש מיהו — יום את הרעיון שכדי לקנות אחיזה בציבור הרחב, המואס במפלגות ובכסאותים מפלגתיים, מו' טב להקים עתון. "בלתי-מפלגתי", "בלתי-תלוי", שישתר את המפלגה בצורה מוסווה. לצורך זה הושקע הכסף. אולם מישהו זה טעה. יפה מאד כשעיתונאים יודעים להתחכם. אולם אי-אפשר לבנות עתון על התחכמות. הציבור הישראלי הוא הרבה יותר מדי פיקח. והארץ היא הרבה יותר מדי קטנה. מבחינתנו, דרכו של מצפן הוא חלק ממת' כונת כללית יותר. וכך פנתה מחש המצפן מן הרגע הראשון לכינון הכשולון.

כשגולדה המערכת של העולם הזה, היתה ביטוי של המחאה הציבורית הגדולה נגד המשטר המפלגותי המעושב. לא במקרה נישאה מערכת זו על גל חילי תש"ח המשתחררים. ציבור זה זכר את חווית המלחמה, עת גשטפו כל המפלגות מן הבמה, מלחמת בביו המאוחר של הנוער העברי הלוחם שקם על גליליו. צי' בור זה גם ראה את ההמשך: הריאקציה של המפלגות, שהשתלטו שוב על המדינה החד' שה, חיסלו כל שריר וזכר של חזית-הרעות שקמה ברעם הפגנים.

היא ברור לנו מן הרגע הראשון כי המסל' גות לא ירפו ממאמציהם לחסל בטאמן "בלתי-תלוי זה. אף ידעו כי כל ביטוי עצמאי, לסיס תופעה שהיא מחוץ למסגרת, יש בה סכנה לעצם קיום המשטר הזה. כל מפלגה היתה מע' דיפה שעתון זה ייסרף בגלוי למפלגה רירי בה, ובלבד שלא יישאר מחוץ לתחום, כח' כחה חיה שאפשר להתקיים מחוץ למסגרת. ההתקפה הראשונה באה בצורה מוטטה וחסרת-חכמות: החרמה. התגברנו על שלב

מכתבים

השתלבות, או התכרבלות?

מכתבו של יהודה שקולניק על השתלבות ה' יהודים בין מדינות-העולם (העולם הזה 903) מעמיד את הבעיות הנורליות של ישראל כאורן הנכון. אם נמשך לזכר דבריו של עורא הסופר, לא זו בלבד שנצחית את הניטו, אלא אף נניע לפראנזיו של חורבן שליש.

הבעיה העתיקה ביותר בעולם
רוב המצאות והאישורים של הדת העברית ה' קדומה בעניני מוסר (העולם הזה 902) מטרס פשוטה: הדרכת העם בכללי הניינה, אשר יכלו, לפי נסיונם של קדמונינו לעזור לאדם במלחמתו כי מחלות השונות. אם נזכור שתופעות ועולות לא היו אז בנמצא, נבין שכל מאמץ לשמירת ברי' אותם של הנוף והנפש היה חשוב ביותר לאדם ולזאמה. מכאן ההוראות על נטילת-ידיים, ברית מילה, מאכלים כשרים, מנוחת שבת ועוד. ...בתורה היו מצויים פרטים על אורות מחלת הויכח, שהיתה נפוצה ביותר, הקדמונים ניסו לאתר מחלה זו בשתי דרכים: הדרכת החולים מל המנהג ואיסור הונות. נראה כי המלחמה כי מחלה הינה גם הגורם למלחמה בצורות השונות של הפולחן האילי, בהן תפסה הונות מקום חשוב.

ד"ר מ. זיזמן, תל-אביב
הר"ח הסורי של משרד הסעד על הונות (העולם הזה 901) מאשר כמה עובדות מסתירות, אשר לא היו עד כה ידועות ברכים. הוא מספר כי רועיות הונות רואים בפרוצות הצעירות את רכושם הפרטי, מעבירים אותן זה לזה תמורת סכומי' כסף ישמנים. אפילו ההורים הרוצים לחלץ את בנותיהם האובדות נאלצים לשלם כופר-נפש. היש לזה שם אחר מאשר עבדות נסה ונלויה? ה' חושבים שליטי-ישראל להמשיך במשטר המפרות ריע? בו פורחים העושק וניצול-האדם באין מפ'?

אולם הר"ח של משרד-הסעד עדיין אינו נתון לני את כל העובדות. אין הוא מספר לנו כי המשטרה מתעלמת לחלוטין מן העובדה כי אין כל אפשרות לעקור את הפרוצות מן השורש, עוסקת בפעולות כיעור, במקום לשלם את הפר' צות תחת פיקוח רפואי ומשטרי, ולמנוע הפצת מחלות וניצול בירי בני-עוולה.

התוצאה של מבצעי-הכיעור המשטריים היא אימה. הונות ממשיכה להתקיים במחשבת, כי זוהמה, ללא תנאי הניינה מינימאליים, המצב הנוכחי מאפשר לצבא שלם של רועים לנצל את הפרוצות, כדי לחיות התייחסות. התוצאה של הפעולות המשטריות בבתי-הכנסת המועטים ה' מאורגנים איומה עוד יותר: החוק הקשוח מאפי שר רק לאשה אחת לעבוד במקום כזה, אשה צעירה אחת נדרסת עלידי עשרות נברים בשעה אחת. האין זו מציאות אכזרית?

לאחרונה נתבשרנו גם כי משרדו הסעד וה' משטרה עומדים לפתוח מוסדות, אשר יחזירו ל' חיים תקינים את הצעירות אשר ספן, או הוסי' טו, מדרך הישר. הכל טוב ויפה. אולם לפני פתיחת מוסדות אלה יהיה מן הכרחי לפתוח מוס' דות אחרים, בהם יוחזקו רועיות-הונות. רק אז יוכלו הפרוצות הצעירות להיכנס למוסדות מת' אימים ולקבל את החינוך הדרוש. כן חייבים מקי' מי המוסדות המיוחדים להיושע עם אלה המכי' רים את הכנייה מקרוב, עם הכסירים את הפר' צה וסוכביה, את העולם התחתון על נפתוליו ו' בעיותיו.

בין אלה המתניינים ומתמצאים בבעיה זו נמי נהג גם אדם מסביל אחד, אשר שמו ידוע בכל הארץ. בניגוד לרועים הכופים על הנערות את מרותם ומאלצים אותן לעבוד בפרד, משמש אדם זה כ"אבא" למפרוצות וכמאכל לאלפי נברים — פועלים ופקידים — מאחר שאין הוא פושט את עורם בהיוקסס למפרוצות המבוגרות... במשטר הפרוע, השורר כיום במדינה, נאלץ אדם זה לשלם מאות לירות לשבוע לעצורים מכני העולם התחתון. תמורת עמדה של אי התקפה, או אי הפרעה, אין ספק שאילו לא היה קיים אותו מקור הכנסה מוסר, היו מקבלי המשרות נפנים ל' עיסוק מקצועי, כגון פריצה, או שוד.

אותו אדם אף מצהיר בברותו כי הוא מוכן להקציב למיכרסם דומים עבור קואופרטיבי, ש' יעסיק קבוצות של אנשי העולם התחתון כאופן פרודוקטיבי, ויתן להם את האחסנויות המעטות לחזור למסב (ישנו מקרים מוצלח בשטח זה בבית-שניטה). משרד-הסעד דן כיום בתוכניות ד' מות. הנוצר רצונו הטוב של איש זה? האם לא תושב ריכם יור המושט? או הנזכה לראות קואופרטיבים כאלה בפרוכי הישוב בארץ?

שלום זמיר, תל-אביב

פנובים מוד שוויצרים

הכל חכל על תקווה שתלמה. רשימתכם על השוויצרים של הכותה-האש (העולם הזה 904) תיארנה בריות את הטייפוס ואת ה' רוחם. זה היה קל לכם. כנראה, כי היה גם חברי מערכת העולם הזה צמחו מתוך רעק זה. מה שלא ה' נשמע די הצורך היה החלק על פנובים ועל מלון תמורה. מקום זה הינו ריק ומשעמם לחלוטין במעט כל ימות השנה. אז כשיבקרנו אצלם כמה מחברי המבורת יוניל המסטון, קפץ פתאום מחיר של כומית קוואק 1,200 ל"י ל-2,400 ל"י, רק מפני שהיה שם דוחק מצד הפנובים, וכעלי-המקום, בסוחרים פקחים. ידעו לנצלו.

אברהם ראובני, תל-אביב

משאל הקוראים

בשאלה 16 של משאל-הקוראים, אשר צורה אל גליונם הקודם (העולם הזה 903) מופיעה המלה "למסע", בעצם הייחס צריכים לכתוב כי מקום זה את המלה "קראש", הניע זמן שעורר הכתובת שלם ילמד כי המושג "למסע" הוא היפוכו הנמור של המושג "קראש".

ישראל רביש, תל-אביב

פרשת פוזננסקי

ברשימתכם על פרשת פוזננסקי-גולדמן (העולם הזה 901) לא פירסמתם את מלוא הנימוקים של פסק-דינו של כבוד השופט יוסף בן-חנני. ואלה ה' הנימוקים:

(א) שופט-השלום קבע בעובדה כי פוזננסקי,

משאל קוראי העולם הזה

מערכת, העולם הזה מו' דה מקרב לב לקוראים ה' מסורים שטרו ושלחו את תשובותיהם לעתון. בשבוע הראשון העביר הדואר למע' רכת למעלה מאلف תפסים ממוזאים.

אם טרם מלת את הטופס, אנא — אל תזניח את הדבר! הפסדים הממוזאים יעברו ניתוח מדעי בידי מומחים, בהשגחת יערה ציבורית כלתית-זויה, והתוצאות י' שמשו מורה-דרך לעורכים ברוניהם על עיצוב דמות העתון.

אם אתה זקוק לטפסים נר' פפים, אנא הודע על כך ל' מערכת, אתה תקבלם בי' דואר.

העולם הזה

שהוא כבר סבא, עוב את אשתו ואת ילדו, שנשארה עם אמה. ביני הנורלים כבר נשארים, אשת הנאשם, גולדמן, עובת את בעלה ואת בנה הקטן, שנשאר אצל אביו. (ב) פוזננסקי הורה כי אשת הנאשם, מרטה, היא ידירתו הטובה וכי הוא חי איתה. פוזננסקי היה מצוי אותה בבני מכריו כידירתו הטובה והיה נוסע איתה למקומות שונים בארץ. הוא שלח לה עוד ב-1948 פתח בכתב-ידו, בו הזמניה להיפגש איתו במקום קבוע. (ג) הנאשם נסע פעמים רבות אל פוזננסקי, כדי להשפיע עליו שיעזוב את אשתו, ויחזירה אליו. (ד) הנאשם שוכנע בתום לב כי התנהגותו של פוזננסקי עם אשתו, תמיכה בה, נסיעותיו איתה למקומות שונים ועוד, ובמיוחד העובדה שהוא חי איתה, משפיעים עליה שלא לשכך אליו ואף להתחשט אתה לכך. (ה) ביות-המשפט קבע בפסק-דינו שאם כי הוא חרוק מלחמת תמיכה כלשתי להתנהגות של פוזננסקי, הונות למסר הכחתי והסדר הציבורי, ננסקי, הוא מצמצם את כל הבעיה לנקודה אחת: היש הצדקה חזיקת לפרסום הכרוז של גולדמן? הנאשם הודיע רק מפני שהפיקסום חזר מתחתם הנהלת הרוק. (ו) בניד דיוני הקל כבוד השופט בן-חנני בעוני שו של הנאשם משני טפמים והם מצבו של הנאי' שם, והקלו של פוזננסקי, אשר התנהגותו הפלתי מוסרית דחה את גולדמן לצעד המיואש של פירסום הכרוז.

מרכזי גולדמן, תל-אביב

מי זקוק לפסיכיאטר?

אולי תפסיקו לרוע נוקים כפסיים לקוראיהעו' תון. לאחר שענינו על כל השאלות של המבחה הפסיכיאטרי (העולם הזה 904), נוכחתי שאני טיפוס מופרע זקוק לטיפול מודר. רצתי לפסיכ' אשר הכרתי ביותר, והוא הבטיח לשחרר אותי מכל הפסיכיים תוך חודש ימים. אם אבקר אצלו יום יום ואשע? לירות לביקור...

דניאל שיינמן, ירושלים

נראה כי עורכת-הכתובת של העולם הזה זקוק לטיפול פסיכיאטרי חזק ביותר. הוא השמט שורה שלמה מתוך התשובות והסיכומים של המב' זה, וגרס לכך שחשבתה לא עממי למטורח במשך יוממה שלמה, עד אשר נילה לי חבר את הטעות, אהרן ניסימוב, תל-אביב

הליקוי הפסיכיאטרי היה רק חלקי: ה' שורה, שהושמטה בחלק קטן של הגליון 101, היא כדלקטן: 25. לא — 2 נקודות, 26. כן — 1 נקודה; 27. לא — 2 נקודות.

שיטות נאציות

בתשובה למכתבו של הקורא מתליאביב א' למכתבו (העולם הזה 902) שחשבו לשלם המכור ל' (העולם הזה 898), אני מצטט את חכסע החופשי בעיתונות חיומית: "נטורי קרתא המשיכו גם היום בתעלוליהם, בענדם טלמי צהוב על האות יוד (יהודי) ברישנייהם, בחוסים בירוב". הקורא שטרן, הדווקיטוש הלהב שקם להן על נטורי קרתא, אני מיעץ לקרוא בירי עקם את אגרותיהם המהוכחות, כשבילי — ובטוחני כי גם כשבילי — ביותה היא אד ורק ירושלים ואילו הקנאים הדתיים דורשים את בינאום יריר שליח זה מעט, הלא כן? כמו כן אני סבור כי הדמיון בין אייזנהואר למאלנקוב נדול מאד מאשר הדמיון בין נטורי קרתא וזמילוניו היורדים שהושמדו בגולה. ועתה, לאחר כל זה, מה יש לך עוד לטעון על הדרך הטובה ביותר לטיפול בנטורי-קרתא? עמוס שטיבל, קריית-ביאליק

ביוני קר

מבין מאילוי שאנשים מכוכב הינם בעלי הכנה ובעלי שכל ולא חשבתי שאינכם יודעים חשי' בונות. אני זקן בו שבעים שנה, ובתור נבאי ראשי אני מבור ומכובד בשכונות-התקווה, ואפילו בתל אביב, מרוע איופא וריסמטת את ממוניו. כי העולם הזה (899) ועשיתם אותי לביוני לפני ה' ודעה? האם קבלתם ממני רשות לפרסם את ה' מתנהג? האם אני בלי וחיליה כומר נוצרי, ש' פירסמתם אותי בלי כובע על ראשי? דעו כי הדבר יעלה לכם ביקור!

יוחקאל שושני

העולם הזה יכול לצלם רק אשר רואה מצלמתו, אינו יכול לחבוש כובעים לראשי וזולתו.

הפכת אוקטובר הגדולה התנהלה תחת סיסמתו של חלודימיר איליץ' לנין: "כל הי שלטון — לסובייטים!"

השבוע נתברר כי סיסמה מתאימה מאד למצב המתגבש בברית-המועצות, יצירת כפיו של לנין, היא: "כל השלטון — לצבא!"

18 בברומייר. בעית היחסים בין הצבא וה' שלטון היתה מאז ומעולם בעית-הבעיות של כל דיקטטורה. הדיקטטורה של הסרולטריין לא יצאה מכלל זה. כי בדיקטטורה המגבילה את כושר ההמונים להגיע לידי מעשה פוליטי עצמאי, עולה עד אין שיעור כוחו של זה המחזיק בנשק. "מי שיש לו הברזל, יש לו הלחם!" אמר בר שעתו המהפכן הצרפתי בלאנקי, שלפני היה רגיל להזהיר את אנשיו מפני השפעתו. מי שיש לו הברזל, יכול להשתלט גם על מנגנון-השלטון.

במילון הקומוניסטי ישנו מושג מוכר לסכנה זו. היא נקראת בשם "בונאפארטיזם", על שם הגנרל בונפארט הקטן, שהמהפכה הצרפתית הפך קידה בידיו את צבאה — ושהשתמש בצבא זה כדי להשתלט על פאריס ולהכריז על עצמו כעל הקיסר נפוליון הראשון.

נפוליון לא היה אנטי-מהפכני בהכרח. להיפך, הוא חשב את עצמו ליורשה האמיתי של המהפכה, האיש שנועד עלידי ההשגחה העליונה לטאטא מן השלטון את מנהליו הרקובים והמושחתיים, לטהר את האווירה — ולשאת את דבר המהפכה, בכוח הנשק, אל הגילוס ואל החלגה.

במידה מסוימת ביצע נפוליון את חלומו זה. לכל מקום שם הגיעו חיליו, הביא גם את סיסמת מות המהפכה: "חירות — שוויון — אחווה". תחת מגפי צבאו התמוטט המשטר הישן של אירופה, חדרה רוח חדשה לחדרים המעובשים של ארמונות המלכים.

אולם נפוליון חיטל את המהפכה. הוא רוקן את מוסדותיה מכל תוכן. ורפתקותיו הביאו לחורבן חיצוני ופנימי. יום השתלטותו על הי

מדינה, שנקרא בלוח-השנה המיוז' חד של המהפכה הצרפתית בשם היום ה-18 של חודש ברומייר, נשאר אות-אזהרה לעיניו של כל מהפכן — ובמיוחד לעיני הקומוניסטים.

בונאפארט הסובייטי.

בעיית הצבא העסיקה את ראשי המהפכה מיום הקמת המדינה הי סובייטית.

בשנים הראשונות היתה זאת בעיה קלה. בראש הצבא עמד ליאון ברונושטיין-טרסקי, מהפכני מקצועי שהפך לאלילם של החיילים. הצבא עצמו לא היה מבנה נוקשה. לא היה לו סגל

קצונה מגובש. הגנרליות האדומות, פלך גות ארעיות של מועלים מגויסים, קצינים ללא סימני דרגות שפחדו מפני הקומיסארים הפוליטיים, ובראשם "הנביא המזויף" טרוצקי, שהוציא להורג ביריה כל קצין שעורר את חשדו — כל אלה לא היו בסיס להפיכה צבאית.

אולם מצב זה השתנה כשקמו הגנרלים הסובייטים הראשונים. הקצינים הפכו שוב מעמד מוגדר, בעל זכויות-יתר רבות. הם התגאו בכישרם המקצועי. המדינה נתנה להם שוב חדר-אוכל מיוחדים, כתפיות רקומות זהב. בשנת 1936 נוצר מחדש התואר "מר-שאל", שלא היה קיים ברוסיה משך למעלה ממאה שנים.

כל העולמות לצבא

בראש המעמד החדש עמד המרשאל מיכאיל טוחאצ'בסקי. היה זה איש בולט: קצין מקצועי צוער כימי הצאר, שברח משבי הגרמנים כדי להצטרף לצבא דמהפכה, מייצר-כנורים חובב בר שעות-הפנאי, האיש שכמעט כבש את פילין מידי פילטורסקי לולא הפריע לו (כפי שטען הוא בר הרצאותיו באקדמיה הצבאית של מוסקבה) יוסף סטאלין ברגע המכריע.

טוחאצ'בסקי היה קומוניסט מובהק. הוא המציא תפיסה צבאית חדשה, מתאימה למלחמה מהפכנית: שיתוף בין דצבא התוקף לבין הי מועלים המתמרדים בעורף האויב, כשחיל-הצנחנים, שהוקם על-ידו לראשונה, מהנה את הי קשר.

כשהגיעו לפיסגת הצלחתו, הוצא טוחאצ'בסקי להורג על-ידי סטאלין. האשמה הרשמית: קשר רת קשר עם הנאצים למיגור השלטון הסובייטי. הסיבה האמיתית היתה בדיק הפוכה: טוחאצ'בסקי וקציניו דגלו במלחמה מונעת נגד הנאצים בעוד מועד, בהטלת המשטר הקומוניסטי על אירופה בכוח הצבא האדום. סטאלין, אדם זהיר מטבעו, לא חיבב גישה כזאת — ובמיוחד לא את הסכנה המתגבשת של השתלטות הקצרי-ניב. כאן התחיל הטיהור.

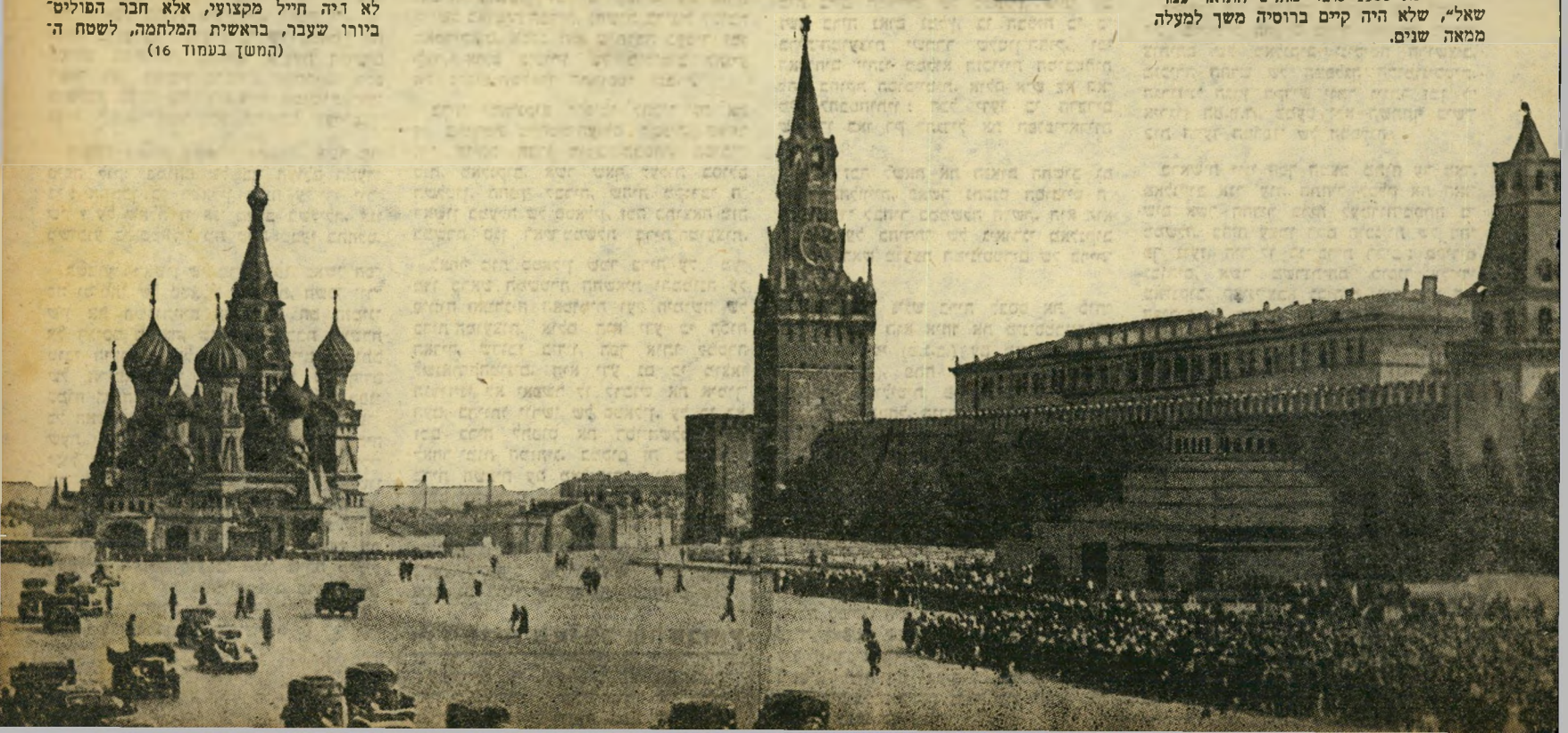
שחקני השחמט. מקומו של טוחאצ'בסקי נתפס על-ידי אדם שונה מאד: המרשאל שאסור זיניקוב, ראש-המטה החדש ושקט-ההליכות. הי מרשאל, שהיה גנרל בצבא הצאר, היה האדריכל האמיתי של האיסטראטגיה הסובייטית עסורת הנצחון במלחמת-העולם השנייה. בדיק כשהגיע לשיאו, מת מאנגינה פקטורית. רבים מקציניו חשדו שנעזר בכך על-ידי רופאי הקרמלין, שלא טיפלו בו כראוי.

מסביב לשאפווינקוב התלכדה חבורה קטנה אך חשובה מאד של קציני-מטה, שהיו "חוג ל" מישיחק שחמט". פעמיים בשבוע התכנסו בביתו של המרשאל, בפרברי מוסקבה, שנחזו על הי מצב בעולם, גיבשו דעה של סגל-הקצונה.

לא היתה זאת מחתרת. סטאלין עצמו ידע על קיום החוג, שמע את דעותיו. היתה זאת תמיד דעה תוקפנית: אנשי שאפווינקוב קוב רצו להתקיף את גרמניה עוד בשלב הראשון של המלחמה, לפני נפילת צרפת. הם לא היו אנטי-קומוניסטים. אולם הם רצו להפוך את הקומוניזם לתורה לאומנית רוסית.

סטאלין לחם בסכנה זו בדרך אופיינית. הוא לא יכול היה ל" חסל את המרשלים בשעת המלחמה. במקום זה נקט בקו הפוך: הוא פתח את שערי המפלגה לפני הצטרפות המונית של הי קצינים המצטיינים, תוך ויתור על הנוהל המסובך והאיטי הרגיל. הוא החזיר את כל הסמלים הלאומניים לחיים הי סובייטיים, הפך בעצמו למרשאל, דאג לכך שמיטב הנצחונות ייוקפו על חשבונו הי אישי. הוא ביקש למנוע בונאפארטיזם על-ידי הפיכת עצמו לבונאפארט יחיד. בכל זאת היד מותו החטוף של ראש-המטה הי שקט אבן מלבו.

המרשאל והקומוניסאר. מקומו של שאפווינקוב נתפס מיד על-ידי בולגאנין. הוא לא היה חייל מקצועי, אלא חבר הפוליס-ביורו שעבר, בראשית המלחמה, לשטח הי (המשך בעמוד 16)

האגנרלים בריה ומילנקוב

מאת יורי ראסטבורוב
לשעבר סגן-אלוף של המ. זו. ד.

באחד מימי ינואר 1954 יצא רדיו מוסקבה בהכרזה מפתיעה: יורי ראסטבורוב, סגן היועץ המדיני הסובייטי במוסקה, נחטף על-ידי השירות החשאי האמריקאי, הועבר למקום בלתי נודע. שבועות מספר לאחר מכן שינה שירות-השירות הסובייטי את הגירסה: ראסטבורוב לא נחטף, אלא בגד במולדתו.

הגירסה השניה היתה, כנראה, הנכונה. ראסטבורוב שהיה, לדבריו, ראש שירות-הריגול הרוסי הרוסי ביותר, התמסר לידי השלטונות האמריקאיים מרצונו הטוב, מטר רשימה של סוכנים סובייטיים אחרים, הוטס בו כיום לארצות-הברית, מאחר שהאמריקאים לא רצו לגרום אינצידנט שלטונות היפאניים.

הסוכן-העריק עצמו הפר את שתיקתו רק החדש, כאשר פירסם סידרת מאמרים גדולה בשבועון האמריקאי "ליף". מאמרים אלה, שהיו מבוססים על נסיונו הפוליטי העשיר של ראסטבורוב, הגיעו למסקנות מרחיקות-לכת: השפעת הצבא האדום הולכת וגדלה, והוא עתיד לתפוס את רסן השלטון בברית-המועצות. בשבוע שעבר נדמה היה כי גירסת ראסטבורוב אושרה: המאורעות שהתחוללו במוסקבה היוו, לפחות, את ראשית ההתאמתות של מסקנותיו.

סגנ-אלוף של סוכניות

ברגע בו מת סטאלין היה ברור כי המאבק בין גושי-השלטון השונים בברית-המועצות יתחולל, לכל היותר, תוך חודשים ספורים: בתקופה האחרונה של חייו אירגן סטאלין מחדש את כל המנגנון המנהלתי של המדינה, מתוך מגמה ברורה לפזר את סמכויות-השליטה ככל האפשר. הפוליטיקאים המצומצם הוחלף על-ידי נשיאות מורחבת של הסוכנים. הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית אורגן מחדש, ותיקי המיניסטריזם השונים שבו חולקו בצורה שהפכה את ה"מבצר הסובייטי למגדל-בבל של סוכניות מה-נגשות.

עוד לפני מותו הספיק סטאלין לתת לשירות החשאי הסובייטי, ויאסילאב מולוטוב, דתיר פה הגונה כלפי מטה: אשתו של מולוטוב נאסרה, הואשמה בקיום קשרים עם אחיה ראשון במעלה של סטאלין, וזכה כתוצאה מזה האמריקאים. אמנם היא שוחררה כעבור זמן קצר, אולם סיכויי של מולוטוב להגיע אל פיסגת-השלטון התרופפו לגמרי.

בריה ומאלנקוב היטיבו להכיר זה את זה בהקפות מלחמת-העולם השנייה, כאשר היו שניהם חברי מועצת-הבטחון הסובייטי. סתם, מאלנקוב, אשר שאף לעלות בסולם השלטון, התניף לבריה, שהיה מקורבו ה"ראשון במעלה של סטאלין, וזכה כתוצאה מזה במשרת סגן ראש-ממשלת ברית-המועצות.

לאחר מות סטאלין שמר בריה על מעמדו כראש המשרת החשאית והממונה על פיתוח האגנריה האולטימטי ועל חימושה של ברית-המועצות. אולם הוא ידע כי הכוח האדיר, שרכז בידיו, הפך אותו למטרה לשונאת-ההמונים. הוא ידע גם כי מוצאו הגרוזיני לא יאפשר לו לרכוש את אימונו העם, בהיותו יורשו של סטאלין. על כן לא זמם בריה לתפוס את רסן-השלטון מיד לאחר מות המנהיג. במקום זה כרת הוא ברית חשאית עם מאלנקוב ומולוטוב, יצר איתם יחד מעין טריאומי-ראס.

אין ספק שבריה ראה בברית זו הסדר זמני בלבד. הוא רצה להרחיב זמנו, לבסס את כוחו, להרחיב את מנגנונו הביורוקראטי, אולי גם לרכך את איבת ההמונים כלפיו.

מדרס-מכונים או פלישה מכחול

עצבנותם של השליטים החדשים נתגלתה כבר ב-6 למרץ, למחרת מותו של סטאלין. כאשר הוכרז על הקמת הממשלה החדשה,

בראש וראשונה עלי להסביר לכם מדוע אני מוסמך לתאר בנאמנות את המאבק הרגיל על השלטון, אשר התחולל לאחרונה בברית-המועצות. במשך 11 שנה השתייכתי על השירות החשאי הסובייטי, מזה ביליתי ארבע וחצי שנים ביפאן, כנציג ראשי של השירות החשאי. בינואר 1954, כאשר הסגרתי את עצמי לידי השלטונות האמריקאים היתה לי דרגה של לויטננט קולונל ב.מ.ו.ד. לרגל תפקידי נאלצתי לבוא במגע ולשתף פעולה עם שגרירים חשאיים, שהיו מגיעים ממוסקבה. בין שגרירים אלה היו אנשים רמי-מעלה, כפיוטר שיבאייב מי שהיה נציגו האישי של סטאלין בסין ה"עמית, בשעה שהסגנים התערבו במלחמת קוריאה.

קשרים אלה, יחד עם זרם האינפורמציה הבלתי-רפוס, שעבר דרך הצירות הסובייטיות בטוקיו, איפשרו לי ליצור תיאור מושלם של המאבק הגדול בקרמלין. מאבק זה, ש"נפתח ברגע בו זינעו מותו של סטאלין את העולם הסובייטי, נסתיים ארבעה חודשים לאחר מכן במחזה דרמתי, שהתחולל בלב מוסקבה לציני שתי דיכוייות חמושות ומר-כנות לקרב, אשר לא התחולל לעולם.

סיפורי מתחיל בשאלה פשוטה, אשר מר-סיפה לנקר במוחם של בני העולם המערבי: הייתכן כי סטאלין נרצח על-ידי יור-שו? על שאלה זו אני משיב בשלילה. אני משוכנע כי סטאלין מת מוות טבעי בהחלט.

בשבוע הראשון של מרץ 1953, כאשר הפך גסיסו של סטאלין לחודאת, חשפו יור-שו את חשדותיהם ההדדיים: הם הומינו אל הגוסס מוצעה, שהיתה מורכבת מעשרת טבל הרופאים של ברית-המועצות, עדותם של הרופאים כי סטאלין מת משתף-דם במוח היתה עתירה להגן על הורשים מפני כל האשמה של מזימת-רצח או רשלנות פור-שעת. מובן מאליו שאחד הורשים היה יכול לשחד את הרופאים, או ללחוץ על-הם במגמה להאשים את חבריו לשלטון ברצח המנהיג הגדול. אולם עובדה היא ש"אפילו מאלנקוב לא העז להאשים את יריבו הגדול, לאורנטי בריה, במזימה לרצוח את סטאלין. אני משוכנע כי אילו היתה קיימת מזימה לרצוח את סטאלין, היה הדבר מגיע לידיעתו, במוקדם או באוחר, דרך צינו-רות השירות החשאי הסובייטי.

• מיניסטריין לענייני-פנים — כינויה ה"בשמי של המשטרה הפוליטית הסובייטית.

התרשמותו של צייר השבועון האמריקאי לייף, שפירסם את דו"ח ראסטבורוב. בצילום, מפגש מאלנקוב על חלוקת האקדמים לחברי הוועד המרכזי של המפלגה, לפני הישיבה בה נאסר בריה, לפי תכנית משותפת שעובדה על-ידי הקואליציה הזמנית של מאלנקוב ושותפיו.

תיקוניו של בריה הגיעו לשיאם בחודש אפריל, כאשר זוכו ושחררו הרופאים, אשר נאשמו קודם לכן בגניסון לרצוח כמה מג'יגים סובייטיים. זיכוי הרופאים, שהיו ברור כם יהודים, הנהיג מכת-מוחת על כל השמר-עות, שסיפרו על נטיותיהם האנטישמיות של השליטים החדשים.

האימה לא ושכחה

אולם התיקונים לא פעלו את פעולתם. היה ברור כי בריה לא יוכל להשכיח תוך חודשים ספורים את האימה שהוא הטיל משך 15 שנה על אזרחי ברית-המועצות. יחד עם זה גברו יותר ויותר החיכוכים בין מאלנקוב, אשר משרותיהם סוכנו על-ידי לבין בריה, שחשב את עצמו ליורשו החוקי של סטאלין.

במנותו את מפקדיה החדשים של המשטרה הפוליטית התעלם בריה לחלוטין מהמדיניות של מאלנקוב וניקיתה חרוש-צב, מזכירה החדש של המפלגה הקומוניסטית. הגרוזיני הגוף הקדיש יותר ויותר זמן ל"אירגון המ.ו.ד.", כמעט ולא השתתף בישיבות הוועד המרכזי של המפלגה.

בראשית יוני הפך המצב מתוח עד מאד. מאלנקוב אור עוז, התחיל לסלק את האנשים אשר החזיקו בריה לעמדות-מפתח בממשלה. בריה עצמו רקם תוכניות של מה-פך גזעני. היו לו בני-ברית רבים: פקידים גבוהים, אשר משרותיהם סוכנו על-ידי מאלנקוב. קציני-צבא גבוהים, אשר לא היו חביבים על הפיקוד העליון. בריה קיווה כי הקצינים יסייעו לו להשתלט על הקרמלין, לאסור את מאלנקוב ומולוטוב, להכריז את עצמו לדיקטטור.

בן-המנהיג

שני עוזריו הראשיים של בריה היו וא"סילי סטאלין, בנו של המנהיג המת, שקיבל על עצמו את הפיקוד על חיל-האוויר באיזור מוסקבה, וגנרל פאול ארטמייב, חברו הטוב של וואסקלי, מפקד חיל-היבשה באיזור מוסקבה. תפקידיהם של שני הקצינים היו חשובים ביותר, היות והאיזור הצבאי של מוסקבה הקיף כמעט את כל מרכז רוסיה.

ארטמייב היה שגור ביותר על הפיקוד ה"עליון של הצבא האדום. שנים מספר ל"אחר המלחמה כאשר גרם הוא לכשלונו של המרוני-הצבא באיזור מוסקבה, כשנס עליו

ראשית הקרב: אחרי מות סטאלין, הפגינו יורשיו קבל עם ועולם את אחדותם המוחלטת. המקומות בהלוויה חולקו בקפדנות, לפי מאזן כוחות מופתי. מימין: בריה, מאלנקוב וואסילי סטאלין, מולוטוב, בולגנין. הצבא עודנו במקום נידח, מאחורי שלישית בריה מאלנקוב מולוטוב.

נקודת השיא: מאסר של בריה בישיבת הוועד המרכזי של המפלגה. המרשאל קונייב, שמתנדבים ארצישראלים הכירוהו עוד במלחמת ספרד, אוחז בידו בריה הנרגש, שעה שהמרשאל ז'וקוב (ימין) מודיע לו על המאסר. מאלנקוב, העומד מהצד, מפקח על הביצוע.

פוף שלב א: אחרי מותו של סטאלין החל מיד בטיהור אנשי בריה על ידי ברית מאלנקוב-בולגנין. בשעה שיחידות משוריינות של הצבא הנאמנות למפקדו, המרשאל בולגנין, מטיירות בערים, נאסרים אוהדיו של ראש-הבולשת המודח למחרת מאסרו.

זמן קצר לאחר מכן סולק המרשאל גם מ-אודיסה: סטאלין חשש כי ז'וקוב ינסה לק-שור קשרים עם רומניה הסמוכה, סקר ל-העבירו לאיוור הרי אוראל. רק בשנת 1951 התחיל ז'וקוב לעלות מחדש. בשנת 1952 כבר נבחר לחוד המרכזי של המפלגה הקו-מוניסטית, ומיד לאחר מות סטאלין הפך לאחד מתומכיו הראשיים של מאלנקוב.

גם בין הממונים על ז'וקוב היו שניים, אשר שנאו את בריה, היו נכונים לתמוך במאלנקוב. השניים: ניקולאי בולגנין, מר-ניסטר הבטחון, מפקד הכוחות המזוינים הסובייטים, וסגנו, מרשאל אלכסנדר וואסילי-יבסקי — האיש אשר ניסה לשחא לסלק את ארטמייב הבלתי-מוכשר. לשני אלה הצטרפו גם לוחמים וחתיקים מסוגו של המרשאל אי-באן קונייב.

ברגע בו נודעו פרטי תוכניותיו החשאיות של בריה, נתכנסו ז'וקוב, בולגנין וואסילי-יבסקי להחלטות חשאיות עם מאלנקוב, הן-גיו למסקנה כי אין לסמוך על יחידות ה-צבא החזקות באיוור מוסקבה. בולגנין מיהר לשלוח פקודה סודית אל שתי דיביות של הגנרלדיה האדומה — אחת מהן משור-יינת — אשר חנו באיוור אוראל, ציוה עלי-הן לצאת למוסקבה. מאלנקוב התקשר עם אנשיו אשר בחוד המרכזי של ברית-ה-מועצות, תיכנן איתם לאסור את בריה בעת אחת משיבות הוועדה. מפקדי הצבא האדום מיהרו לגייס את סקודיהם הנאמנים.

מיד לאחר מכן הודיע מאלנקוב כי ה-ישיבה הבאה של הוועדה המרכזית תתקיים ב-26 ליוני. בה בשעה חולק נשק קל לחב-רי הוועדה הנאמנים לו, ושומרי הקרמלין, שהיו נאמנים לבריה, הועברו למקומות אחר-רים.

השאלה הגורלית

כל אותה שעה ניקרה במוחם של מאלני-קוב ואנשיו שאלה גורלית: היבוא בריה ל-ישיבת הוועדה המרכזית? הרי הוא כמעט ולא הופיע בישיבות האחרונות.

אולם הפעם הופיע בריה בזמן: הוא חשש, כנראה, כי היעדרו מן הישיבה יעורר ביקורת חריפה כלפי האופן בו טיפל הוא במרידות-ה-הפועלים, אשר פרצו בגרמניה המזרחית.

ברגע בו נכנס בריה לקרמלין נחסמו כל המבואות על ידי חברי הוועדה המרכזית, אי-שר צידו בנשק. כאשר הגיע הגרוזיני ה-ערמומי לאולם הישיבות, הרגיש כי משהו אינו כשורה והתכונן לעזוב את המקום. אולם מאלנקוב הקדים אותו: הוא האשים את בריה ב"בגידה במפלגה" וב"נסיון להפר את רצונם הקולקטיבי של מנהגי המפלגה". פירוט חטאיו השונים של ראש המשטרה הפוליטית נמשך למעלה משעתיים.

ברגע בו סיים מאלנקוב את דבריו, ניג-שו המרשאלים ז'וקוב וקונייב אל בריה, הודיעו כי הם אוסרים אותו. בריה התחנן לפניהם, טען כי הוא היה מסור ונאמן ל-בריו למפלגה. אולם תחנוניו לא מצאו אוזן קשבת: הוא הוצא מן הקרמלין ונכלא.

ברגע בו נמצא לאורנטי בריה תחת מעול וברית, התפסקו תוכניות המהפך שלו כמו-בועות סבון. שתי הדיביות של ארטמייב לא הספיקו לירות אף יריה אחת. ארטמייב עצמו נאסר, הורד מדרגתו, הוצא, מאוחר יותר, להורג יחד עם סגניו. יחידות הצבא הנאמנות למאלנקוב השתלטו על רחובות מוסקבה, חיפו על ביצועם של מאות מאס-רים. עוד באותו ערב קיבלו כל סניפי ה-מ.ו.ה. הוראה דחופה להשמיד את כל תמר-נותיו של בריה, ומיד לאחר מכן פתחו ה-צבא והמפלגה בטיהור-דמים בקרב המש-טרה הפוליטית.

וואסילי סטאלין נעלם באורח מסתורי. גם הגנרלים ספירידונוב וסינילוב נעלמו. קרוב לחודאי שהם הוצאו להורג בסתר, מאחר ש-מאלנקוב ובולגנין לא היו מעוניינים ל-פרסם ברבים כי חלק מצבאם היה מוכן ל-גוד בהם.

במשפטו החשאי של בריה ניתנו תפקידים חשובים לשני קצינים גבוהים של הצבא ה-אדום: אב בית-הדין היה המרשאל קונייב, אדם מסורסם בקור-רוחו ובאכזריותו. לצדו של קונייב ישב גנרל מוסקאלנקו, אשר ירש את מקומו של ארטמייב כמפקד האיוור-הצבאי של מוסקבה.

עינויים, חטיפות, בגידה

ב-24 לדצמבר 1953, מיד לאחר שפורסמה ההודעה הרשמית על המות בריה ועוררו-הראשיים, נערכה ישיבה סודית של מנהיגי-המשק (בעמוד 16)

מרשאל אלכסנדר וואסיליבסקי, שהיה אז תת-מיניסטר הכוחות המזוינים ואמר במר-ית: "ברגש זה אינו יודע את האלף-בית של אמונת-המלחמה. עלינו לשלוח אותו לבית-ספר עממי".

ארטמייב לא נשלח לשום בית ספר. הוא פשוט סולק מתפקידו. אולם מסקליו לא הביאו בחשבון את השפעת ידידו, וואסילי סטאלין: תוך שנה הוחזר ארטמייב לתפ-קידו הקודם, נשאר בו, חודות לבריה גם לאחר מות סטאלין.

בסוף יוני 1953 הצליח בריה לרכוש ל-עצמו שני בגדי-בית צבאיים נוספים:

• ליוטננט-גנרל ניקולאי ספירידונוב, שהיה אז מפקד הקרמלין. אנשי-המשמר ה-מאומנים של ספירידונוב היו מסוגלים ל-השתלט על המצודה העתיקה תוך דקות ספורות, לכלוא את כל יריביו הפוליטיים של בריה.

• ליוטננט-גנרל סינילוב, מפקד העיר מוסקבה. חייליו של סינילוב היו מסוגלים להשתלט על עיר-הבירה על נקלה, לכלוא את בני-משפחותיהם של אנשי מאלנקוב, ל-החזיקם כבני-ערובה.

שתי דיביות חסושות

תוכניותיו של בריה היתה פשוטה: לאחר שישתלטו אנשיו על מוסקבה, יריץ מבר-קים לאלי סוכניו הפזורים ברחבי-ברית-ה-מועצות. בראשם של סוכנים אלה עמד יד-דו החתיק של בריה, וסינילוב מרקולוב, פיקח היה או המפקח בעליון של הכלכלה הסוב-ייטית. באמצעות המנגנון הפנימי של המיניס-טרוני לפיקוח לאומי היה מרקולוב מסוגל לגייס אלפי אנשים לעזרתו של בריה תוך שעות מספר.

ידיד אחר של בריה, קולונל גנרל בוגדאן קובולוב, עמד בקאש שירות הריגול הנגדי הסובייטי. ידיד שלישי, וואדימיר דיקאנו-רוב, היה מיניסטר הפנים של גרוזיה, פיקח על המשטרה הפוליטית בארץ מולדתו של סטאלין. כן עמד לאורנטי בריה בקשר ה-דוק עם קולונל-גנרל סרגיי גוגלידזה, סגן מיניסטר-הבטחון, ששימש גם כנציג הוועד המרכזי של המפלגה במזרח הרחוק.

כאשר החליט מאלנקוב לסלק את וואסילי סטאלין מתפקידו, נוכח בריה כי הגיעה השעה לפעול. הוא התקשר עם ארטמייב, והאחרון סקר על שתי דיביות נאמנות ל-נוע לעבר מוסקבה. בריה היה בטוח בנצי-חוגו המהיר. יתר על כן, הוא היה משוכנע כי סוכניו המרובים בארצות הגוש המזרחי יאפשרו לו לפרוש את השפעתו גם עליהן.

אולם בינתיים הקים מאלנקוב שירות ו-שאי משלו. סוכניו היו בעיקר מרכזי התאים הקומוניסטיים בבולשת הפוליטית, אשר נש-ארו נאמנים, בסתר, למחיר-המפלגה, חרש-ציב. סוכנים אלה הודיעו למאלנקוב על ה-מהפך הממשמש ובא, והוא מיהר לגייס את בני-בריתו.

בני-ברית צפאיים

לעומת הקצינים הגבוהים המועטים, אשר תמכו בבריה, ניצבו מאחורי מאלנקוב כל ראשי הצבא האדום. הם היו מאוחדים בש-אדם לבריה ולמנגנון הטרור שלו. הם שא-פו לפירוק של הצבא המיוחד, שהיה מסופח ל-מ.ו.ה. הם זכרו היטב כיצד חדרו סוכני אירגון האמים של בריה, סמרש, לתוך כל יחידות הצבא האדום, גרמו לגל בלתי-פוסק של מעצרים והלשנות. כל קציני-צבא וחתיק ידע כי ברגע בו יעלה בריה לשלטון, יתחולל בין שורות הצבא טיהור-דמים, אשר לעומ-תו ייראו הטיהורים של שנת 1937 כמשחק-ילדים.

האיש, אשר שנא יותר מכל את סמרש ואת לאורנטי בריה, היה מרשאל גיאורגי ז'וקוב, מציל-מוסקבה וכובש-ברלין. עוד בשנה הראשונה לאחר המלחמה מהח ז'וקוב ביקורת קטלנית על נטיותיו החולניות של סטאלין לייחס את כל הצלחות הצבאיים לגאונות של עצמו. לא עבר זמן רב וה-סוכנים של בריה העבירו את דברי הביק-רת של ז'וקוב לידיעתו של סטאלין. ז'וקוב הוועק למוסקבה, וזה לזויפה חמורה מפי ראש וועדה מיוחדת של המפלגה: "עליך לזכור כי תהילת-הנצחון אינה שייכת לך! היא שייכת רק למפלגה ולמנהיגיה!"

סטאלין לא הסתפק בנזיפה. הוא סילק את ז'וקוב מתפקידו בגרמניה המזרחית, מיצה אותו בפקיד על האיוור הצבאי של אודיסה.

• ראשי תיבות של המלים "סמירט שפיר-נאם" — סוחר למרגלים.

העם

נס מן האדמה

משך השבוע התרגלה המדינה אס"ט לשתי הידיעות המרעישות של סוף השבוע שעבר: הידיעה כי בולגניה, דוקוב ושות' תפסו את מקומו של ראש ממשלת ברית-המועצות, יורשה-העצר המיועד של יוסף סטאלין, גאורגי מאלנקוב (ראה רפורטגיה), והידיעה שנתגלה נפט בזכרון-יעקב.

היתה זאת הידיעה השניה שקסמה במי"ר. הנשמה הלאומית מחבבת יותר מכל את החלום של מציאת נפט בארץ. למדינה שהתרגלה לחיות על נסים, יותר מאשר על עמל כפיה, זהו חלום טבעי. הסעד האמריקאי, השילומים הגרמניים — כל אלה גיעו בידי מן הימים לידי סוף. גם נצח המגבית המאיימת עלולה לשקר.

מה יותר נעים מאשר לחשוב כי בבוא היום המר והנמר חוכה המדינה למקור הכי נסה חדש, שגם הוא אינו מצריך כל עבודה או הידוק-התגורה, אוצרות קדומים של זהב שחור בחיק אדמתה?

"פירוש הדבר כי..." זהו ההסבר ל"תופעה המוזרה של השבוע שעבר, כשכל עתוני המדינה התנפלו בתרועת-נצחון על ידיעה בלתי-בדוקה, מסרו אותה ללא כל

מורגאנה של נס מן השמים — או מן האדמה. עד אשר ילמדו אזרחי ישראל כי אין מגוס ממלחמת-הקיום של המדינה, כי שום נדבות או ניסים לא יוכלו לבוא במקומם של עבודה קשה, מאמץ בלתי-נלאה ורוח חלוצית מגימה, תהיה המדינה דומה לאדם גברות, הזקוק להבראה נפשית יותר מאשר לאוצרות נפט.

ראשי-הממשלה

תגובה תיכית

הירדנים היו בטוחים בעצמם. הם היו משוכנעים כי החקפת-הדמים האחרונה ליד בית-גוברין תישאר ללא תגובה. השבוע דומה היה כי הם השלו את עצמם: עתונאי חזק ופנים קיבלו הודעות דחופות: "היום (יום א') בשעה שש בערב, יפגש ראש-הממשלה עם העתונאים בלשכת-העתונות, ירושלים, יכריז הכרזה רבת-חשיבות." לשאלות הרבות שהומטרו מכל מערכות-העתונות השיב ה"דובר הממשלתי": "העניין סודי ביותר, ועד לאחר ההכרזה לא אומר דבר בנידון."

ככל שקרבו שעות הערב, כן הלכה המתיחות וגברה. היא הגיעה לשיאה, שעה שה"פוע שרת בפני העתונאים, הכריז בחיכוך ה"מפורסם": "איש-בשורה אנוכי היום!" ראש הממשלה השתתק לרגע קל, כדי להגביר את

איש-בשורה שרת
סוף טוף, תגובה

הרושם, אחר פוצץ את הבשורה: ארבע הע"מגילות הנותרות מבין שבע המגילות הע"מיקות, שנתגלו בשנת 1947 במדבר-יהודה, נמצאות בידניו."

שדוש דאב, ארבע דבן. המגילות נתגלו על-ידי בדווים, ופרופסור אליעזר סוקניק הצליח לכבוש שלוש מהן ערב פרוץ מלחמת-העצמאות. המגילות הנותרות התגלו גלו דרך ירדן לארצות-הברית, נרכשו על-ידי ישראל, באמצעות בנו של סוקניק, יגאל ירין.

המגילות שנרכשו הן:

- ספר שלם של ישעיהו.
- פשר חבקוק — דרוש על ספר חבקוק.
- ספר חוקה של כת דתית מתקופת בית שני (הספר ידוע בשם דרך-היחיז).
- המגילה אשר טרם פוענחה.

לאחר הסבר מדוקדק על כל מגילה ומגילה, הכריז ראש-הממשלה כי כל שבע המגילות יימצאו בחסותה של קרן מיוחדת, אשר אוש"רה באותו בוקר: קרן היכל-הספר.

הרושם היה עז. הנאספים הבינו את חשיבותה של רכישת-המגילות בשטח המחקר ההנכ"י. הם התרשמו גם מן העובדה המאלפת שראש-הממשלה הקדיש את שעות הפנאי המועטות שלו לפעילות תרבותית כה נעלה. אולם יותר מכל עשתה רושם העובדה שפעולות הירדנים לא נשארו בלי תגובה.

מדיניות

עבודת נמלים

השבוע ניהלו פקידים בכירים של משרד החוץ הישראלי דיונים ממושכים בדלתיים סגורות. הדלתיים היו סגורות יותר מתוך בור

ממשלת ישראל תדחה סופית את תוכנית-המייים של ג'ונסטון. למרות הסיכון המדיני הכרוך בדבר, מכיוון שבביקרו השני יביא אתו ג'ונסטון הודעה על הסכם חלקי עם הערבים, לא תוכל ישראל להתחמק מהכרעה. כדי למנוע התחמקות משותפות לאחריות, ידון נוסח התשובה השלילית לא רק בממשלה, אלא גם במוסדות המדיניים המצומצמים של מפא"י.

ייתכן כי המרשל טיטו וג'והרלאה ניהרו ישתפו פעולה בתיווך בין ישראל למדינות-ערב, אם יימצא פתרון זמני לפתרון הכעיות הבערות במזרח הרחוק. העתונות של מפלגת השלטון היהודית, מפלגת הקונגרס, כבר החלה להטיף במאמריה הראשיים להשכנת שלום במזרח.

אל תצפה להישגים מסחריים ניכרים של הממשלה הישראלית, השהוה עתה בסין: התברר כי אין לישראל כל אפשרות לספק את הדברים הדרושים לסין, שהינם בעיקר מכונות כבדות וחומרי-גלם תעשייתיים. את המוצרים המועטים, בהם מעוניינים הסינים, אין ישראל יכולה לשלוח להם, מאחר שהחוק החל על כל המדינות המקבלות סיוע אמריקאי אוסר עליה לעשות זאת. על אף כל זאת יכרתו הישראלים והסינים הסכם מסחרי, אשר היקפו יהיה מצומצם ביותר.

ייתכן כי יציאתו של אדוף יוסף אבירר למוסקבה תשפר את יחסי ישראל-ברית-המועצות בשטחים מסוימים. משרד-החוץ הישראלי תולה בצאתו של השגריר החדש תקוות רבות, מאחר שבחוגים מסוימים שררה הדיעה כי התזרתו של אלישיב למוסקבה, לאחר חידוש היחסים בין שתי מדינות, היתה טעות פוליטית.

ייתכן כי גם תיק שר-האוצר יהפוך נושא למקח וממכר של מפא"י עם טאר מפלגת הקואליציה: הקמת הבנק הממלכתי, הרחבת סמכויות לשכת הייקוף הכלכלי, שליד משרד-ראש-הממשלה ומסירת בנייני המסים למזכיר הממשלה הורידו את ערכו של משרד-האוצר, נסלו ממנו את הסמכויות התכנוניות, הפנו אותו לגוף מבצע.

הדרישה לביטול משרד ראש-הממשלה תועדה מחדש, אם יעמוד שרת בראש הממשלה הבאה. שרת ידרוש להעביר חלק ממחלקות המשרד למשרדים אחרים, לרכז את המחלקות הנותרות במסגרת מזכירות-הממשלה. אחת הסיבות לדרישה זו: שרת אינו פנוי להשתלט על ענייני משרד זה, אינו חפץ גם להשאירו בידי מנהלו הכללי.

דעומת זאת ינמח שרת לשפר את מנגנון משרד-החוץ, להופכו לגוף, שיהיה מסוגל לפעול ללא פיקוח בכל העניינים, שאינם מדיניים-עקרוניים. לדעת שרת כדאי לעשות זאת אפילו על-ידי ריכוז הדיפלומטים הישראליים הטובים ביותר בירושלים — דבר שיהליש במידה רבה את נציגויות המדינה בחוץ-לארץ.

כי. גיי. לא יעשה כל נסיון רציני לשתף מפלגות פועלים בממשלה הבאה, אם יעמוד הוא בראש-הממשלה. אמנם בן-גוריון התכוון לעשות צעד הפגנתי גדול בשטח זה. אולם יועציו שיכנעו אותו כי הדבר עשוי לפגוע בכושר המיקוח שלו עם הציונים הכלליים.

תוכניותיו של אפרים גוזמן להקמת מפלגה עצמאית של המעמר הבינוני מתחילות לעבור לשלב מעשי. השלב הראשון: פניה גוזמן, באמצעות כמה אנשי-עסקים ידועים, אל הציבור הרחב, בדרישה שיביע את דעתו אם כדאי להקים את הגוף החדש. אם יענו כמה אלפי איש לחיוב, יגש גוזמן להקמת רשימה חדשה לכנסת.

עוד לא אברה התקווה להסכם בין מפלגתי על הגינות מלחמת הבחירות. כמה מאנשי מפא"י החוששים כי מערכה פרועה תגרס נזק רב למדינה, יזמו דיון בחזיר-חרים בין האחראים בפועל לניהול מערכת הבחירות מסעם מפלגתם והצ"כ בכיוון זה. רוב העסקנים אינם מאמינים כי הדבר יוכל לצאת לפועל בתנאים הנוכחיים.

הפרוגרסיבים ונהלו מאבק נואש להשגת דפולטיזציה של הבחירות לרשויות המקומיות: מנהיגי המפלגה תובעים הפדנה מוחלטת של הבחירות לרשויות המקומיות והבחירות לכנסת, כדי למנוע את מיסוסון של בעיות מקומיות בווערות.

המתן למינוח נוסף של שירותי-התחבורה: קרוב לוודאי שאגד ידן יתאחדו תוך השנה הקרובה, כדי להגביר את עמדתם בכל משאומותן עתיד על מחירי, יבוא אוטובוסים וחלקי-חילוף. סיבה לא פחות חשובה לאיחוד: ייעיל התחבורה העירונית והבינועירית על ידי הכוונה יעילה של 1500 האוטובוסים, הנמצאים בידי אגד ודן.

כוח הצ"כ יתחזק ממקור לא צפוי: נהגי אגד, דן והמקשר, בעבר אנשי מפא"י מושבעים, מתמרמרים לאחרונה על עמדתה הקשוחה של הממשלה כלפי הקואופרטיבים, עלולים לתת את קולותיהם לצ"כ. בינתיים כבר פתח תא חברי ואוהדי הצ"כ בפעילות מוגברת בקרב נהגי אגד ודן.

ייתכן כי העדלאידע התדיאביבית תיערך שלא לפי התוכנית המקורית: עד כה לא הצליחו מארגני העדלאידע להשיג את הכספים הדרושים, מאחר שרק חברות מסחריות מוקטנות שילמו סכומי כסף תמורת השתתפות במסע ההישגים. אפשר שהמפעל יקבל דחיפה גדולה, אם יראו יגופים הכלכליים הפרטיים בעדלאידע הפגנה של הישגי היוזמה הפרטית, מאחר שהמפעלים ההסתדרותיים נמנעים מכל השתתפות בה.

מחזה חרש של יגאל מוסנזון יועדה בקרוב על כמת אחד התיאטרונים. המחזה, אלורואד, יתבסס כנראה גם הוא על החומר שאסף מוסנזון בתקופת שירותו במסגרה, יעטוף בנוער העזוב הנוטה לחיי-פשע.

הצגות של רביו ספרותי יערכו בביתו התל-אביבי החדש של הקאמרי, אם תצליח הנהלת התיאטרון לגייס את הסכומים לכך. ההצגות שיערכו לפי דוגמת מועדונים תיאטרוניים מסוימים בפאריס, יתחילו בחצות, לאחר סיום ההצגות הרגילות, יהיו מיועדות למנויים בלבד.

התקציב החדש

לאן הולכים המיליונים?

כשל סקיד דוגה ארבע, קצת יותר מ-330 לירות לחודש.

סעיפים אחרים בתקציב החדש: 2500 לירות הענקות לעילויים, שיהיו זקוקים, ללא ספק, למי גודלה של הענקת מעולה זאת ל-15 אלף לירות המוקצבות כסיוע לנציגות אית קבורה למחוסרי אמצעים.

מטענים מבוטחים. מסקן מכל הוא משרד החוץ, בעל תקציב של 10 מיליון לירות, בהן מחזקות חמש שגרירויות ויש ראל (חשינוטין, פאריס, לונדון, מוסקבה, אוסטה), 23 צירויות, 5 קונסוליות כלליות ו-7 קונסוליות ר"ר קונסוליות כבוד.

נכבדה פחות היא מנה חלקי של כל אחד מ-284 הישראלים המיוצגים את ישראל ב"י עולם. שגרירה החדש של ישראל במוסקבה, אלוף יוסף אבידור, יצטרף, למשל, להסתפק בשתי מכונות, שמונה עוזרים ישראלים ושבעה עובדים מקומיים.

אך מובן שמשרד החוץ ישלם את כל הוצאות נסיעתו ונסיעת בני בתו (אשתו, הסופרת יסמין צירנובין, ובתו הצעירה, דנה) למוסקבה, ויביל על חשבונות את מטעני של אבידור, כחצאי של יעלה על 2000 קילוגרם וגם יבטח אותו עד 5000 לירות.

ואם האלוהים ימלא ירצה בכך ויכל לקבל הקצבה לצידו אישי (בגדים, כליה, לא רשמית) שלא תעלה על 1750 לירות. אחר הכל אין אבידור מכיר שלישי רחוק הזכאי לטוב נימוס של 500 לירות.

מענק ל.מירא. המשרד השני בעושרו (יותר מ-36 מיליון), משרד החינוך והתרבות, מעניק 100 אלף לירות לשלושים מוסדות תרבות ואמנות. ביניהם: תיאטרון הבימה, חוג חובבי המוסיקה בבאר-שבע ומועדון מירא בתל-אביב.

חינוכי הרבה יותר וגם כדאית יותר הוא ההשקעה של 114 אלף לירות מצד משרד החקלאות בחינוך 175 תלמידים בבית-הספר לדיג בסבמורת.

אין זאת ההוצאה היחידה של משרד החקלאות. הוא מוציא גם 1500 לירות למלחמה בכלבת, 1300 לירות להדברת מחלות ועש בר, 1000 לירות לפיקוח חטריני על הורעו מלאכותיות ומחקר בבעיות רביה.

שוטרים ושוטרים. גישה מסחרית מגלה משרד המסחר והתעשייה. הוא מקציב לא רק שמונה עובדים ו-26 אלף לירות לסיקור על היהלומים, אלא גם 3000 לירות לקורסים ל-35 מורי דרך, שיעלה, עם סיוע לימודיהם, את מספר מורי הדרך הרשמיים ל-171.

מספר הנופל בכל זאת ממספר שוטרי המשטרה — 6000 בסך הכל, שיוקצו, לפי הערכת התקציב, בשנה הבאה ל-6950 ב-725 חולצות קיץ ו-6950 עניבות (בסוף 600 פרוטה האחת).

את מלאכת השוטרים יסימו, משך השנה הבאה, חמשה שוטרים עליונים, 34 שוטרים מחוזיים ו-52 שוטרי השלום של המדינה.

שוטרים במשמורת. 1861 משמורת שכולות (מאלמנה בלי ילדים עד הורה או בעל שלושה תומכים) מקבלות בממוצע 900 הנכים מקו לים תגמול מ-93 לירות לחודש (50% נכון עד 161 לירות לחודש (יותר מ-90%).

המדינה דואגת גם לשני זוגות נעליים טופניות לשנה (במחיר 45 לירות הזוג) ל-16 עוזרי המלחמה (במחיר 17.5 לירות חודש לכלב).

על 17.5 לירות אלה, בדיוק כמו 1.006.000. הלירות המוצאות על הכנסת 0 חבריה, משגיח מבקר המדינה, ד"ר זיגפריד מוזס, הנוסל משכורת שנתית של 8500 לירות ד"ר מוזס נעזר בעבודתו ב-309 עובדי שש מכונות, אישנוע, שומרים בשלוש משרות ותקציב של 1.290.000 לירות. סך קטן למדי ביחס ל-631 המיליון שאת הוא תן יצטרף ד"ר מוזס לבקר בשנה הבאה.

רבי ראשי הרצוג
כמו פקיד בדוגה ארבע

שגריר אבידור ואשתו
לא מזכיר-שלישית

מבקר המדינה מוזס
גם אופנוע ושש מכונות

השביעית התכוננו אלה מ-120 "החכים" ש' עולם מבקרים בירושלים, לפתוח בחיכוך התקציב בן 80 השעות, שיסתיים, קרוב לחדאי, רק בערב פסח, בו מתחילה שנת התקציב החדשה. לשם ניתוח התקציב המורע, צע, בן 631 המיליונים, הסתייעו החכמים בשתי חוברות כחולות וכרסניות, שהכילו ב-620 עמודיהן את הצעת התקציב ואת הסברה.

כדי שהממשלה תהיה, כפי שסעיף 1, חוק התקציב לשנת 1955/56 קובע, "רשאית להר" ציא בשנת הכספים המתחילה ביום ט' בניסן חששו" (1 באפריל 1955) ...סכום של 631.100.000 לירות" היא צריכה גם להכניס את זאת היא חושבת לעשות בעזרת 125 מיליון לירות מס ההכנסה, אותן היא מצפה לגבות עלידי 1420 עובדי אגף מס ההכנסה; 12.5 מיליון הבלו על הטבק; 8.5 מיליון הבלו על המשקאות ובין השאר גם 600 אלף הלירות דמי רשימות נהיגה.

אין האזרח הישראלי היחיד המממן את תקציב מדינתו. גם האזרח הגרמני נותן את חלקו — בשעור של 68.5 מיליון לירות שילומים — והאמריקאי — בשיעור של 67.5 מיליון הענקות.

קטרי קיטור. הרבה יותר קל מלהכניס 631 מיליון לירות הוא להוציא אותן. לכך ידאגו 46338 עובדי המדינה, המסתייעים לביצוע עבודתם גם ב-1393 מכונות ו-126 אופנועים.

הסכום הבודד הגדול ביותר יוצא על משרד הבטחון (56 מיליון) ורק אחיו אחד מסכום זה יוקצב למשרד הפיתוח (565 אלף). יותר מ-25 מיליון לירות מוצאות על תשלום לום רבית למלחמת פנים וחוק; 6.7 מיליון על רכבת ישראל בעלת 342 קילומטר המסילה בשימוש, עליהם מסיעים 75 קטרי קיטור ושלושה קטרי דיזל 49 קרונות נוסעים ו-2434 קרונות משא.

סכום לא מבוטל אחר, שיוצא בשנת התקציב הבאה: 50 מיליון לירות לתשלום חובות.

נהגים נשיאיים. מעניינים הרבה יותר מהסכומים בעלי שש ושבע הספרות הם סעיפי אלפי הלירות כשלוש המכונות, תחת נשיא המדינה, יצחק בן-צבי, שהחזקתן עולה 9500 לירות לשנה ושכרם השנתי של שני נהגיהן מגיע ל-5970 לירות.

לא וולה כל עיקר הקרן המיוחדת העומדת לרשות ראש הממשלה: 10 אלפים לירות. אותו סכום עומד לרשותו של משה שרת גם בתפקידו הממשלתי האחר, כשר חוק. בעלי קרנות מיוחדות אחרים (הרשאים להוציאן כראות עיניהם): נשיא המדינה (6500) ויו"ר הכנסת, יוסף שפרינצק (3000).

תקליטים ותזוים. פרוטותיו של משלם המסים הישראלי (והגרמני והאמריקאי) מושקעות בכל זאת היטב ובחסכון. משרד ראש הממשלה, למשל, החליט לצמצם את ההוצאות ליום העצמאות — 36 אלף לירות בכל אחת מן השנתיים האחרונות ל-18 אלף לירות השנה.

כלא פחות חרוץ מתגלה קול ישראל, שיר ציא הוצאה חרופעמית של 7000 לירות על תקליטים ותזוים.

הענקות לעילויים. משרד הבריאות, בעל התקציב של 20 מיליון לירות אינו מבקש רק 4034 הרופאים, 938 רופאי השיניים ו-220 המיליון המצויים במדינה. תחת השגחתו גם ששה בתי-חולים לחולי נפש (בבאר-עקב, בתים, עכו, כפר שאול, נס ציונה, מורע), בהם מאושפזים 1600 חולים. השקעה בריאה אחרת הן 9000 לירות לקורס למיילדות. סכום הקטן רק באלף לירות מן הסכום שבמשרד הדתות הקציב 2.5 מיליון הן מורים לרשותו, לשנת הרמב"ם: מוסדות אחרים המתקיימים במשרד הדתות: הרבנות הראשית שתקציבה מגיע ל-93 אלף לירות, מכסה, בין השאר, את משכורתו של הרב הראשי, יצחק אייזיק הלוי הרצוג, שהיא

שה מאשר מתוך רצון לשמור על סודיות. כי נושא הדיונים היה בלתי-רגיל: סיכויי מדינת ישראל לשוב ולהצטרף לקיסרות הבריטית.

הרעיון של צירוף ישראל לחבר העמים הבריטי צץ ועלה עוד לפני שנתיים כאשר ראו בו חוגים מסוימים את הדרך היחידה לחילוף ישראל מבדידותה המדינית. אי-לם איש לא התחכם לחוגים אלה ברצינות ואיש לא נודעו כאשר קם ח"כ מאיר א"ר גוב, לפני כשנה, העלה את ההצעה בפני מוסד מרכזי של מפא"י, טען: "זהו הצעד היחיד, אשר יוכל להקנות לישראל מעמד כלשהו בעולם המסובך של ימינו שאינו סובל מדינות קטנות-עצמאיות".

אולם חוסר היחס הרציני לא הרתיע את מצדדי ההצטרפות. אחד מהם, מנהיג מפא"י נודע, העביר מכתב פרטי לשגריר ישראל בלונדון, אליהו אילת, ביקש ממנו לחוות את דעתו על ההצעה. אילת השיב בניתיח רב-ממדים. הוא לא שלל את עצם כדאיותה של ההצטרפות לקיסרות הבריטית, אך הטיל ספק בנכונותה של בריטניה לספק את ישראל אל חבר-עמיה. בין השאר הסביר אילת כי כל בקשה מצד מדינה עצמאית להצטרף לחבר העמים הבריטי תהיה צעד חסרת-תקדים.

מדוע ירצו הבריטים? לחשובתי של אילת היתה השפעה הפוכה לחלוטין מזו שהוא ציפה לה: מצדדי ההצטרפות ראו בה אשור לעמדתם, טענו כי אפשר להתגבר על כל הקשיים המעשיים. הם התחילו להפעיל לחץ על שרת, נפגשו עם פקידים בכירים של משרד החוץ, ניהלו אתם חיכוחים ממור-שכים, לא יכלו להשיב רק על שאלה אחת: מדוע ירצו הבריטים לספק את ישראל ל-קיסרותם?

אולם השאלה התלויה ועומדת לא מגעה את הפיכת ההצטרפות לסעיף רשמי, אם כי כמס, של מדיניות-החוץ הישראלית, גרם לכך משפט אחד ויחיד שנפלט מפיו של אבלין שאקבורו, עוזרו של אידן לענייני המרחב, בעת ביקורו בישראל.

כאשר ישוב שאקבורו בארצות-ערב חגר גית לצידו של פקיד ישראלי בכיר, פתח הפקיד וסיפר לו בחיוך כי הישראלים סול-חיים לבריטים את כל פשעיהם וכי חוגים ישראלים מסוימים מעוניינים בצירופה של המדינה לחבר-העמים הבריטי. השיב שאקבורו במלוא הרצינות: "יתכן שעניין זה אינו כל כך מוחך, כפי שהוא נראה לפי עינים".

הפקיד הישראלי מסר את דבריו שאקבורו לממונים עליו. שרת, אשר עמד תחת לחץ בלתי-פוסק, חדל להסס, הורה לנציגי ישראל במדינות חבר-העמים הבריטי ובא"ם למשש את הדופק בכל הנוגע לבעיית ה-הצטרפות.

הגיושישים הישראליים בלונדון לא נשאו פרי. לעומת זאת זכו הדיפלומטים הישראליים באוסטרליה ובקנדה להצלחה מפ-תיעה: משרד-החוץ של שתי המדינות ציוו על נציגיהם בלונדון לבדוק את המצב הן אצל המדינאים הבריטיים והן בלישכה ל-ענייני חבר-העמים. התשובות שנתקבלו ר-הועברו לידיעת הדיפלומטים הישראליים עמדו על הקויע האירגוני-משפטי של ה-בעייה, אך לא הביעו התנגדות לעצם ההצטרפות. להיפך, בסקירה שהוצאה עלידי משרד החוץ האוסטרלי ונועדה להנחות את אנ-שי הסגל הדיפלומטי האוסטרלי נאמר: "אין ספק שפניו הסואץ מחייב הדוק יח-סים עם גורמים מסוימים בקפריסין...". חיפוש דרך להסדר ישראלי-ערבי, אשר יא-שר את הגברת הידידות עם הדמוקרטיה הישראלית הצעירה...

תשובה מתומצתת. ככל שהתקדם פניו הסואץ, כן גברה ההתעניינות בבעייה גם בחוגים בריטיים. כאשר נקרא אילת לבוא לישראל, הופיע לפניו וועדת החוץ והביטחון של הכנסת, פנה אליו ח"כ מאיר ארנוב בשאלה גלויה על סכויי ההצטרפות. אילת השיב תשובה דיפלומטית-מפורפלת. תמצית התשובה: הדבר אינו מן הנמנע. באותו מעמד קבל אילת הוראות להזמין נציגים בריטיים — וביחוד צירי פרלמנט — לביקור בישראל, מתוך מנמה ליצור דעת-קל לקראת הרגע, בו תועלה בעיית ההצטרפות לדיון פומבי.

השגריר הישראלי עשה את מלאכתו ב-אמונה. כאשר נתכנסה, לפני זמן מה, וועד-דת ראשיה-הממשלות של חבר-העמים הבריטי, נדונה, בין השאר, גם בעיית צירופה של ישראל. פרטי הדיון, שנערך בעת סעודה סגורה בדאונג סטריט מספר 10, לא נש-ארו בגור סוד: נציג-ישראל גילו כי בראש

הסיגריה החדשה

סטוסיאן עגול

נתקבלה באהדה ע"י קהל המעשנים. טיבה, איכותה וחסכוניה. הם הערובה לסוד הצלחתה ולכל אלה שטרם עשו סטוסיאן עגול נא לנסותה ותבואו על ספוקכם

המחיר 230 פרי' הקופסה

סימכו על המוקמים המנהלים את מטבחי המלונות המעולים

השתמשו...

במיון אמיתי תלמה

35. טבעי ששמעת ממנו דברים אחרים. תסלחו לי שאני מתעצבן כשאני מ' דבר על הווקטור (סנה).
• אין ערובה לשום פתרון. אפילו לי ציקים כבר אין כיסוי בארץ. בדקו ותיי' כחו.

רווח נקי. היה זה ערב אופייני לעבודה הסבלנית האפורה של אלון בחודשים האחרונים, בהם נאם לפחות פעם אחת בכל ערב, אפילו לפני חוגים קטנטנים. הרווח ה' נקי: כמה עשרות מורים ומורות, שיצאו מן האולם ואהלים מושבעים למפלגה שכמעט לא שמעו על קיומה קודם לכן.

הכנסת

חברי הכנסת ה-12

650 קרואים, חברי הכנסת הראשונה וה' שנייה, חברי מועצת המדינה, שרים-לשעבר, מנהלים כלליים, אומנים, עולים חדשים מ' צפיר ותושבים חזקים מירושלים, נתכנסו באחד מערבי השבוע שעבר בבניין הכנסת לחוג את יום הולדתה הששי. לאיקרובים פוליטיים כאנשי מפא"י עקיבא גוברין, מר' דני נמיר ואיש צ"כ יוסף סרלין נתקברו סביב עוגיות ומשקאות שעה שבג'אלוף משה יונה שלמה מנחם חצור* 34, חילק ב' חדר עבודתו הוראות אחרונות ל-11 סדרני הכנסת ירוקי המדים שנתכנסו סביבו בחצי גורן עגולה.

היה זה אחד מעשרות תפקידיו של חצור, קצין הכנסת המסתייע ביחידת הסדרנים ה' עובדים בגלגלים, מדי יום, קילומטרים רבים במדרגות בניין הכנסת, לשמירה על הסדר בפנים הבית וכחידת משמר מורכבת משר' טרים לשם שמירה על הסדר מחוץ לבית וברחבת הכנסת.

לפי חוק חסינות בנייני הכנסת מהחיים שטח הכנסת ורחבתה שטח עצמאי, הנתן למרותו של קצין הכנסת, תפקיד שהוטל ל' ראשונה על אלו-משנה ירחמיאל בלקין (כ' יום מנהל אגף ביקורת מערכת הביטחון, מבקר המדינה), וב-1953 על חצור המשופם, שחור השיער וירוקאפור העיניים, לשעבר סטודנט בטכניון (אדריכלות), קפטן (סרן) ב' צבא הבריטי, מארגן העפלה מאיטליה, ה' מנהל הראשון של לשכת נשיא המדינה ה' ראשון, חיים ויצמן, ויותר מאוחר ראש ענף משמעת, משטר וגוהה, מטכ"ל צה"ל.

נהגת ג'ינג'ית. חצור, הלבוש דרך קבע חליפות אורחיות שקטות, משתתף בפתיחת כל ישיבת כנסת, יכול להחשב לחבר הכנסת ה-121, כרוב הראגה אותה הוא מקדיש ל' שלומם של 120 הח"כים הנבחרים. לעתים קרובות הוא עובד עד 16 שעות ליום, החל מחלוקת כרטיסי כניס' ליציצי הכנסת ל'

קצין הכנסת חצור

תרגול-הודו, ברבורים ושתי מצלמות

* משה יונה על-שם אחד הסבים; שלמה מנחם על שם דוד שמת שבוע לפני הולדתו של חצור, המסתפק, בחיי יומיום באחד מ' ארבעת שמותיו הפרטיים, י'ונה.

המתנגדים להצעת הצירוף עמד דחוק ראש' ממשלת הודו, ג'והרלאל ניהרו, אשר טען כי בראש וראשונה יש להסדיר את יחסי ישראל-ערב. עמדתו של ניהרו נתקבלה, ב' מידה פחותה או יתירה, על כל משתתפי הדיונים.

אולם הדיונים לא נשארו בלי תוצאות: בעיית צירופה של ישראל לחברה העמים הבריטי הפכה לסעיף בסדר-היום של מדי' ניות-החוק הבריטית. אידן קרא לאיתל, מסר לו דו"ח כללי על הדיונים של ראש-הממ' שלות, רמז כי יש לשכנע את הודו.

השגריר הישראלי קיבל את הרמז, נפגש השבוע עם ניהרו. פרטי השיחה טרם נודעו בישראל. אולם מצודי ההצטרפות התלקקו מרוב הנאה. אמר אחד מהם, עורך-דין נודע: "אכן, עבודת-הנמלים שלנו נשאה פרי. יש לי על מה לסמוך כשאני אומר שהממשלה תגיש לבריטניה בקשת-הצטרפות עוד בסיף שנה זו, מיד לאחר הבחירות..."

מפלגות

אנטי-אמלגתון

כמה מאות מורות פתחו השבוע ביד ר' עדת מעטפה שהגיעה לידתן הפרטית, לא האמינו למראה עיניהן. המעטפה הכילה מכ' תב אישי (אמנם מודפס בסטנסיל) של יגאל אלון. "עלה בדעתי להעזי ולהזמין לשיחה על כמה וכמה בעיות", כתב אליל הפלמ"ח. "...הרשי נא לי, להסביר בכמה משפטים את הסיבות אשר בגללן אני מתיר לעצמי להטרידך ומדוע דחוק עתה, בעידוד דרית' חה, בשעה שאפשר לחשוך בי ובחברי לדעה שאיננו מפלגתיים בלבד לנגד עינינו. ולא כן הדבר".

המורות, שכל אחת מהן היתה בטוחה ש' נבחרה במיוחד מתוך המון חבריהן וחברי' תיהן למקצוע, הושפעו במיוחד מסיום ה' מכ'ב: "אמנם נכון, אני מורה ומימי לא שימשתי בהוראה. היכרותי עם מורים היא בתור תלמידי וסטודנט. ואף על פי כן סבור אני שיש לנו נושאים משותפים לדיון ול' ביורר בעתים אלה. להתראות, יגאל אלון."

המצאה יגאלונית. כמאה וחמשים ממקבלי וממקבלות ההזמנה לא היססו, הר' פיעו במקום המיועד בתל-אביב, התפלאו לר' אות במקום מכירים ומכירות מבית-הספר — שמפניהם שמרו עד כה את ההזמנה ב' סוד. רובם ראו בפעם הראשונה את מצביא הדורם, הוקסמו מהופעתו הפשוטה (חולצה לבנה, אפורה אפורה). בדברו מעל כסדרה מר' גבתה, תוך שחית מיץ אשכוליות, הסביר אלון את דבריו מפלגתו, מפלגת אחדות-ה' עבודה. קודם לכן הבהיר שאינו רואה ב' מפלגה מטרה בפני עצמה (אם כן, זוהי הידרדרות!), התקיף בחריפות את טיפוס ה'מפלגתון' (המצאה יגאלונית: הכוונה ל' עסקן מפלגתי).

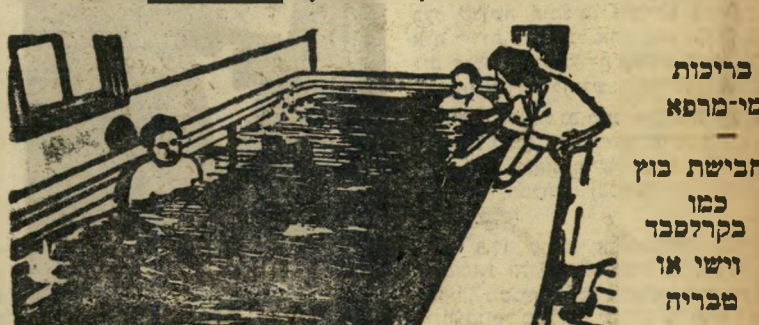
אם חששו המורים לשמוע דברים רותמים, תכניות מהסכניות, התאכזבו לטובה. בקול שקט, בעברית מדוקדקת, מתח אלון ביקר' רת מתונה למדי על המשטר, התריע נגד בזבוז כספי המגביות והשילומים למטרות בלתי-יצרניות, מבלי להתנגד לעצם גבייתם, דרש אקטיביזם בטחוני, התקיף את בן-גוריון ("אדם גדול שעשה שיגאות גדולות") על שלא כבש את עזה, חברון ובית-לחם.

שרות לפרוטקציה. משעשעות יותר מן ההסברים הרעיוניים היבשים היו הפנינים שהיו מפורות בדברים. אחדות מהן:

- שח"ל (שרות חלוצי ישראל, תנועת-הנפל של בן-גוריון) הוא ראשית-יבות של שרות-חברים-לפרוטקציה.
- משרד מפלגת אחדות-העבודה נמצא ברחוב לילינבלום כדי לטאטא משם את ה' ספסרים. אך כנראה עוד לא השנה.
- יש להשקיע את ההון הלאומי למכור גות, נשק ופיתוח, אך לא לולילת חמאה.
- להפקיד את גורל ישראל בידי המע' צמות, כמוהו כהפקדת השמנת בידי שלושה חתולים.
- לא נס הציל אותנו (במלחמה), אלא כפירה בנשים.

אני פסימיסט אופטימי, פסימי לגבי חומרת המצב, אופטימי לגבי האפשרויות.
• אני מקהה שירד השנה מספיק גשם כדי שהיבול המוגדל יממן את כל הבחירות.
• (כלפי מורה שטען כי שטען את כל טענות אלון קודם לכן מפי דוד בן-גוריון): שמעתי שבן-גוריון בן 70, ואני בן

היש לך כאבים...
בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים?
"רפא" - רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

בריכות מי-מרסא
חבישת בוך
כמו בקרספרד
וישי או מכריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר ויעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית, מסג' וריהביליטציה המוסד היחידי מסוג זה בארץ / מחלקה לסובלי רוימטיזם / עומד המוסד פתוח עד 9 בערב

לוקס

סבון פואלט של יצהר

טיב = דה לוקס
בושם = דה לוקס
אריזה = דה לוקס

רק 150 פרוטות

את דמיהרשיון לקרן ראשהעיר, במקום לשלשלם לקופתהעירייה.

● בעל מסעדה גדולה במרכז הכרמל שר לם 1000 ל"י פחות היטל סוציאלי, לפי הסכם מיוחד עם העירייה, שנערך בהמצת פרייליך.

היתה זו רק ראשיתו של זרם גילויי ה"שחיתות" השבוע נתכנסו חברי ועדתהחקר רה העירונית בהדריחורים דנו כיצד למצוא מוצא מן הבז, לחסל את הפרשה בשקט. המוצא לא נראה באופק.

חוק

הוא אינו מבדיל

עובדיה לוי השתוקק לעלות לארץ. הוא ידע כי לרוח תהיה העליה קלה יותר מאשר לגבי נשיו. על כן נטש את אשתו וזרה ואת בנו הקטן, שלום, נסע לארץ-אבותיו, השתקע בפרוסיה, בקרבת נתניה.

הדבר אירע לפני עשרים שנה. אולם מש' פחתו של עובדיה לא נשארה עזובה ובו דדת. סאלם בן יעיש עוזאד, אביה החורג של זרה, אימץ את שלום, גידל אותו, עלה לישראל לאחר הקמת המדינה, במסגרת מר' ברהקסמים, אתו ועם זרה, קנה דירה ב' שיכון נהה'עמל, הרצליה, רשם אותה על שמו של שלום.

השנים חלפו. שלום התגייס לצה"ל ו' השתחרר. אחר גוייס לשירות מילואים, יצא לסיור בגבול ונפל בהתנגשות עם הירדנים. רק אז שב האב המוליד, עובדיה לוי, והו' פיע באופק: הוא התאבל על בנו שלושים יום. אחר הגיש לבית המשפט המחוזי תבר' עת ירושה על מחצית דירתו של שלום ו' מחצית דמיהרשיון של קרן פועליהבנין. בה היה שלום חבר.

סאלם התנגד לתביעה בכל מקרה. טען בא כוחו, עורך-דין אהרן חייבי: האב ה' מוליד נטש את בנו, בה בשעה שהאב ה' מאמץ, סאלם, סיפל בו באמונה, הוציא לסי' הות 6000 ל"י על חינוכו ומזונותיו. החוק הקשוח לא התחשב בטענה זו. פסק שופט מחוזי יוסף קיסטר: "החוק אינו מבדיל בין ילדים טובים ורעים, או בין הור' רים טובים ורעים, בכל הנוגע לזכויות ירושה. למי החוק יורשים שני ההורים חלק כחלק, במקרה שהבן נשאר ללא צאצאים..."

שהות דתביעה. אולם השופט לא הס' חפק הפעם בצו חלוקת-ירושה. הוא התחשב גם בטענותיו של חייבי, דחה את הוצאתו של הצו לפועל לחודש ימים, כדי לאפשר לאב המאמץ, סאלם עוזאד, להגיש תביעת גזיקין בסך 6000 ל"י נגד עובדיה לוי. סאלם לא ביוזב את זמני, הגיש את התביעה בי במקום.

דרכי אדם

ג'ק התייר

איש אינו מכיר את שאול בן ישראל לר' ברמן. אולם הוא מוכר בחוגים רבים כג'ס האמריקאי. רבים אחרים כינו אותו בשם "ג'קגוריון" בגלל דמיונו הרב לרועה משה"ר בוקר.

ג'ק איבד את כל אשר לו: את אשתו (במלחמת-העצמאות), את כספו (לאחר המל' חמה) את עבודתו (בהגיעו לגיל 64). נש' אור לו רק שני חפצים יקרים: דרכון אמ' ריקאי ופנקס של עזרה סוציאלית.

אולגם מלבד שני הפנקסים נותר לג'ק עוד משהו: לב צעיר וחוסס. הוא נכנס למש' רדו של שדכן, הציג את עצמו כתייר אמ' ריקאי, ביקש למצוא ב'ית אשתו לעתיד-עיד' הוא רצה לחזור לארצות-הברית עם בת-זוג ישראלית.

במהרה מצא השדכן מועמדת מתאימה: נחה גולדמן. הווג נפגש, קבע תאריך לחתונה. ג'ק רצה להישאר בבית אשתו לעתיד-עיד' לפני החתונה. נחה סירבה. התייר נעלב ב' מקצת, אך התנהג כג'נטלמן מושלם.

לפני צאתו מבית כלתו נזכר ג'ק כי הוא הוציא את כל כספו, ביקש מנחה 25 ל"י: "הכסף דרוש לי עד מחר. יש לי צ'ק של תיירים אצל הקונסול שלנו" הכלה לא רצתה לאכזב את בחיר-לבה שנית, מסרה לו את הכסף הדרוש.

3 הרשעות קודמות. יום-המחרת בא וחלק, וג'ק לא הופיע. הכלה המודאגת המתנה לו יום נוסף, אחר פנתה לקונסוליה האמריקאית.

רק שם גללה לה האמת המרה: לג'ק לא היה כל כסף, הוא גם לא היה מסוגל ל' (המשך בעמוד 12)

ח'כים חוגגים נמיר, גוברין וסרנין
שריט'לשעבר, עולים חדשים 11:1 סדרנים

רב. פרצה קטטה. חברי-הוועד הפרידו בין הנצים — אך לא שוכנעו.

140 פרוטה לברטים. ההתנגשות ה' גלויה עוררה את סקרנותם של עובדי עירייה רבים: מדוע שילמו בעלי עצמון לפרייליך 200 לירות לחודש? השיב על שאלה זו יוסף צרפתי, סגנו של פרייליך, ששלח פקח כדי לבדוק את המצב ליד קופת עצמון בהצגות יומיות (הפיקוח הוא, בדרך כלל, רק בהצגות-ערב).

הפקח שהגיע לבית-הקולנוע גילה תגלית מפתיעה: בעלי הקולנוע מכרו כרטיסים-צנע של 200 פרוטה (המיועדים על פי רוב ל' חילים) במחיר של 400 פרוטה, שילמו רק 60 פרוטות מס על כל כרטיס, במקום 200 הפרוטות המוטלות על כל כרטיס יקר. ה' תוצאה: רוח נקי של 140 פרוטה על כל כרטיס.

עתה היה ברור מדוע קיבל ראשהמחלקה את משכורתו. אולם פרייליך לא נכנע: הוא פנה שנית אל ווייסברגר, הפעם באמצעות עורך-דין, דרש להכחיש את השמועות, לא נענה. מיד לאחר מכן פנה פרייליך אל ה' עירייה בבקשה מפתיעה: לערוך חקירה נגדו.

הבקשה, שהוגשה, כנראה, בעצתו של יעקב חושי, אחיו של אבא חושי, וישיבראש הוועדה ליהסי-ציבור של עיריית חיפה נש' אה פרי: ווייסברגר נרתע מפני אפשרות של גילויים בלתי-נעימים בעת החקירה, ערך, כנראה דסכם עם פרייליך, הסכים להכחיש את השמועות, טען כי הוא אמר את אשר אמר רק מתוך כעס על פרייליך. פרייליך עצמו הפסיק לקבל את המשכורת באמצעות חותנו.

בה בשעה, לא ישבה הממשלה בחיבוק' ידיים: היא קנסה את בעלי קולנוע עצמון ב'450 ל"י, באורח אדמיניסטרטיבי, מבלי להגיש נגדם כל משפט. גם העירייה לא תבעה את בעלי-הקולנוע לדין, אף על פי שהיא יכלה לזכות בכמה אלפי לירות של קנסות.

גידויים מפוצצים. אפשר שפרשה פרייליך היתה זוכה לטישטוש גמור, ממש כמו פרשות דומות אחרות בעיריית חיפה. אילולא המשכיה וועדת-החקירה העירונית ב' פעולתה, ביקשה מן הפקידים השונים ל' העיר. הפקידים שיגרו מכתב לוועדה, הבי' טיחו ולמר את כל האמת בתנאי שהיא תגן עליהם מפני פיטורים. הוועדה מילאה את ה' תנאי: איש לא פוטר. רק יוסף צרפתי, ש' הכניס את פרייליך לבזק, הורחק מעבודתו, הוסיף לשבת בטל ולקבל משכורת.

במהרה מצאו חברי-הוועדה את עצמם במצב לא-נוח: החקירה היתה גדושה גילויים מ' פוצצים. הגילוי הראשון יצא דווקא מפיו של פרייליך. טען ראשהמחלקת הרשינות: "בעלי קולנוע עצמון אינם בסדר. גם דודי פונימן מארגניסנה השקיע בקולנוע 20 אלף דולאר, מבלי להצהיר על כך באופן..."

הגילויים שיצאו מפי העדים האחרים היו מסוכנים עוד יותר. בין היתר נודע כי:

- בנק חיפאי ידוע שילם 400 ל"י כ' תרומה ליום-הפרה, במקום דמירשיון.
- בעל שלט-פרסומת ברחוב יפו שילם

מבקרים נכבדים וכלה בהרגעת רוחם של מפגינים עיוורים.

הפגנות לפני רחבת הכנסת משתדל חצור למנוע מראש, על-ידי השקטת המפגינים לעתיד בעיר או בכפר מוצאם, העברת עניינם לטיפול (אם הוא דורש טיפול) לרשות ה' מתאימה.

תפקידים אחרים של קצין הכנסת איש ה' צבא*: קבלת משלחות ציבוריות (מסטר) דנטים התובעים הורדת שכר לימוד עד ל' בעלי בתים הדורשים את העלאת שכר ה' דירה), ארגונם של סיורים קיבוציים כשל תלמידו בתיספר ויחידות צבא (סך הכל ה' מבקרים ביציע הכנסת בשנת 1954 — 30 אלף).

חצור אינו מסתפק במכלול תפקידים אלה. מספיק גם ללמוד משפטים באוניברסיטה העברית (שנה שלישית), לספח ליד ביתו ב' פרבר תל-אביב, יחד עם אשתו עליזה, נהגת אמבולנס ג'יגנית בה פגש בצבא הבריטי. משק עזר בו הם מגדלים עצי פרי, תרנגולות, תרנגולי-הודו וברבורים.

כראוי לאדם שביקרו חפצים כל 120 חברי הכנסת ומספר לא מבוטל של נכבדי מדינה אחרים, הרוצים לזכות מדי פעם בכרטיס כניסה לכנסת לקרוביהם או למכריהם, יש לחצור הובי ענייני: צילום, בו הוא מרבה לעסוק בעזרת שתי מצלמות יקרות (רווי' פלכס, רטינה).

חיפה

אהבת לרעך כמוך

כחודש ימים לאחר שנתמנה אבא חושי לראש עיריית חיפה, כינס את עובדי ה' עירייה בקולנוע אורה, הכריז כי הוא רוצה בקיום הפסקו "ואהבת לרעך כמוך", דרש שנקיון כפיים יהיה נר לרגלי עיריית-חיפה."

אולם במהרה התברר כי אהבת-רעים ו' נקיון-כפיים יכולים להיות שני מושגים סר' תרים ומנוגדים: בעירייה התחילו להתהלך שמועות מוזרות על ידידו הטוב של חושי, זכריה פרייליך, ראש לשכת מפא"י של עוב' די העירייה. מפה לאוזן חוצץ כי פרייליך בילה חופשה של חודשיים ונש' באיריילנד, קיבל משכורת רגילה עבור כל התקופה, אף כי חופשתו הרשמית היתה רק בת חודש.

כאשר סיים פרייליך את חופשתו, חזר ל' עבודתו כמנהל מחלקת הרשינות וההיטלים הסוציאליים של העירייה, נפוצו שמועות ס' סוג חדש. מקור השמועות: אחד מבעלי קולנוע עצמון החיפאי, ווייסברגר, שטען כי פרייליך קיבל מבעלי הקולנוע משכורת חוד' שית של 200 ל"י, באמצעות חותנו, ראובן מלך.

פרייליך הגיב על השמועות במהירות מפי' תיעה. הוא הוציק שניים מחברי וועד-העוב' דים של העירייה, הסיעם אל ווייסברגר, דרש ממנו להכחיש את השמועות. ווייסברגר סי'

* היושב על תקן של אלוף-משנה. בי פרלמנט הבריטי, למשל, קצין הכנסת הוא קצין בדרגת בריגדיר ג'נרל (אלוף). באסיפה הלאומית הצרפתית — גנרל של קורפוס (רב-אלוף).

תוצרת פומר — יצהר

דע לנהג

תלמד אצל שמיון
רחוב דיננגוף 131 פנת גורדון.
טלפון 21963

הכונן לגשפי פורים

למד לרקוד מהר את כל הרקודים הסדוניים פנה מיד אל המורה המנוסה גב' ס. ויסבורד רחוב בן-יהודה 185, ת"א.

RADIO PHILCO

מזומן 16.900
היתרה בתשלומים נוחים

אלחוט
תל-אביב
רח' בן-יהודה 156

1:0

אהרן-אסא

טלפון 15600

נכנס לתת על מע טוב, אך חלושי אופי

אינו מסור לידה

יוצאת כעדה הנאשם חיתרה על עדותה

סיפור זה עוסק בעיקר בשלושה יצורים אנושיים: נער, נערה וילד. הוא עוסק גם בהמון האנשים הסובבים אותם. את שמותיהם של הנער והנערה נאלצנו לשנות: שניהם בני פחות מ-18. את שמו של גיבורה-הסיפור האמיתי — התינוק — לא היה כל צורך לשנות: השם טרם ניתן לו.

סיפורם של אולם בלה היה יכול להיות דומה לפרשת רומיאו ויוליה. אולם בה בשעה שפרשת הנאהבים האיטלקיים הסתיימה במוות כפול, הגיעה הפרשה הישראלית לסיומה בלידה אחת. גם הרקע היה שונה מזה של המחזה השייקספירי: המראגריה של הזוג הצעיר התפתחה לא בין הארמונות המפוארים של וורונה, אלא באחת המעברות בשרון.

אולם האהבה היתה אותה האהבה. האנשים היו אותם האנשים — והסבל היה אותו הסבל. ההיסטוריה חזרה על עצמה.

לידה בחדר המידות

בתל-אביב, כשומר-לילה, והיו לנו הרבה הזדמנויות להיות יחד. אולם התנהג אחי בעדינות, אמר לי שהוא אוהב אותי ויקח אותי לאשה. הוא לא הסתיר ממני שאמו ואחיו אינם רוצים שהוא יישא אותי. הוא היה מלא מרידות, אבל הוא לא היה מסוגל לעשות דבר. אולם היה בחור טוב, אך חלושי-אופי. הוא עבד קשה בנגריה, בקרבת העיר. היתה לו משכורת לא רעה: 120 לירות לחודש. זה היה מספיק כדי שנוכל להיות יחד. אבל אמו לקחה ממנו את כל הכסף, השאירה לו רק דמי-כיס.

אולם סיפר לי: בני משפחתי מאמינים עלי שאם אשא אותך, ישליכו אותי מן הבית, לא ידברו אתי, לא יתנו לי אף פרנסה. הבנתי כי המצב שלו קשה והכיתי עד שנגדל במקצת. הייתי בטוחה שהכל יעבור בשלום.

לא תמיד היתה לולה רעה אלי. פעם חלה אולם קשה. הוא הורעל מאכילת דגים מקולקלים. לולה באה אל דודתי וביקשה ממנה להניח לי להתארח אצלה: אולם לא נתן לה מנוחה. הוא ביקש רק לראות אותי. דודתי ידעה שאני הולכת עם אולם. גם אבי ידע זאת והתנגד לכל העניין. הוא היה מכה אותי ואומר שאני צעירה מכדי לצאת עם בחורים ושאלם איננו מוצא חן בעיניו. אבל בכל פעם שאבא היה עוזב את הבית, היינו שבים ונפגשים.

דודתי לא רצתה לתת לי להתארח אצל אולם. אבל לולה התעקשה ואמרה: אני יודעת שהם אוהבים זה את זה. כאשר אולם יבוא, נערוך להם מסיבת-אירוסין. היא ביקשה רק שאני אהיה אצל אולם כמה ימים ואני לאבא שאני נמצאת אצלה (אצל הדודה).

דודתי היא אשה טובה. היא האמינה ללולה, חשבה שאם אשאר כמה ימים אצל אולם ואהיה נערה טובה, תתחיל לולה לחבב אותי. היא הודיעה לאבא שהיא זקוקה לי לכמה ימים והירשתה לי להשאר בבית-אולם עד שהוא יבוא.

הירחקנו לכת

אולם היה באמת חולה מאוד. בלילה הראשון היה לו חום גבוה, ולולה ביקשה ממני ללכת להביא רופא. הלכתי.

אני זוכרת שאותו לילה היה אפל מאוד. המעברה רחוקה מן העיר כשני קילומטרים. אבל אני מכירה את כל קצוריה-הדרך. אותו לילה ניסה גבר זר להיטפל אלי. הרי אתם מכירים את הגברים. אבל אני ניגשתי אליו וביקשתי ממנו לעזור לי למצוא רופא — בשביל הבחור שלי. האיש הסכים. הוא נהג בי יפה, וכעבור זמן קצר כבר הבאתי את הרופא אל לולה. היא אמר שאילו היינו מחכים עד הבוקר, היה אולם מת.

אחר כך עברה משפחת אולם לשיכון בקרבת ה-מעברה שלנו. אני חושבת שהם הביאו קצת כסף מחוץ לארץ ועבדו קשה כדי להשיג את הכסף הנוסף. אז התחילה לולה שוב לשנוא אותי ודי-שה מאלם לעזוב אותי. אז כבר ידעתי שאני הרה.

כאשר נודע הדבר לאלם, תקף אותו פחד מוח. אבל הוא לא עזב אותי. להיפך, היינו יחד עד השבוע דאחרון. הוא ניסה לנחם אותי ולהרגיע אותי. סיפרתי שאני ודודתי אינם יודעים דבר על התינוק העומד להיוולד. פחדתי שאני יכה אותי מכות רצח, אם יודע לו הדבר. הרגשתי שגם אני וגם אולם הרוחקנו לכת. אולם אמר לי שאין כל מקום לדאגה: כאשר תכ-רעי ללדת, מהרי ולכי אל אמי. היא תעזור לך.

נישארתי בודדת

ניסיתי להסתיר את מצבי ככל האפשר — והצלחתי. אבי הוסיף לעבוד כשומר-לילה, היה בא הביתה בבוקר, שוכב מיד לישון. למולי לא נשתנה מבנה גופי. כרסי לא כלשה כלל — עד היום האחרון. הצלחתי לשמור את סודי.

אבל הייתי מסוחרת מאוד. לא ידעתי מה לעשות.

מישהו התדפק על דלת-הבית. היא ניגבה את ידה וה' רטובות. פתחה את הדלת. בפחד עמדה בלה. פני הנערה היו חוזרים כסיד ומעוותים מכאב.

מה את רוצה? אולם אינו בבית. באתי לבקש את עזרתך. אני עומדת ללדת... עכשו... אגא. עזרי לי. אולם אמר שאת תעזרי לי בבוא השעה. כאן זה לא קופת-חולים ולא מגן-דוד ארום. הסתלקי! אבל הילד ילדו של אולם! את מוכרחה לעזור לי!

טוב. בואי אתי. לולה היתה חיוורת ומפיתרת. היא שלחה את אצבעותיה הרוטטות והתעטפה בסודר חם, אף על פי שהיום היה חם מאד (השעה היתה 15:30). אחר יצאה החוצה בהג' מה את הדלת בחבטה. היא האיצה בנערה: מהרי! ב אי כבר! אבל בלה לא יכלה לזוז ממקומה. היא כאבים היו גדולים מנשוא. היא ישבה על מדרגות ה' בית ולחשה: לכי בעצמך. קראי לאמבולאנס. אינני יכולה לרדת במדרגות. לכי מהר! לולה רצה במורד המדרגות ונעלמה מן העין. בלה נשארה לבדה, וחכתה. סיפרה היא: למשפחתי לא היה עדיין שיכון. הם התגררו קרוב לבדון שלנו. הייתי אז בת ארבע-עשרה. היינו נפגשים בבוקר, כאשר היה אולם הולך לעבודה. הוא היה מביט אלי, וזה היה מיצא חן בעיני. אחר כך התחלנו להיפגש ולצאת יחד.

הוא היה לוקח אותי לקולנוע, וגם זה מצא חן בעיני. הוא התנהג אתי יפה מאוד, וכעבור זמן קצר כבר ידעתי שאנחנו אוהבים זה את זה. לפעמים היה אולם בא ושירק לי מרחוק, ואני הייתי יוצאת מן הבית והולכת אתו לשדות, או העירה, או לשפתי-הים. באביב היינו יוצאים לקסיף תפוזים. בימיגשם היינו יושבים בצריפון של אולם ומשוחחים.

נערוך מסיבת אירוסין

אבל את רוב הזמן בילינו בבדון שלנו. אבא עבד

לולה ו. נמצאה לבדה בבית. היא עמדה במטבח, עסקה בהכנת ארוחת-הערב בשביל בעלה, אשר עמד לשוב מעבודתו בבית-החרושת. היא חיכתה גם לבואם של אורחים: בנה הבכור, יוסי, ששרת באחד המחנות ה' צבאיים בסביבה, עמד לקבל חופשה, לבלות את הערב בבית. גם הבן הצעיר, אולם, עמד לקבל חופשה מ' צה"ל: הוא סיים זה עתה קורס-טבחים. לולה לא סמכה על כשרונות-הבישול של בנה, הכינה את הארוחה כמו ידיה. ואף על פי כן היתה היא גאה בבניה.

לולה חשבה על שני האחים: הם היו כה דומים — וכה שונים. שניהם היו שחרחרים ופיתורא. אולם האץ הבכור, יוסי, היה יציב ומהימן יותר. לולה היתה מוד' אגת בכל הנוגע לאלם. בראשו המקורזל נשבו רוחות סוערות. הוא היה קל-דעת, נלהב מדי, חסר-אחריות.

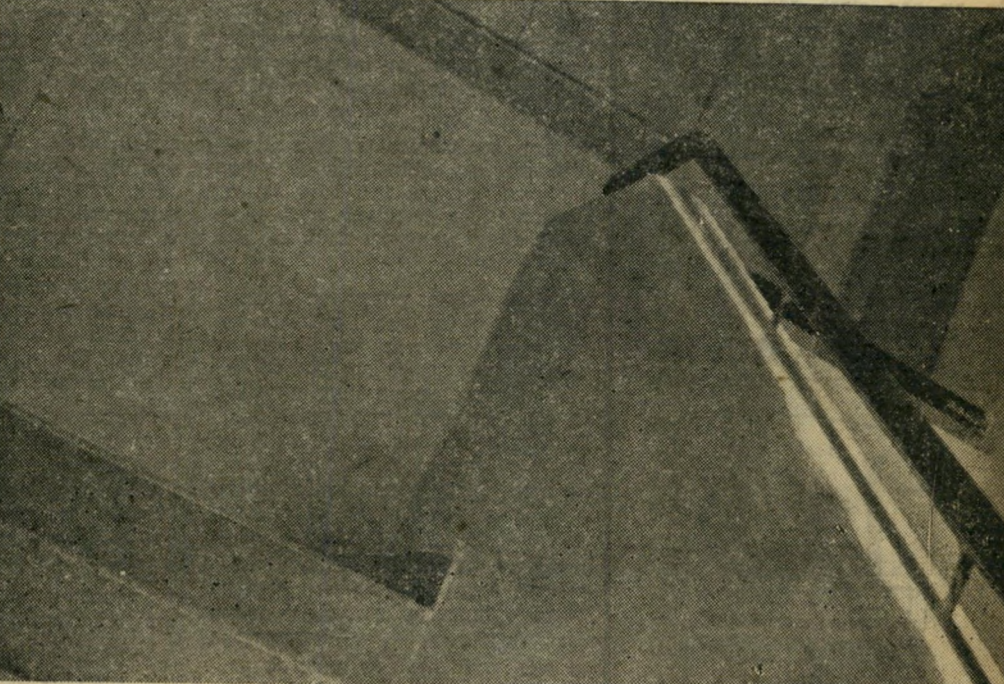
פחות מכל היתה האם מרוצה מן העובדה שאלם התהלך עם איתה עולה ממצריים, בלה, תושבת המעברה הסמוכה. השניים התהלכו יחד זה למעלה משנתיים, וכל נזיפותיה של לולה לא נשאו פרי. אפילו התערבותו של יוסי לא הועילה. הוא הבטיח לחכות באחיו הצעיר כדת וכדון (ופעם אף חבט בו), אולם אולם הוסיף להיפגש עם בלה.

הסתלקי

אני לא רוצה שאלם ייפגש איתה, היתה לולה אור' מרת לשכניה ומכירה. היא ממצריים ואנו מטרופולי. ובכלל, מספרים במעברה שבלה היא בת בלתי-רוקית ושאימה היתה ורקדנית ערבית-מצרית. על כן גם נשארה האם במצריים, בה בשעה שבלה ואביה עלו לארץ.

כאשר גויס אולם לצבא, נתמלאה לולה שמחה: היא קיוותה שהצבא יפיג את קלות דעתו. אולם אפילו השירות הצבאי לא הועיל. אולם הקדיש את כל חופ' שותיו, את כל שעותיו הפנויות לבילוי בחברת הנערה, היה חוזר הביתה רק לעתים רחוקות — בשעות-לילה מאוחרות. לולה היתה מודאגת.

חוס מחשבותיה של לולה נותק באורח פתאמי:

כאן נולד הילד

בחדר-המדרגות החשוך והקר השייך ללולה, אמו של אבי-הילד. איש לא עזר לבלה בשעת הלידה. לולה ברחק, השכנים הסתתרו. היולדת ביקשה עזרה, אך לא נענתה. היא לקחה את התינוק, יצאה החוצה, מבלי לדעת לאן תלך. בלה, שנחבט קשה במדרגות בשעת הלידה לא סבל מן החבטה מתפתה. יפה.

חדר-המדרגות נשאר ריק. תינוקה של

עטים

גלובוס

עם. דיו הפלאי 2 DW

מלך המשקאות

איך לשמרו?
החזק תמיד את הבקבוק מונח במאונך במקום קריר ואפל — ע"י כך ישתמרו טעמו הנפלא ותסיסתו הנהדרת.

איך להגישו?
שים את הבקבוק לפחות לרבע שעה לפני השתיה בתוך קנקן עם קוביות קרח או לקררו במקרר

יין הנשיא

שמפניה ישראלית

כרמל מזרחי

אולנוי דיזינגוף

האולמות המפוארים והמרהיבים בת"א. חתונות ונשפים.

רח' דיזינגוף 213, טל. 22981

אוטובוסים 4, 5, 6, 7

ספורט

כדורסל

החיים מו"מצי"ל

כל חובבי הספורט מכירים את קבוצת ה-כדורסל הכושית האדום גלוב ספורטס. אולם רק מעטים מהם יודעים כי מאמנה של ה-קבוצה הוא היהודי אברהם ("אייב") ספיר-סטיין.

ספיר-סטיין, בנו של חייט יהודי מחי"ט ציפל הלונדונית, היגר לארצות-הברית לפני שנים רבות, התמסר לאימון כדורסלנים. שיטת אימוניו היתה בלתי-רגילה: הוא התעלם מן המשחק עצמו, שם את הדגש על ה-הטושים הספירטיביים. התוצאה: קבוצת ה-כדורסלנים של ספיר-סטיין הפכה בלתי-מנוצחת, מצאה יריבים מתאימים רק בקבוצה מקצועית שניה שנולדה אליה בכל מסעו תיה.

עד כה ביקרו הכדורסלנים להטושים של ספיר-סטיין, אשר גיבהם הממוצע מגיע ל-190 ס"מ, בעשרות ארצות, השתתפה ביותר מ-5000 משחקי כדורסל. אייב ספיר-סטיין פנה גם לרוסיה, ביקש רשות לערוך שורה של מפגני כדורסל ברחבי ברית-המועצות. אך לם הרוסים דחו את בקשתו: "קבוצת ה-רלס גלוב ספורטס אינה מייצגת את ספורט הכדורסל האמיתי."

בקרב יוכו הכדורסלנים הכושיים לכבוש לעצמם ארץ חדשה ומעריצים חדשים: בי-ימים אלה נודע כי ספיר-סטיין וכדורסלניו יבואו לישראל בחודש יולי, יופיעו בשלושה משחקי ראוה"י יקוישו את כל ההכנסות ל-מערך רוטאר.

כדורגל

אכזבה ונחמה

השבת נעו עשרות מכוניות-משא עמוסות צעירים לעבר ירושלים. לא היו אלה מדי-נדבים שהתכוונו להסתערות מכרעת על ה-עיר העתיקה. לא היתה זו גם הכנה לחיסול השתוללותם של נטורי-קרתא. מאות הצעיר-רים, שעלו לירושלים, היו רק אוהדי קבוצת הכדורגל מכבי תל-אביב, באו לעודד אותה במשחק נגד בית"ר ירושלים, שנערך ב-מסגרת ליגה א' בכדורגל.

הבית"רים התכוונו להתמודדות במלוא ה-רצינות, הם עסקו משך השבוע האחרון ב-אימונים מוגברים, הועיקו לעזרתם אפילו אה-הכדורגלן-המתאגרף אשר בירנבלום, שנמצא אותה שעה במחנה אימונים, בו התכונן ל-התמודדות בין נבחרת בית"ר באיגרוף ל-בין נבחרת חיל-המצב הבריטי בקפריסין. כאשר עלו הבית"רים על מגרש ימקא הירר-שלמי, שדמה 8000 צופים, נראו הם רע-נים ומלאי מרץ. שחקני מכבי שלחו בהם מבטים מודאגים, שיערו כי המאבק יהיה קשה ביותר.

שאננות אדירות. ההשערה נתאמתה מיד עם התחלת המשחק פתחו חלוצי בי-ת"ר בהתקפת-מחץ, הצליחו, לאחר 17 דקות של משחק מתוח, להבקיע את שער היריב. אוהדי בית"ר פרצו בשאנה אדירה, ניבאו כי-קולי קולות לניצחון ירושלמי גדול.

השמחה היתה מוקדמת. לא עבר זמן רב ואנשי מכבי התאוששו מן המהלומה הראשו-נה, פתחו בהתקפת נגד, בפיקודו של חלוץ יהושוע גלור. כאשר נסתיימה מחצית ה-משחק, כבר היה המאזן 1:2 לטובת מכבי. במחצית השנייה גדל המאזן עוד יותר, הגיע עם שריקת-הסיום ל-4:1 לטובת מכבי.

אוהדי מכבי התל-אביביים והירושלמיים פרצו אל המגרש, נשאו את גלור על כפיים. אוהדי בית"ר בלעו את האכזבה הגדולה, מחאו כף מתוך נימוס, התנחמו במקצת עובדה שהיה זה אחד המשחקים המעניינים ביותר, אשר נערכו בירושלים מאז קום ה-מדינה.

במסלול

- המתאבק הישראלי רפאל ("הרבי") לוחם ("הלפרין צעד צעד נוסף בדרך ל-אליפות-העולם בהתאבקות: הוא גבר על המתאבק האמריקאי, מתי אטלס בקרב ש-נערך באיגרוף חזיון סקווייר גרין הניר יורקי, בנוכחות 20 אלף צופים. פרשני ספורט אמריקאים קבעו כי לאחר ניצחון זה לא יוכל אלוף-העולם הנוכחי, לו טו, להת-חמק מן ההתמודדות עם הלפרין.
- מתאגרף מקצוען ישראלי דוד עובד ערך השבוע הופעת סרידה בטליוויזיה האמ-ריקאית, לפני שובו לישראל, כדי להתגייס לצה"ל.

ביתו. אך לא איש ככהן יסתפק בתואר "המיואש" (העולם הזה 827). בעזרת ערבי יפואי, שהלחה לו מאה לירות פתח דוכן למכירת פלאפל בביתו שברחוב פינסקר.

חשבונו של כהן: בשעות הערב יוכל הוא לזכות בתאבונם של צופי ששת בתי קול-נוע לפחות שבמרכז אורם הוא נמצא (מוגרבי, מגדלור, בית העם, ג'ורניה, אסתר וכו'). קהלה, שטעמו הלך עם הטעם הלאומי החדש לארוחות חטופות, והיה מעוניין ל-אוכל יותר מהיר, יותר חם ויותר חריף ככל האפשר, הצדיק את חשבונו של המיואש, עשה אותו למאושר.

תרמה לכך תלבושתו יוצאת הדופן. כהן חבש מעל לסינור הצחור מצפת-ענק לכנה, ממנה נודבנו שני פסים אדומים (ראה תמונה השטר). הסביר הוא: "אדום בכביש — זה כביש בתיקון! אדום בראש — זה ראש בתיקון! כלילה אני מרחיח, ביום אני מוציא — לשלם מסים, לפתח תוכניות!"

את התור הגדול למנות הפלאפל של כהן, שהוכתר עד מהרה על-ידי העיתונות (ועל-ידי לקוחותיו) למלך הפלאפל לא יצרו הופ-עתו המזרחית או פרסומתו על בדי בתי הקולנוע בלבד. היה זה סיבו של הפלאפל שמשך את אוהבי הפלאפל לכהן אפילו מ-ירושלים וחיפה (שגם כהן מפרסם מלך ה-פלאפל את עצמו על בד בתי הקולנוע).

מלך הפלאפל ונתיניו
"כלילה אני מרחיח, ביום אני מוציא"

כי הפלאפל שהמלך אהרן והמלכה שרה מכינים בדיסאן ובסחון (גיגיות-הענק) אינו עשוי רק מאפונות חומס מעוגלת וקשה, ה-חוסכת שמן. המלך מוסיף לעיסה גם סיל גרום וצהוב-המרכה לספוג שמן, ושבעה מיני תבלינים הנותנים לפלאפל החם טעם של בשר.

הציץ כבוש. מנת הפלאפל של מלך הפלאפל אינה מורכבת משש כדוריות פלא-פל בלבד. כל קונה חייב לקבל את גור תפיה-האדמה המסונן ("ציץ"), יכול לבחור ב-חוספת סלט (פטרזיליה, עגבניות, מלפפי-נים, כרוב), טחינה עשוייה משמן סומסמין ופלפל חריף, טחון ואדום.

לאוהבי הפלאפל המצפים ברעבתנות ל-תורם לאורך שולחנות השיש תחת השלט "לעמוד בתור!" מצפה נוסף לפלאפל הרגיל גם ירק כבוש במלח: מלפפון כבוש, פלפל כבוש או החידוש האחרון, חציל כבוש.

המיואש שהפך למאושר לא דואג רק ל-עצמו. כדי לעשות את כל אוכלי (ומוכרי) הפלאפל למאושרים, החליט הוא לארגן את מאות מוכרי הפלאפל התל-אביביים, לזכות בחלוקת אספקה במחירים רשמיים, דבר ש-היה מאפשר את הורדת מחיר מנת הפלאפל לחצי.

אך אם רוצה מלך הפלאפל להקים את מלכותו עליו להודור, כי בינתיים כבר קמו פלאפלנים אחרים, אם כי לא העיזו לנגוע בכתר המלכות, הרי כבר נטלו לעצמם ה-ארים רמים למדי: אחד מהם כינה עצמו אלוף הפלאפל, שני יותר לפי רוח הזמנים, מר פלאפל 1955.

להנאתם של דורות תל-אביביים צעירים. שנות השלושים היו עדות לעליית הלדר (חורו עם חדר), בצק ממורק עשוי מעיסת אגוזים. את הלדר ירשה הגלידה של חייטמן, יצרן הגלידה הטובה ביותר בין ביירות ל-אלכסנדריה, שסביב דוכניו במרכז רחוב אלנבי, תל-אביב, נפגשו כל צעירי תל-אביב בשנות מלחמת העולם השנייה, רקמו לידם את אהבותיהם הראשונות, ולעתים קרובות גם את תכניות הפעולה של מחתרותיהם.

הגלידה האמריקאית המתקתה, שהוגשה בצלחות הפלסטיק הראשונות שהגיעו לארץ, מלחמת העצמאות והאינפלציה שמו קץ ל-תענוג-בפרטה של בני תל-אביב. משך שבע שנים היה מחירו של קפה ועוגה אפסי אפילו לגבי ארונו של נער עובד או תלמיד גימנסיה.

שפע מפופל. כל אותן שנים נטנו במנהל שחורים משמן רותח מליוני כדוריות פלאפל חומות. היתה זאת עיסת אפונות חר-מוס ששרתה במים שמונה עד עשר שעות, נטחנה דקות ותובלה בתבלינים שונים, הוטלה למנהל (קצרת הטיגון) בעזרת מאכיות אל-פלאפל (מכונת הפלאפל, מתקן-מפליט ש-ב-קצהו כפיה בגודל כדורית הפלאפל), הודחשו בתוך הפיתה ונמכרו כמנת פלאפל, במחיר של חצי גרוש המנה.

היו אלה השנים בהן פשטו מוכרי פלאפל יוצאי תימן ברחובות הארץ, משכו אלפי

לקוחות מדי יום לזונניהם של גדולי פלאפל-נים כאברהם עוזרי, שליט המרכז המסחרי התל-אביבי או שלמה עיראקי קסוע שזי הרגלים, משך שנים ספק הפלאפל לתלמידי הגמנסיה הרצליה.

אך משעלה מחיר קילוגרם שמן משבעה מילים הקילוגרם ללירה 800 פרוטה, עלה גם מחיר הפלאפל, הגיע למאתיים פרוטה המנה. שפע זה נוצל לא רק על-ידי מחברי שירי רגש ("פלאפל, פלאפל, טרי ובריא!") אלא גם על-ידי מוכרים חדשים. אחד מהם: אהרון בן נסים כהן, לשעבר מוכר פחמי-עץ, מייבש ביצות, יערן, שומר פרדסים ובנאי.

ראש בתיקון "כהן רחב-הגרום ונמוך הקומה, בעל זקן חום-כהה ופנים יפים, הגיע בסוף שנת 1952 לכלל יאוש, אחר שבטל מעבודתו ונאלץ למכור את מיטות ששת ילדיו ומשולות אחריו כדי לקיים את בני

• לטיגון 300 כדוריות של פלאפל דרוש קילוגרם שמן אחד.

הארץ

הרות הסגיר את עצמו למשטרה (חרות).

יצחק בן-זאב, תל-אביב.

הוא נחקר ונשלח לכל השדים וה-רוחות.

אחד העקלנים מסר דיווח-שבון (מעריב).

חיים חרובי, תל-אביב.

מוציאים מפלגתיים?

ארצות-הברית

מקל-הגולף והמטריה

מעטים בעולם ידעו כי בחודשים האחרונים כמעט פרצה מלחמת-העולם האחרונה, זו שהפילוסוף האנגלי ברטראנד ראסל אמר עליה: "אני יודע באיזה בליזשק ישתמשו בה אולם אני יודע שבמלחמה שלאחריה ישתמשו שני הצדדים במקלות".

המשבר הנורא פרץ בשבוע הראשון של ספטמבר, כשתותחי סין העממית החלו מר-עשים את עמדות הלאומנים באי הקטן קמיו, השיכן בטוח קטן מול היבשת. המפקדה האמריקאית הרשתה לציאנג-קיי-שק לענות בהפצצה אווירית, התכוננה להתערב. שלושה מבין ארבעת ראשי-המטות האמריקאים — יו"ר המטות, מפקדי חיל-הים וחיל-האוויר — המליצו שאם יימשך הקרב, תשתתף אמריקה בהפצצה. ממאניה, בירת הפיליפינים, הבריק ג'ון פוסטר דאלס את מליכתו בקו זה, שהיה מוכרח להוביל למלחמה. התנגדו רק סגנו של דאלס, בול סמית, ומפקד חיל-היבשה, מסיו רידג'וי.

לפי החוקה האמריקאית, ההחלטה האחרונה היתה בידי איש אחד: הנשיא. הקרב המכריע התחולל בנפשו. ואז קרה דבר שי איש לא ציפה לו: דוידס אייזנהואר ביטל את החלטת ראשי חילותיו ושרי-החזק שלו, החליט להימנע מכל התגרות.

גוליבר התעורר. מאז התחוללה מהפכתה שקטה בחשיגנטון. איש לא דיבר עליה. אולם התוצאות היו ברורות: בחצי הריסר חקירות, שכל אחת מהן יכלה לגרום למל-חמה, נהג אייזנהואר במתינות.

בט סיום אמריקאים הפולו — אייק אמר שיתכן והם היו אשמים בעצמם. הסינים כלאו טייסים אמריקאים בניגוד לחוזה שבי-תהנישק בקוריאה — אייק הסתפק בשניה לאו"ם. הסינים תקפו את איי טאצ'ן — אייק החליט לפנותם. ומעל לכל, אמריקה חתמה על הסכם חדש עם פורמוזה, בה התחייבה אמנם להגן על האי מפני הקומוניסטים, אך למעשה אסרה על ציאנג לפתוח בכל פעולה חוקנית נגד היבשת.

המשמעות היתה אחת: אייזנהואר החליט לקחת את הענינים לידי. עד אז היה מעין יושב-ראש הממשלה, פעל בהתאם לדעת הרוב, כפי שנהג קודם לכן עד ניהל את הפלישה לאירופה. מעתה נתגלה כמנהיג ה"מכריע" — ודחאק בניגוד לדעות השולטות בדעת-הקהל האמריקאית ובין יועציו החשובים ביום ביות.

"זה כאילו התעורר גוליבר", אמר פקיד גבוה בחשיגנטון, "כאילו שיפשו את עיניו וקרע את החוטים שנקשרו מסביבו על-ידי בעלי הקו המלחמתי".

להחזיק ברצועה. איש מבין המקורבים לשלטון לאפיקפק שהיתה זו הכרעה אית, שבעה מכמה אמונות עמוקות. העיקר רית שבהן: דעתו של החיל אייזנהואר כי המלחמה המימנית חולה להיות פתרון לבק-יות אנוש, תגרום לאבדן שני הצדדים כאחד.

היתה זאת הדעה שהשתלטה קודם לכן בי-אנגליה, ושדובריה העיקריים היום כיום סר וינסטון צ'רציל וסר אנתוני אידן. אידן הוא שגיבש גם את המסקנות הפוליטיות, אשר לפי כל הסימנים משמשות כיום בחשאי גם נר לרגלי הגנרל בעל חמשת-הכוכבים בבית הלבן:

• יש למסור לסין העממית את האיים הקרובים ליבשת, המהתים התגרות וסכנה למשטר הקומוניסטי.

• יש לשמור לפי שעה על שלטונו של ציאנג בפורמוזה, אך להחזיקו ברצועה, למ-נוע בעדו כל אפשרות להתקף את היבשת.

• יש לחתור לפתרון סופי שיתן לסין העממית את המקום המגיע לה באו"ם וב-מועצת חמשת הגדולים, אך להשאיר את

• את דעותיו של אידן על בעיה קרובה יותר לישראל: ראה במדינה.

לחטא

גאת לסלו גורוג

היא אהבה אותו, אך הוא אהב אחרת. מצב כזה כבר נרשם בדי-ספק בתולדות היחסים בין גבר לאשה, אולם מעולם לא התפתח עוד דרממה עיצרתי-נשימה כמו בקורותיהם של ספנסר דראמונד ואידיה נורוויי.

שעות הערביים של ימי חורף אלה — בעיקר כשהם ערפיליים — קודרים הם מאד — קודרים אף מן הלילות. ספנ-סר דראמונד יושב בחדרו ולוטש עי-ניים לתוך העלטה הרמומה. מציץ ב-שוק, אולם מבחין אך בקושי ב-ספרות, השעה חמש.

קם על רגליו, מוזג עוד כוסית אחת, לוגם תוכנה בכת אחת, אחר גיגש ל-מכתבה, מגשש על לוח הנוגית החל-קה... נוגע בלהב מוארך... נוטלו ותוח-בו לכיסו.

אחר מתעטה במעילו ויורד לרחוב. משב חורפי צונן טופח על פניו. ספנ-סר נרתע, נסמך לרגע אל קיר הבית... ומיד מהעשת, מזדקף ותוקע מבטו ל-תוך הילת אורו של פנס-רחוב מרוחק. מעתה מפסיע הוא ישר, ישר מאד, רק שיכורים מעורפלים-מוח וחורק-שיניים מסוגלים להפסיע בזקיפות נוקשה כזו.

כחצי שעה חולפת עד שמגיע אל ב-תה של אידיה.

שם הוא עומד תחתיו, גושא עיניו אל החלונות שבחזית הבית. שניים מהם — בקומה השניה — חשוכים. מציץ ב-שעונו. עשרים דקות לשש. ימתין חמש דקות אחר יעלה...

עכשיו...

עיניו בולשות את הרחוב הצר ל-אורכו. בקצהו נע אימי, אך ההוא מר-חק מאד. ספנסר זוקף צווארון אורתו וחומק אל מתחת לקמרון-הפתח האפ-לולי. חולף במעלה המדרגות המוכרות, ציפורנו מקישה שלוש פעמים על ה-דלת... עליו להמתין קמעה... רחש צע-דים במסדרון. הוא מתיר את כפתורי-אדרתו, לופת את ניצב הפגיון... הדלת נפתחת לחצאין.

ספנסר דראמונד נכנס. שתי זרועות נכרכות על צווארו. הוא מושיט ידו ומחבק את גוף האשה. ניצב-הפלה ה-צונן לפות בימינו... עתה מרכין הוא את ראשו, פיו תר אחרי פיה... הוא נושם לריאתו את הבושם העגוג. מהיכן מוכר לו בושם זה? — תהיה הוא להרף-עין. אך שפתיו כבר נצמדות ב-חוקה אל השפתיים החמות הלחות, חור-מות אותן כאזיקים חיים... שמאלו חולפת על גבה, מגיעה לנקודה מסוימת ונצ-צרת. חודו של הלהב נלחץ אל האריג-המשי...

רסט חזק מוצע את שרירי זרועותיו, צוחה חדה נפלטת מבעד לנחיריה... אך שפתיו אינן מרפות משפתיה... עד שצו-נה ראשה לאחור... הוא לופט את הגוף המתמוטט ונושאו דרך החשיכה ה-טומה של הפרוזדור אל החדר. דלת החדר פתוחה... צעדיו נבלעים ברוך ה-שטח... עתה שמאלו! אל הקיסון! מרפקו מסלק את יריעת המסך הנור-עת בפניו. מניח את הגוף על המיטה

פרק זה לקוח מן הרומן "החטא" המוגש לכם בשלמותו בגיליון "הקולמוס", שיופיע בשבוע הבא (23.2.55).

"הקולמוס" — מותיקי השבועונים — מפרסם רומנים ועזרים, מן ה-מיטב והמעולה שבהם, מזה ש-עשרה שנה. ונתק זה, לדא תקדים בפיר-סומים הספרותיים בארץ, יש בו כדי-דהעיקר עזר רמתה ועז עממיותה של ה-הוצאה, שבאה לבדר את השעות-הפנויות שבה, שנה, שנה — שז הכר!

ציאנג באו"ם כנציג מדינה עצמאית של פורמוזה.

• יש לחתור במרוצת הזמן לפתרון סופי, ללא מלחמה, של בעית סין.

היה זה פתרון בריטי אופייני: מפוכח, חסר-התרגשות, מכיר בעובדות הקיימות. באמריקה, בה הפכה השנאה לסין העמ-מית כמעט לפולחן דתי, היתה זאת גלוה-מרה. "מקל-הגולף של אייזנהואר (המרכה לשחק מישחק זה) בא במקום המטריה ה-מפורסמת של צ'מברליין!" התרחת פולי-טיקאי חשוב בבירה האמריקאית. לפי כל הסימנים, ישנו רק איש אחד הדוגל כיום באופן עקבי בדעה פשרנית זו. אולם איש זה היה, במקרה, הנשיא של ארצות-הברית.

אייק איש חדש

כדור-הארץ

אימפריה או מוות

• סטטיסטיקאים אמריקאים השווים ב-טוקיו, קבעו כי אוכלוסיית יפאן, שהוכפלה מאז שנת 1900, הגיעה בדצמבר 1954 ל-88 מיליון, מוספה לגדול בקצב של 100 אלף נפש לחודש. גידול זה עשוי, לדברי כל-כלנים ומדענים, להעמיד את היפאנים בפני שלוש ברירות: הגירה המונית, נסיון ל-הקמת אימפריה מחודשת — או מוות ב-רעב.

• במשאל שנערך לאחרונה על-ידי השל-טונות הסובייטים ביאלטה, קרים, נתגלה כי רק שניים מיושבי העיר זוכרים את החעידיה המפורסמת, בה השתתפו סטאלין, צ'רציל ורוזוולט.

• השלטונות של אפריקה המשחיתת ה-צרפתית, שעצרו לאחרונה כמה ילדים, הא-שימו אותם באכילת בשר אדם, מצאו את עצמם בתוך מבוי חוקי: נתגלה כי ספר-החוקים הפלילי של צרפת אוו נותן כל הגדרה משפטית לפשע של אכילת בשר אדם, אינו קוצב כל עונש על פשע זה. המוצא מן המבוי נתגלה רק על-ידי מיניסטר-המוש-בות הצרפתי, ז'ורז' בורון: הוא פקד להא-שים את העצורים בחילול גופות-מתים, לתת להם את העונש המאכסימאלי על עבירה זו: חמש שנות מאסר.

• דו"ח סטטיסטי, שהתפרסם לאחרונה ב-טוקיו, יפאן, קבע כי בראש הסחרות המובי-רחות למדינה עומדים המזמתיים האמריקאים, ביחוד המאסטיק. לעומת זאת תופסים ה-סמים המשכרים רק את המקום הששי ב-רשימה. הסיבה: גדול של סמים אלה מיוצר בתוך יפאן, מוברח החוצה.

• סקר משכורות של בעלי מקצועות שונים, שנערך בארצות-הברית, גילה כי ה-מקצוע המשתלם ביותר הוא מקצוע החש-פנות. החשפנות הבינונית, או המתחילה, השתכרה בין 10 ל-50 אלף דולר בשנת 1954, ואילו משכורתה של חשפנית מעולה הגיעה למוצו של 140 אלף דולר.

מול בית

קטן עשוי עץ וברז, בו גרים בלה ואביה. בלה הינה עקרת בית למו" פת. הצריף והחצר הקטנה, אשר מסביבו, מבריקים בנקיונם. כספו של אבי בלה לא הספיק כדי לעזוב את המעברה ולעבור לשיכון העולים הסמוך. אולם הוא אומר: "אין דבר, בן־אדם יכול להיות מאושר גם כאן בבדון, במעברה."

לבית־משפט השלום. אולם האשמה שהודבקה בו היתה שונה: קיום יחסי־זין עם נערה מתחת לגיל 16 — דבר המהווה, לפי החוק, אינוס טכני. מאחר שלהסכמת נערה בגיל זה אין כל תוקף משפטי.

אלכס, לבוש־המדים, ישב על הספסל הקדמי, חיכה להופעת השופט. אולם מבטו היה מופנה מעל לראשי אמו ואחיו, לעבר הספסל האחורי, עליו ישבה נערה גבוהה־קומה, בעלת שיער שחור־מקורזל ועיניים כהות מוארכות. איש לא ידע אם בלה באה למקום כדי להעיד נגד אלכס, או כדי לעודד אותו. איש לא ידע זאת ל־עולם. כי השופט פקד לסלק את הקהל מן האולם, ניהל את הדיון בדלתיים סגורות. התקף הועבר לבית־המשפט המחוזי, והדיונים הנוספים נדחו עד אשר יתנו קציני המבחן את המלצותיהם.

התינוק היפה ביותר

ליושבי המעברה היה שפע של חומר לשיחה. הם דיברו בהנאה, התחכחו, רמזו באצבעותיהם, הגברים צחקו. הנשים גידו ראש. הכל היו מרוצים. אולם הסקרנים לא זכו לראות את האב ובתו. הם היו עוזבים את המעברה עם שחר, חוזרים אליה בשעת לילה מאוחרת. הצריף הקטן־שחור היה אפוף דממת מוות.

הדממה לא שררה כלל בבית־התינוקות של ויצו. עשרות תינוקות היו מוטלים בתוך עשרות עריסות זעירות. אחדים מהם זעקו כתובעים משהו אחרים נמו את שנתם בשלושה. בין כל אלה היה מוטל גם גיבור־הפרשה. המטפלות אומרות כי הוא התינוק היפה מכלם. אמנם עינו של אדם זר אינה מסוגלת להבחין בין תינוק למשנהו. אבל המטפלות מיטיבות לדעת אפילו יותר מן האמהות: הן אויביקטיביטיות.

אחת המטפלות הרימה את התינוק בורועותיה, אמרה בחיך: "הוא השקט כולם". אבל היצור הזעיר, אדום העור, איכזב אותה: הוא פרץ בצווחה נוקבת. המטפלת מהירה להביא חיתולים יבשים.

גדוד (למטה) הוא אחד הבתים של השיכון, הסמוך למעברה. לבית זה עברה משפחתו של אלכס — ולבית הזה באה גם בלה, שעה שרכשה ללדת את בנם המשותף. דירתו של אלכס נמצאת בקומה השניה, באגף הימני של הבניין. חמשת בני המשפחה (לאלכס יש אח ואחות) מתגוררים בדירה של שניים וחצי חדרים עם מטבח ונוחיות. משפחתו של אלכס הצליחה לעבור לשיכון תודות לסכום כסף שהביאה אתה מסר־פולי ותודות לעמלה הקשה בארץ. אם המשפחה, לולה, חסכה כל פרנסה. לקחה מבנה, את כל משכורתה, השאירה לו רק דמי־כיס.

בית

ידעתי כי אם יודע מצבי לאבא, יכה אותי בלי רחמים. לא העזתי אפילו לגלות את סודי לדודתי: פחדתי שהיא לא תוכל להתאפק ותספר הכל לאבא."

"ואו, כאחד הימים, נודע לי שאלכס התגייס לצבא. הוא היה עדיין מתחת לגיל־הגיוס, אבל הוא אמר לי שהוא רוצה להיפטר מן השירות הצבאי במהירות ה־אפשרית. פחדתי שזאת היתה מנימה נוספת של אמו. הייתי בטוחה שהיא ידעה על מצבי ורצתה להרחיק את אלכס ממני."

"ואף על פי כן המשכנו להיפגש. אולם עכשו כבר לא התנהג אתי אלכס בעדינות. הבנתי אותו. גם הוא היה מפוחד ועצבני. היינו מתקוטטים בכל פעם שהיינו מתחילים לשוחח על גיש אים. לפעמים היה אלכס מכה אותי. אבל מיד אחרי־כך היה מתחרט ונוהג בי בעדינות. הבנתי אותו: הוא היה מפוחד וחסר אונים לא פחות ממני. יש לו אופי חלש, אבל אני יודעת שהוא אוהב אותי."

"לפעמים הייתי מגסה להשלות את עצמי, לחשוב כי עי אשר יחולד התינוק יסתדר הכל. אבל ככל שחלפו הימים, כן הלך פחדי וגדל. לא היה לי לאן ללכת. לא היה לי אל מי לפנות. יכולתי לשפוך את לבי רק לפני אלכס. כאשר נמצאתי בתחרות, חשבתי שכל יסתדר. אבל במהרה יצא אלכס לקורס לבישול, ואני נשארת עיובה ובודדת."

"ואז הגיע יום הלילה. פתע תקפו אותי כאבים איזמים. ידעתי כי השעה קרובה. אבא נמצא בבית. הוא סוטר מעבודתו ולא הצליח למצוא עבודה אחרת. אמרתי לו שאינני מרגישה בטוב ושאתי הולכת לרופא. אחר עזבתי את הבית."

קרא למשפחה

"מהייתי לעבר השיכון, בו התגורר אלכס. אני זוכרת איך הגעתי אל הבית. הכאבים היו גורמים. פחדתי שאלד את התינוק באמצע הדרך. ידעתי כי הסיכוי היחיד שלי הוא להגיע אל לולה ולבקש את עזרתה. זכרתי כי אלכס אמר לי: "כאשר תגיע שעת־הלידה, היא תעזור לך."

"לולה לא עזרה לי. השעות חלפו. הוספתי לשבת בקור. הקור והכאבים הרעידו את גופי. חשבתי שאמות מרוב כאב. רציתי רק שציי יבוא במהירות האפשרית. "השעות חלפו, והאמבולאנס לא הגיע. הכאבים הלכו וגברו. אבל נדמה לי שלא צעקתי: ידירי הבית לא יצאו אלי. היה כבר חושך. פתע ראיתי גבר עולה ב־מדרגות. היה זה אחד השכנים של לולה. בו ברע הרגשתי שהמשבר הגיע והתינוק יוצא מתוך גופי."

"קראתי לאיש וביקשתי ממנו מספרים, כדי להפריד את התינוק מגופי. אני זוכרת שהוא נעץ בי עיניים קרועות לרחוה ומיהר להיכנס לדירתו."

"כעבור שניות מספר שב האיש ויצא. שמעתי אותו קורא לעבר אשתו: "הביטי, גיטה, היא ילדה כאן תינוק!" הוא לא הביא לי את המספריים. אבל לא היה לי עוד צורך בהם: התינוק נפרד מגופי. שמעתי אותו נהבט במדרגות."

"שמעתי את האשה רצה אחרי בעלה וצועקת: "מהר וקרא לאמבולאנס! קרא גם למשטרה!" משטרה? מדוע היה עלי לקרוא למשטרה? דבריה הפילו עלי פחד. הרמתי את הילד וירדתי במדרגות. הכאבים נחלשו ב־מקצת. הייתי בטוחה שהרגעים הקשים ביותר כבר נשארו מאחורי."

היפטרי מסנוו

"מן השיכון למעברה מוליכות שתי דרכים: הכביש הישן והשביל העובר דרך השדות. הלכתי בשביל, כי בטוחה שהשוטרים יסעו בכביש."

"היה חושך מצריים. אבל הדרך היתה מוכרת לי. גם לא נראתה אף נפש חיה. אני זוכרת ששמעתי יורקור צפרודעים ודלת תנים, שהגיעה מן הפרד"

"אום ראיתי דמות אשה מופיעה מאחורי אחד הדמויות קרבה אלי. זאת היתה לולה. היא לא התזעק אמבולאנס, אלא הסתתרה וחיכתה. היא ראתה מה יקרה."

"התינוק? שאלה לולה. הראיתי לה את הילד או ראיתי שזה היה ילד. למה לא קשרת שלו? שאלה לולה. דבריה לא היו מובנים. מי איך לטפל בתינוקות?"

"היא שהיא מתה, אמרה לולה. רק אז נוכחתי השמיץ קול. הייתי בטוחה שהוא נולד עלי פחד, אבל אפשר שזה היה לטובה. "גנו, השליכי אותו והסתירי אותו, הוסיפה יתירי אותו, לא יודע הדבר לאיש. אבל לא את הדבר לאיש. אני מזהירה אותך. "פיך... היא אימה עלי שאם אספר ל־איש, הוא שמריצה אותי להשליך את התינוק, רצת ולא תיתן לאלכס לשאת אתי."

גן

"אבא, איך יכולתי לבוא הביתה עם הילד? לחשוב על זה. ידעתי שבין התינוק והחלטתי לשמוע בקול לולה: "לסתי להסתיר את התינוק"

"זעיק אמבולאנס, אך מסה לביתו של אחד המחצה: "הם הגישו כאשר התעוררתי, כבר נושלם. לולה הכחישה לה בשדה."

וכאן הוא ננטש

מתחת למעבר־מים, על שפת הכביש, הסמוך למעברה. בלה הניחה את תינוקה על החול, בחשבה שהוא מת. למזלו של התינוק לא ירד אותו יום גשם: בתקופת הגשמים מוצף המקום בסיט. הזורמים מכל התעלות והוואדיות, אשר במעברה. נער מעולי תורכיה, היושבים במעברה, עבר במקום, שמע את קולו של התינוק, הביאו למשטרה.

במדינה

(המשך מעמוד 9)

הסיעה לאמריקה: הוא גורש מארצות-הברית לפני זמן רב, בלי זכות לחזור.

השבוע עמד ג'ק בפני שופט-השלום, כי סוף-השנה, יוסף בן-הגון, אשר עיין בגליון הרשעותיו הקודמות. כל שלוש הרשעות הקודמות של שאיל, המכונה בשם ג'ק, היו באותו סעיף: הוצאת כסף בסעודה-שווא.

מסק בן-הגון: 6 חודשים מאסר על הנאי, אם יעבור שאיל על אותו סעיף משך ה- שנתיים הקרובות. ג'ק החזיר קידה, יצא החוצה. הוא התנהג כגיטלמן.

סמים

אח צעיר

הסמים המסוכנים העסיקו את משטרת ה- ארץ מאז ומתמיד. תחילה היה הסם הנפוץ ביותר החאשיש (העולם הזה 904), שהיה חביב על שכבות רחבות של האוכלוסיה ה- ערבית. העליה ההמונית לאחר קום המדינה הביאה בכנסיה מספר הגון למדי של מור- פיניסטים, ציבור מצומצם יותר של מריח- קוקאין. את מספר הנזקקים לאופיום לא היתה כל אפשרות לקבוע. כי הוא היה מועט ביותר.

לפני חודשים מספר נולד אח צעיר לחמשת החתולים, שקנו להם שביתה בישראל. כי קיוסקים הפזורים לאורך חוף שמו החיצאי הופיעו חפירות אבקה, שנמכרו כתרופות נגד כאב-ראש. מספר הנזקקים לתרופות הלך וגדל, הגיע ל-150 איש ואישה. בה בי שעה גבר גם כאב-ראשה של משטרת-חיפה. כי האבקה היתה אבקה הירואין — אחד מ- מוצרי הלוחי המסוכנים ביותר של אופיום — הסם המשכר הנפוץ ביותר במדינות ה- אנגלו-סאקסיות.

קרחת מבריקה. במהרה נודעו ל- סוכני המשטרה רוב תהליכי שיוק הירואין: בעלי-הקיוסקים קיבלו את הסם מידי ספק מסתורי, במחיר של 10 ל"י לגראם, מכרו אותו לנזקקים במחיר של לירה אחת ל- שלוש מאיות של גראם. הרחת הנקי: 20 ל"י על כל גראם הירואין.

בשביע שעבר נתגלה גם ספק-הירואין סוכני המשטרה בהציגו בשניים מאנשי עולם התחתון של חוף-שמן, שטיילו בהדרגה. הם עקבו אחרי השני לדירתו של רופא-נשים חיפאי דני בורח, פרצו פנימה.

בראש וראשונה נתגלתה לעי- קרחתו המבהיקה של הרופא העמידה, שהיה גחון על-גבי לירות. ליד שולחן-הניתוח שני הקונים, עסקו בבדיקת למנוע כל אפשרות של זיוף.

הרופא החזיר כסיד טען כי עסק בסמים חוקרי המשטרה לא ביתו נמצאו 1000 כנראה ב-10 אלפים הסביר יוסף ארבע-סמך כלית בחיפה: "הפ- חמור יותר מזה של אין יוצר הרגל, והוא כל פשע כדי להש-

שופט שלום ראה, כנראה, עת הכלכלית: הוא ימים, סרב לה- דין נחום ליפ- ביקש שלא לה- השם בעיתונ- שסיפקו לו תפיס-חם.

מיואש

(ראה עת ה- השי- מור)

זה נצלו את ההזדמנות! - ואנה?

20% הנחה אצל א.ב.ג.

טל-אריאלי

רחובות פורים חים

לצרכני אבקת כביסה זיוה! שלחו עד יום 1 במרץ 1955, 10 קופסאות זיוה ריקות (מרובעות) אל חב' נורית בע"מ, רח' הגדוד העברי 28, תל-אביב, ותשתתפו בהגרלת תחפושות פורים יפות לילדות בגיל 5-12. כל משתתף בהגרלה זוכה בפרס.

וא לכתוב ברור את השם וה- כתובת ולציין גם את גיל הילדה

התחפושות מוצגות בחלונות הראווה של חנויות: אקמן ת"א, "משק בית" חיפה ואצל "כליבו" שורק ירושלים.

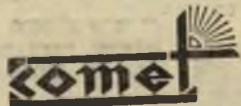
חדש בתל-אביב מתמיד "NON-STOP"

מתחיל בסוג הצגות ללא הפסק, באולם "יש" חפץ תל-אביב, הכניסה מרחוב אלנבי 94, החל מעשר בבוקר ועד 11 בלילה. אפשרות כי דור מצוינת במחירים עממיים. תוכל לראות סרטי חינוך, ספורט, אמנות, מוסיקה והסרטים החדשים ביותר המשודרים בתחנות הטלביזיה בארצות-הברית.

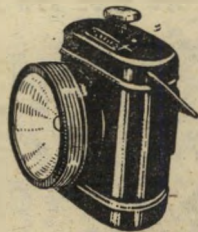
סיסמת "המתמיד" — בלי תור, אין מוקדם ומאוחר.

המחיר 225 פרוטה.

רוכב אופניים סע בחופש! קנס ואל חשלם

פנס אופניים עם סוללה רק 3.950 כולל סוללה

להשיג בכל חנויות הענף

הגיעו מכונות כתיבה פורטבל ומשרדיות, עבריות ולועזיות 13 ו-18 עם טבלטור איזומטי ושוליים איזומטיים ZETA

מכונות חישוב ל-4 הפעולות Facit NTK — ORIGINAL — ODHNER

מכונות סכום חשבוניות 11 ספרות עם יתרת חובה FACTA ההספקה מהמחסן, המכירה כלירות ישראליות.

«ברשפר»

חברה לבנין והשקעות בע"מ

אנו מציעים כצפון תל-אביב דירות מפוארות

- 14 חדר מ-5000 ל-י
- 2 חדרים מ-6500 ל-י
- 2 חדרים מ-1500 ל-י

חנויות ואולמות

- בכל גודל ולכל ממרה מ-5000 ל-י
- בניה מעוזה
- התאמה לתכניותיך
- חלק במשכנתא

«ברשפר»

חברה לבנין והשקעות בע"מ רח' בזל 36, תל-אביב (מול מכבי אש) שעות הקבלה: 8-12 4-7

המלוה העממי החזק תשי"ד - 1954

40.000

273 אלף לירות כחיות הפדס הגדול

מחצצר אל היים ביקבי ראשון-לציון
לגמרי על הקו

אנשים

חואן פרון הארגנטינאי. אחר שכבר היב תר בתוארי העובד הראשון של האומה, נהג הקטר הראשון, העיתונאי הראשון, הי ספורטאי הראשון, וזה בשבוע שעבר ב- מרנת מגדלי הומרים הארגנטינאים — זמיר ורוד נוצה — ובתואר נוסף: מגדל ה- מרים הראשון של האומה.

יותר צנוע היה עיסוקה של שרת העבודה, **גולדה מאירסון**. היא החליטה, לפי כת בת אחד העיתונים, להדיח את הכלים אחר כל ארוחת ערב, כדי לא להכביד יותר על העוזרת המופיע למחרת.

לעובדים מסוג אחר דאג **הילל זיידל**, מזכיר האגף הפרוגרסיבי של ההסתדרות, העובד הציוני. בחזור לסניפי תנועתו ביקש להעסיק בעבודות ההכנה לקראת הבחירות אנשים קשישים, המחוברים, בגלל גילם, תע- סוקה, יכולים להביא תועלת לא רק בעבודתם, כי אף גם בדוגמתם למפלגה הפרוגרסיבית, שראשה, **משה קול** וח"כ **אירוב כהן**, דורשים זה שנים סידור בעבודה לקשישים.

לצעירים דאג **אפרים גוזמן**, מנהיג הסוחרים היום הקמת מפלגה (ראה תצפית). בשבת התפרצו לביתו ילדי השכונה, שעמדו להפסיד במשחק כדורגל נגד ילדי שכונה אחרת. גוזמן, לשעבר שחקן מכבי, ירד ל- מגרש, החזיר את עטרת הנצחון לבני שכר- נתו.

יותר צעיר היה גילויו של איש לאחדות העבודה, מפקד העלמית **יגאל אלון**. בעת סיור במוסדות עליית הנוער גילה אלון ה- צבר (מכפר תבור), כי גם אשתו, רות, אינה אלא חניכת עליית הנוער.

האיש שלחם מול אלון בנגב, מדיח פארוק, **גנרל מוחמד נג'יב**, פרסם בשבוע שעבר את זכרונותיו, העלה מאורע משעשע מימי ילדותו: אביו, קצין מחוז בגדול סודו- מצרים, טיפח בנות יענה בביתו. לא חדל מעיסוקו זה, גם כשאתה מהן בלעה את צרור מפתחותיו.

ששורטט על מרצפות היקב, לא סטה ממנו, הוכיח בכך, כי נשאר פיתח, אם כי מרחח. לפי קו אחר הלך מנהל אגף התקציב במשרד האוצר, **ד"ר יוסף ארנון**, אחר ססיים את עריכת תקציב המדינה. הוא ה- לט לנצל את חופשתו לה היה זכאי אחר עבודת הפרך של הכנת תקציב 613 המיל- יונים, לרכישת מספר כורסות לביתו, ביקר לשם כך בכמה בתי-מלון ירושלמיים, מתוך כוונה לרכוש את הכורסה הנוחה ביותר לו ולתקציבו.

על כורסות טובות יותר יושבים ארבעה חיפאים, כפי שגילה השבוע צירה החדש של ישראל באורוגואי, **מתתיהו הינדרס**, לשעבר איש חיפה. לפי סיכומי של הינדרס, שנערך במסיבת פרידה חיפאית, הוא החיפאי הרביעי שהתמנה לתפקיד ציר. שלושת קוד- מיו: ציר ישראל לשווייץ, **שמואל טול- קובסקי**, ציר ישראל למכסיקו, קובה, גואטמלה וניקרגואה, **יוסף קיסרי** וציר ישראל לבורמה, **דוד הכהן**.

חברים וזמרים

עורכי ירחון ההסתדרות, החדוש, פרסמו בתורש שעבר תמונת תלמידי בית-ספר יפאי ערב מלחמת העולם הראשונה, ציינו בין ה- תלמידים שני שרים לעתיד, כיום ראש מ- שלה **משה שרת** ושר התחבורה **יוסף ספיר**. השבוע נאלצו להודות בטעותם, פרסמו את הערתו המתקנת של שרת: "ה- תמונה היא של אחי יהודה (מלחין, מארגן מקהלות וחבר קיבוץ יגור), אשר אמנם היה חברו לכיתה של יוסף ספיר".

לעיסוקים אחרים נתפנה ראש ממשלה אחר, פרטים נוספים עליו, ראה מסגרת, עמוד 7.

העליון, השופט **שניאור זלמן** (שחוק ודמע בבית-הדין), **חשין**, ששב השבע משליחות בארצות-הברית, צרף אנקדוטה גר- ספת לאוצר ההומור שלו, הגדיר את שני ה- פלגים העיקריים ביהדות ארצות-הברית: "ההבדל בין השמרנים לרפורמים הוא ב- מרחק שבו הם מעמידים את מכוניתם בשבת לפני בית-הכנסת".

בכלי רכב שונה השתמש בערב השבת האחרונה הרב הראשי של צה"ל **אלוף מושנה שלמה גורן**. אחר שהחלים מ- פציעות אמונים, בהן נפגע לפני חודשיים, ביצע את מספר הצניחות הדרוש, כשהוא מתפלל לפניו את תפילת הדרך לצנחה, אותה הוא חיבר (ותציני מכל מיני רוחות רעות המנשבות ותציניני לשלום), וזה ל- בסוף, בכנפי צנחן.

גטייה דתית אחרת גילה מנהל חברת הנפט פונטיאק, המהנדס **קונרד שטיקגולד**, האחראי לקידוח הנפט ליד זכרון יעקב (ראה במדינה): הוא נושא עמו בתיקו, דרך קבע, שופר, יתקע בו כרגע שיתפרץ סילון הנפט הראשון בישראל.

כושם וח'פאים

כשביקר קנסס התופים **ליאונל המפ- טון** עם להקתו ביקבי ראשון-לציון הודיע שהרומבון שלו, **אל היים**, למראה המיכ- לים הענקיים של כרמל מזרחי: "יש לי מיכל יותר בטוח בקיבה וי- בכל זאת גיסה הייס בקבוק שלם בו במקום, שיבה את הקוניאק המקומי, הטוב לפחות כחצי הבקבוק אותו הוא שותה מדי יום לארוחת הבוקר והבקבוק השלם אותו הוא שותה לפני כל הופעה. ליתר בטחון גיסה הייס להלך, אחר שגמע את בקבוק הקוניאק הישראלי, לאורך קו ישר

סינית ויפאנית

צירה הראשון של יפאן לישראל (ושגריר יפאן לתורכיה), **שיניקו קמימורה**, גילה בתל-אביב שני דוברי יפאנית, חברי ל- מקצוע: שגריר צרפת, **פיר אולין ז'י- בר**, לשעבר קונסול בטוקיו והממונה על צירות פינגו, **טויובו קאלא**, לשעבר ציר בטוקיו. אך קמימורה לא הסתפק ביפאנית, רכש מאה ספרי תנ"ך עבריים, מתנה למכרים מוקירי תנ"ך במולדתו.

בלשון אחרת דיבר הפרופסור החדש ל- הגנדה חקלאית ושימור הקרקע בטכניון, **זולמר קליי** (רשות עמק הירדן) **לודר- מילר**. הוא גילה שהלשון הסודית בה הוא משתמש בשיתות עם אשתו, אינס, היא ה- סינית, אותה רכש בעת שהותו בסין, בה שרחה אשתו, משך חמש שנים, כמסיונרית. שליטה כתבית, אם לא לשונית, גילה ראש משקיפי או"ם, הגנרל הקנדי **אריסון ברנס** בעת ביקור בכפר דרוני בגליל: הוא חתם את שמו בספר האורחים בעברית. הצטרף אליו, בחתימה ערבית, מלחמה, מפקד מחוז ירושלים **אלוף מושנה חיים** (ווייזאן) **הרצוג**.

חתם את שמו בעברית, בספר האורחים של ראש עיריית תל-אביב: יועצה החדש של שגרירות צרפת דוברת העברית, **ז'ן פרנ- דורן**.

שימוש אחר בעברית עשה **הלורד ראסל מליברפול**, סגן הפרקליט הצבאי הבריטי שהתפטר ממשרתו כדי לפרסם את ספר זמירות הנאצים, פרגול צלב הקרס. השבוע הודיע הוא למי"ל הישראלי, ספריית פועלים, כי החליט להקדיש את ההכנסות מהמהדורה העברית לסטיפודיה לתלמידי ה- אוניברסיטה העברית שהוריו נרצחו על-ידי הנאצים.

שורנים ורפורמים

ממלא מקומו הקבוע של נשיא בית המשפט

תשבץ 905

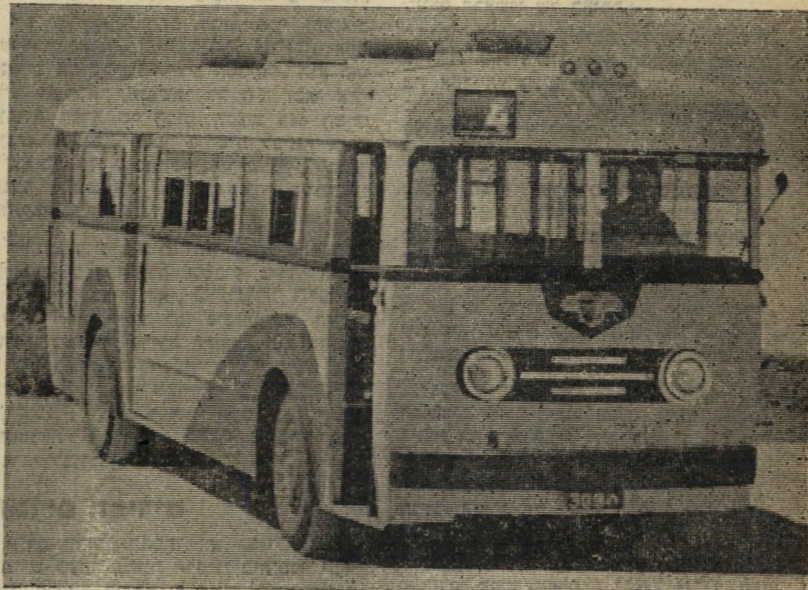
מאוזון: 2. כתבי-עת המוצא לפעמים על- ידי אגודת הסופרים; 8. מחסן סחורות; 10. אש מסוג זה אפשר לירות בתת-מקלע; 13. שופט תל-אביבי; 14. ארבעה כלים מסוגו מצויים במשחק השחמט; 15. אדם שתפקידו למכור סחורה; 16. בלשון התנ"ך קראו לו גם אוני; 17. היא נקראה כך, מכיוון שלוקחה מן האיש; 18. התוצאה של אחת מפעולות החשבון; 20. לוייתן איננו כזה; 21. בית- מסחר לכלי נשק ותחמושת; 23. חיות טרף; 25. אויב העם; 27. שמה הפרטי של פסג- תרנית וישראלית צעירה; 29. מייסד בצלאל; 30. המטבע העובר לסוחר בצנעא; 32. כלי שיט, לעת צרה על-פירוב; 34. תע- רובת אסורה מן התורה; 35. גבל פורים; 36. ממנה עושים גרות; 37. אות אנגלית; 39. מידת נפח קדומה; 40. תוספת הרבות; 41. ביום שבטי זה חל ראש-השנה; 42. בכל

	7	6	5	4	3	2	1	
12		11		10		9	8	
		15			14		13	
				17		16		
22		21			20	19	18	
			26	25		24	23	
	31		30		29		28	27
			34		33		32	
				36		35		
	41		40		39		38	37
		44		43				42
						45		

שמלה; 43. לאחר, ... למאה 44; ממלכה ערבית; 45. כפר במשולש הישראלי.

מאונך: 1. מנהל אגף התקציבים; 2. מלת שאלה; 3. מישיבת אשקלון החדשה; 4. עוף טרף; 5. הכתיב התנ"כי של הבירה; 6. פרק אחד לפני האחרון ביחזקאל; 7. רפסודה; 8. שתי אותיות המופיעות לפני שמה של כל קהילה יהודית; 9. לחם; 10. סוד; 12. תושב הפרדסים; 18. במה שכל אמן חסך; 19. מה שלומדים בטכניון; 21. אטיף; 22. אליל תנ"כי; 24. רעש ומבוכה; 25. אילן; 26. לשם כך יצא בן- גי, כביכול, לשדה-בוקר; 28. מאתיים ושמונים; 29. הוא משמש סמל המובלים לטבח; 31. הנערה בשרגא פייבוש הולך לנגב; 33. שר הסריסים שם את שמו ל- בלש-שאר; 34. לקחו; 38. על שמה נקראים, בחוץ-לארץ, טובי תפוזי הארץ; 41. מיליון גרמים; 43. הקפה המוכן מראש.

אגד [א.ש.ד.] ודן תובעים: כנו דרך אוטובוס!

● המישים איש בשיבה ושלושים איש בעמידה מרווחת קולט אוטובוס „רויאל טייגר“ החדש (למעלה) שהוכנס לאחרונה בשירות „אגד“ ו„דן“. עשרות אוטובוסים אלה מהווים יחד עם האוטובוסים האחרים של „אגד“ ו„דן“ כחיפה ותלאכים צי של תשע מאות איטו בוסים להסעה הזולה והיעילה ביותר של המוני חיפה ותלאכים.

● אולם לתנועה המסודרת של ארבע מאות וחמישים אוטובוסים „דן“ בתלאכים וסביבתה 450 אוטובוסים „אגד“ בחיפה רבתי מפרי עות אלפי המוניות המשיטות ברחובות הערים, במקום להיות צמור דות, בחוק, לתחנותיהן. מוניות „שירות“ אלה אינן משרתות את המוני הנוסעים כלל. הן רק מייקרות את הוצאות הנוסעים במישרין ובעקיפין (כזבוז הדלק היקר, שעה שהן מחפשות נוסעים).

● כי שורת המוניות (למטה) הסותמת לעתים קרובות לא רק את מסלולי התנועה אלא גם את הגישה לתחנות האוטובוסים, איננה יכולה לספק את המוני הנוסעים. כל מונית „שירות“ קולטת בקושי רב ובדוחק לא נעים שכעה נוסעים לכל היותר, וזה בהשוואה לשמונים הנוסעים ב„רויאל טייגר“ אחד.

● מה יותר זול ויעיל? שינוע אוטובוס אחד או שינוע אחת עשרה מוניות „שירות“?
● לכן: יחוקקו, יופעלו ויבוצעו חוקי העזר העירוניים, המצמידים את המוניות לתחנותיהן.
● וישלט הסדר בתנועה ותחפול האנדרלמוסיה.

(המשך מעמוד 5)

המפלגה במטה הראשי של ה-מ.ח.ד. בישיבה זו הוקרא הנוסח המלא של כתב-האיד שום של לאורנטי בריה. מאוחר יותר נודע לי כי הקראת כתב-האישום נמשכה חמש שעות רצופות. בין השאר הואשם בריה כי עיניו סאדיסטיים של חשודים, חטיפת נשים צעירות, אשר מצאו חן בעיניו, ריגול לטובת מעצמות זרות וחבלה בתעשיית ברית המועצות.

מאסרו של בריה נודע ברבים רק ב-10 ליולי. פרטי משפטו פורסמו רק ב-16 ליולי. ושבוע לאחר מכן, לאחר שורה שלמה של אסיפות-גינני „ספונטניות“, הדיע רדיו מוסקבה על הוצאתו להורג.

ב-22 השבועות אשר בין יולי לדצמבר היתה פרשת בריה אפופה במסך-ברזל של שתיקה: מאלנקוב רצה להרחיב זמן, לסלק את אנשי בריה הנאמנים ללא פרסומת יתר רה.

כיבוש דעת-הקהל

מיד לאחר ההכרזה על המתה ברה החלו מאלנקוב ושותפיו לשלטון לכבוש את דעת הקהל. חנויות הכליבו הענקיות, אשר בכי כר האדומה המוסקבאית, שבו ונפתחו, לי אחר שהיו סגורות שנים מספר. המצרכים אשר נמכרו בהן היו זולים, מרובים וטובים להפליא. כימי חג המולד נערכו בקרמלין חגיגות עממיות מפוארות, ובראש-השנה ה-אורחית נפתחו שערי הקרמלין לרווחה, ו-אולמוריו הפכו זירה לנשיד-מסיכות ענקי של אירגוני-הנוער השונים.

כל זה שימש למטרה אחת ויחידה: לטש-טש את הצדדים השליילים של פרשת-בריה, להשכיח מלב ההמונים כי בנסיון-המהפך השתתפו כמה וכמה קציני צבא גבוהים, כי תוכם בנו של המנהיג המנוח, ליצור את הרושם כי בריה היה בודד במערכה — אחד מול רבים.

כיום דומה כי הכוחות המוניניים מאוחדים מאחורי השלישייה השולטת: מאלנקוב, מר לוטוב, חרושצ'ב. אולם אורחי ברית-המועצות אינם משלים את עצמם: הם יודעים כי ברע בו יאזור את השליטים מידה מספקת של כוח, יתחדש המאבק ביתר עוז. ברוסיה קיימת מסורת בת 37 שנים של שלטון יחיד — ואין ספק שמסורת זו תהי חדש.

מלחמה עד הסוף

בשנות שירותי הארוכות ב-מ.ח.ד. נאמר לי פעמים רבות כי, לפי תורתו של סטאלין, היתכן התמודדות עם העולם הקאפיטליסטי רק לאחר שעלה הפוטנציאל הצבאי הכללי הסובייטי על זה של המערב. כיום דומה כי שעת ההתנגשות המכרעת עדיין רחוקה. רחוקה מאד.

את העובדות האמיתיות המכריחות את רוסיה לנקוט בשיטה של מלחמה קרה הס-ביר לי עוד בשנת 1950 גנרל איבאן נר-קישוב, מי שהיה מספר מתנות עובדי-ה-כפיה במזרח הרחוק. אמר ניקישוב: „מל-מת-העולם הבאה יהיה מלחמה עד הסוף. אסור לנו להסתכן בתבוסה. ברור כי עדיין אין אנו מוכנים למלחמה זו. הן הממשלה והן ראשי-הצבא יודעים כי כל התנגשות שתפרוץ עתה, תסתים בנצחון-האמריקאים. עלינו להביא תמיד בחשבון את נחיתתנו ה-כלכלית — ועלינו לעלות על אמריקה ב-שטח זה.“

ניקישוב היה אחד הרוסים המעטים, שהיו מסוגלים להעריך את נחיתתה הכלכלית של ברית-המועצות. מכרות הזהב באזור קולומה, שהיו נתונים לסיקוח, שיגשגו לי הפליא רק תודות לצידו האמריקאי המעולה, שהוזרם במסגרת החבר והשאל. ברע כו נפסק זרם-הציד, ירדה התפוקה פלאים.

חסר לנו לחם

„חסר לנו אפילו המצרך הפשוט והיסודי ביותר: לחם“, התלונן בפני ניקישוב. „כל קיומנו במזרח הרחוק תלוי עדיין בזרם האספקה המגיע מרוסיה האירופית. הכלכלה של ברית-המועצות אינה נמצאת עדיין על בסיס אחיד ואיתן — והחקלאות שלנו עדיין לא יצאה מתוך המבוך.“

ניקישוב צדק בהחלט. החקלאות הינה עדיין אחת נקודות-החורפה המסוגלות לי-הפיל שליטים ולהעלות שליטים חדשים. המנהיגים הסובייטיים יודעים היטב כי אפי-שר להעלות את רמת הייצור החקלאי רק ב-דרך אחת: היתור מוחלט על החקלאות השיתופית. אולם זה מהססים לעשות זאת. כי כל היתור על השיתופיות פירושו בגידה בעקרונות הקומוניזם, שנוצרו עלידי מארכס-אנגלס-לנין-סטאלין.

למולם של שליטי הקרמלין לא נודעו חול-שותיהם ברבים. גרמו לכך במידה רבה ה-דיפלומטיה הזרירה של מולוטוב ולהטוטי ה-תעמולה המצויינים של שירותי-השיוור ה-סובייטיים. אולם יותר מכל גרם לכך עור-רוג המוחלט של מדינאי המערב, אשר הת-רכזו, באיסוף אינפורמציה על הצבא ה-אדום ועוצמתו, התעלמו מכל אינפורמציה על המשק הסובייטי הצולע.

כל השלטון לצבא

(המשך מעמוד 3)

צבאי. התוג של ראש-המטה המנוח התלכד מסביבו, ראה בו דובר באונוי סטאלין. הוא לא התאכזב: המרשאל בולגאנין הפך יותר ויותר לחלי, מרכזה של הקצונה החדשה. מרשאל פוליטי אחר, ואסילייבסקי, הצטרף אליו. יחד עם שני החיילים המקצועיים ה-עיקריים שעלו לגדולה בצבא: המרשל זי-קוב, מגן מוסקבה וכובש ברלין, והמרשאל ק-ניב, גיבור חזית הדרום.

עם מות סטאלין הפכה סיעה זו, שהחזיקה בידה את הצבא האדיר, לכוח מכריע. היא התאחדה עם מאלנקוב כדי לשבור קודם כל את כוחה של הבולשת השנואה, שהוציאה להורג את טוחאצ'בסקי ומיטב קציניו. הש-פילה פעמים בלתי-ספורות את הקצינים ב-בתי-הדין המיוחדים שלה. מטרה זו הושגה עם סילוקו של לברנטי בריה (ראה בעמודים 4—5).

אולם לא היה זה סוף הדרך. הצבא שוב לא רצה להסתפק במקום השני. ראש-הממ-שלה שעלה לגדולה בעזרתו, גיאורגי מאלנ-קוב, לא מצא חן בעיניו. כי במקום לחזק את הצבא, קיצץ את תקציב הבטחון, ה-ניח את התעשייה הכבדה שעליה לספק את פצצות-האטום ומטוסי-הסילון לצבא, ביקש לקנות לו אהדה בקרב ההמונים עלידי ייצור סחורות צריכה ומותרות.

בשבוע שעבר סילק מאלנקוב מן השלטון המעשי. במקומו באה ברית חדשה בין ה-צבא לבין מזכיר המפלגה, ניקיטה חרושצ'ב, רוסי קשה-עורף שעלה לגדולה באוקראינה, התנגד אף הוא לקו הרכרכי של מאלנקוב.

אולם לא נשאר ספק מי מנגן עתה בכינור הראשון. ראשות הממשלה נמסרה באופן הפ-גנתי למרשאל בולגאנין. ז'וקוב קיבל חפ-קיד מכריע. שלושים ושמונה שנה אחרי מה פכת אוקטובר, עבר השלטון המעשי לידי ה-צבא.

ידידי המהפכה. מה יעשה הצבא? כי-איהו קו ינקוט?

במקום לגבא נבואות, מוטב לגלות את העתיד עלידי ניתוח העבר. המרשאל ז'וקוב הוא ידידו הפרטי ושותפו לשעבר של ה-נשיא אייזנהואר. הוא ידוע כאיש לבבי, אר-הביחיים ונחל לבריות. אולם לא אישיותו של ז'וקוב תקבע, אלא ההגיון הצונן של קציני הצבא הסובייטי.

קצינים אלה הם ילידי המהפכה הקומוניס-טית. הם עלו לגדולה בצבא האדום. הם למי-דו את תורת המהפכה. יחד עמה למדו את השאיפות ההיסטוריות של המדינה הרוסית ואת תולדות המלחמות של מצביאה.

המשטר הקומוניסטי לא חוסל. הוא קיבל רק גחן חדש. על פי נסיון העבר אפשר לנ-השו: גחן לאומי תקיף, שבעליו יהיו נוטים יותר למלחמה מונעת אם לא יהיה, לדעתם, מנוס מן המלחמה. קציני הצבא האדום לא היו מימיהם חובבי אמריקה והמערב. והם היו תמיד בטוחים בכוחה האדיר של „אמא-רוסיה“.

בשתי מעצמות העולם שולטים עתה המצ-ביאים של מלחמת-העולם השנייה. חסר רק כי המרשל ברנד לו לורד מונטג-מרי, רוזן אל-עלאמיין, יהפוך ראש ממשלת בריטניה הגדולה, כדי ששיחות הגדולים יהיו לערב צינבאת בינלאומיים. אולם התמונה אינה כה שמחה. חברי-האחמול הם יריבי-המחר.

הוליבורד

יחי הרעיון

מרחין האור, אחד מאנשי מחלקת הפרסום של אולפן ר.ק.א. הגה רעיון, מסרו לי מנהל מחלקתו, פרי ליבר. תגובתו של ליבר הייתה קצרה וחריפה:

"צאת מדעתך!"

אולם הרעיון לא היה רע, בסופו של דבר. הכל החל כאשר החליט האולפן לסובב סרט בשם הקשת (בענן) הגדולה, מעשה בי אנשים המבקשים אוצר תתמימי. ספור רגיל, למרות נוכחותה של ג'ין ראסל בתפקיד המרכזי, אבל לאחר שראה ראש (ובעל) ר.ק.א. מיליונר האוהארד יון את הצלוצים הראשונים פקד לשנות מיד את שם הסרט, לכנותו מתחת למים, להפכו להפקת ענק בצבעים וסופרסקופ (שיטה שאינה שונה בהרבה מן הסינמסקופ).

יון לא הסתפק בניפוח הסרט, דרש ממחלקת הפרסום שתמצא תכסים לעשות לו מוניטין מיוחדים. או בא האור אל ליבר בהצעתו שגרמה לתגובה הראשונית שצוטטה למעלה.

נזרד. לכוכבת הקולנוע האיטלקית חורשפת הירכיים וגדלת החזה סילבאנה (האור) רו המר, אננה) מנגאנו, ילדה השלישי: בן, פרידריקו, מנגאנו, שגילמה בסרטים, לרוב, דמויות של נשים פורצות מוסר, צנועה ביר תר בחייה הפרטיים, ידועה כאישה ואם לי מופת.

נזרד. לאלוף-משנה יהודה וואלאך, מחתיקי מפקדי חי"ש תל-אביב, בן.

נזרד. לסגן-אלוף אברהם סמיר, 33, מפקדו האחרון של גוש עציין ולאשתו חורדה, 28, בתו של עורך הגירוסלס פוטס, גרשון אגרון: ילדתם השנייה, בת.

נישא. אריה קליינשטוף, 22, אלוף ישראל בקפצה לגובה (188.5 ס"מ), למורת התעמלות, עמה יצא לירח דבש בקפריסין, בה ינסה לארגן את ביקורה של נבחרת את-לי טיקה קלה ישראלית.

נישא. משה (מוסיק) ליטחאק, 27, מגינה הקבוצ של נבחרת ישראל לכדורגל וחבר נבחרת הכדוריד.

כוכבת סילבאנה מאננו וכנה אחת "אננה" פרדריקו

נישא. סגן-אלוף אריה שלה, 34, ראש משלחת ישראל לוועדות שביתת הנשק, לי שרה קליימן, בטכס חסוף שנערך בעזרת הרב הצבאי הראשי, אלוף-משנה שלמה גורן לפנות בוקר, בנוכחותו של הרמטכ"ל, רב-אלוף משה דיין, בלי ידיעת שתי המשפחות. אחרי הטקס המריא הזוג הצעיר עוד באותו בוקר לירח הדבש ברומא.

נפטר. טורא נתנאל גילרדי, 19 וסגל אריה קניג, 20 מאש משמרות ירדנים ב" גורת בית גוברין. טורא גילרדי היה בן למשפחה של עשרה ילדים, שאחד מהם נח עזר במלחמת העצמאות, שניים אחרים שבו ממנה נכים חלקיים.

נפטר. שחקן הקולנוע שאקה שאקאל, 67, בתוליבורד. שאקאל, יהודי הונגרי, שהי פרסם בסרט האוסטרי, הגרמני והאמריקאי, זכור בהופעותיו הדברניות-מבדחות, רעמה שיער-השיבה שלו, והמשקפים הזווים תמיד על קצה אפו. שאקאל השאיר אחריו רשימות אוטוביוגרפיות רבות עניין, שיוצאו בקרוב לאור, ישמשו ציון היסטורי מבדח לעולם האמנותי האירופי של שנות העשרים.

נפטר. חנה מרים שפיצר, שבוע אחר יום הולדתה ה-69 בירושלים. שפיצר, ילידת ירושלים, הייתה מראשוני המורות בארץ, יס"ד ב-1919 בירושלים "בית-ספר תלמוד תורה לבנות" (בית-הספר שפיצר), לאחר מכן ג'ילידים, גימנסיה (בית חנה) ובית-ספר מקצועי לבנות. היא חיברה חצי תריסר מחזות חינוכיים (שלמה המלך, יהודית והלוי פורטס), פרסמה עשרות מאמרים על בעיות חינוך. אחת משתי בנותיה, שושנה, היא אלמנת מסק האצ"ל דויד רואל שגל בשלר חות בריטית בעיראק.

על פעילות נועות אחרת של אלוף-משנה גורן, ראה אנשים.

קוראי היקרים — עד עתה הייתי מעלימה לפעמים עין סלחנית מר אלה שלא שלחו 500 פרוטה, בכדי לים או לא. וכפי שאמר חכם אחד שכל דבר יש גבול, הגעתי אליך, ואין ברצוני לעבור אותו. מעתה, כל מי שישלח מכתב מבלי לצרף את הבול הנדרש, אחזיר לו את מכתבו בדואר.

אני חוזרת איפוא, על אלה ה"פונים בלי בכל ענין שהוא לצרף בולים 500 פרוטה ואנא, אל תאל-צוני לחזור על כך כל פעם כ"חוכי.

חושבים שהוא צרפתי, אבל לא

סמורט, (904/440) בונר-המכניון. ה"נמצא כעת בהשתלמות בארצות-הברית, כותב לי, בין השאר, שנמאסו לו ה"בחירות המקומיות, ועל כן ברצונו להת"כב עם נערה ישראלית. הוא כותב על עצמו שהוא נכוח, שחור וכולם חוש"בים אותו לצרפתי. על הנערה להיות בת 18, מתעניית בנעשה בעולם ה"נרול, ורוצה לבקר, (ואו לזמור) בארה"ב. ובכך, רשות הכתיבה לך, נערות. סמורטי היקר, אינני יכולה להתכתב אתך, אינני מתכוונת לבקר בקליפורניה ולספרות לאלד בעצמי. תודה, על כל פנים, בעד הרצון הטוב.

כמו בת השכן

נערה שמעמים לא מוכנים לא מסרה את נילה (904/441) רוצה להתכתב עם צעיר בניל 20, רצוני בעל השכלה. אין היא רוצה לציון את נושאי ההתכתבות, היא מאמינה שהם יבואו מאליהם. אשר לה, היא טוענת שאינה יפה במיוחד אולם גם איננה כעורה. את ניתוח אופיה היא משאירה בידי החבר-לעם המיועד.

סתם

(904/442) בן ה-27, איננו מתיימר להיות חשוב ולרצות להתכתב עם נערה על סכילוליה. ספרות, אווירונטיקה או איכטילוליה ושאר ירקנות. הוא אומר שאין הוא מצטיין בחוש-החומר מיוחד ובכלל איננו חכם, וכל מה שהוא רוצה היא ההתכתבות עם נערה נעימה, שאין הוא שם לה כל מנכלות. היא יכולה להיות, כחולה או חומה עין. (אולם) לא נבונה (וכן) נחמדה.

לא ג'ינג'יות

שתי בנות 18.5-17 (904/443) בעלות השכלה תיכונית מושלמת בכרוב, מעוני"נות בדברים שברומו ובתחתיות של עולם. הן אוהבות תיאטרון, קונצרטים וסרט טוב. הן ספורטיביות וסופרסאיות מנסות לקיים את האומרה, "נשכ" בריאה בונה בריא, מאחר שכל רצונן הוא להתכתב אין הן שמות שום דגש על צורתם החיצונית של החוכמים שלהם. להיות בני 18-22 (אולם אין זאת אומרת, אומרות הן, שהן שמנות ומנומנות).

קיבוצניק מעריה בלונדון

קיבוצניק בן 20 (904/444) המבקר ל"עתים קרובות בתל-אביב רוצה להתכתב עם נערה שנילה לא יעלה על 18, ממר צעת קומה רצוני בלונדון. עליה להיות חניכה מנומנת-נעור, עכבר, חוכבת תיא"טרוץ וקולנוע.

ללא מתווכים ופידוסופיה

צעיר בן 17.5 הלומד בבית-ספר תיכון בערב (904/445) רוצה להתקשר בכחב עם נערה בניל 18.5, תושבת תל-אביב, או הסובבת, הנושאים להתכתבות הם כללים, אולם נשמעים ולא פילוסופיה, הלכי רוח וטשיות מסוג זה, "אומר הו", על הבת להיות מלאת חיים ובת שיהיה מענינת. הוא מצידו מוכן לעניין אותה בקולנוע, תיאטרון, ספרים מענינים ושחמט. את השאר הוא מוכן לנלות לה אולם ללא מתווכים (נחשי למי ה"כונה").

מיסתורין כתובים

שתי תל-אביביות בנות 17 (904/446), כותבות אלי לא משום שהן סובלות, חלילה מתוסר תשומת לב מכתורים מקר מיים. הן פשוט נמשכות אחרי המיסתור רי והמסתק בלהתכתבות עם אלמונים. משך הזמן הן מקוות שחולו להיות אל"מונים, מאחר שיש ברצונן להפגוש אתם באחרית הימים, על כל עליהם להיות נחמדים. אחת מהן בלונדון והשניה שחור חזרת והרעה הכללית, לרביה, היא ש"הן יפות.

חיים דרור: אני מודה לך מאד

מאד על הספר ששיגרת לי. באמת נחמד מצדך. עוד היום אקרא בו.

על כל הפונים אלי בכך עניין שהוא, לצרף 500 פרו"טה כבולים.

שעשה חיל בלונדון הבירה, כתב את המחזה. הוא לא חשב עלילות מקוריות וגנב את ספור המעשה הישר מתוך ניקאמרון לבוקאציו האיטלקי. טבעי, אפוא, כי העלילה מתרחשת בוורונה, בה לא בקר שיקספיר מימיו. שמות גבורי העלילה: רומאנו מונטניו וג'וליו קפיולט.

רינאסו קאסטלני, במאי איטלקי ובוגר ה"אסכולה הרוסלנינית, נטל את המחזה הרו"מנטיפיטטי, הפכו לסרט כמעט ניאוריא"ליסטי. הוויחג לא עלה כולו יפה, אבל אין להכחיש כי לעתים הוא מענין מאד, לרוב תאוה לעיניו.

אמת יומיומית. חלק מן השירה ה"שיקספירית (למשל: נאומי הדיוע של מרקו"ציו על המלכה מב) נגנו על ידי הבמאי שהוסיף, הגם שבוהירות רבה, כמה וכמה שורות משל עצמו. תוספות אלו אינן פוגעות כלל במקור. להיפך, המקור פוגע בכרט, העלילה העלולה להתקבל על הדעת בתיאט"רון, אינה עומדת במבחן המצלמה הניאור"יאליסטית, הנדרשת אמת יומיומית. אפשר כי אמן כו"אן קוקטו, היודע לתת על הבד אגדה מיסטית מבלי לפגום את אגדותיה, היה מסוגל לתת רומאנו וג'ולייס קולנועי. לא כן רינאטי, עם כל כשרונו הרב וטוב טעמו.

כי הסרט מצולם בעדינות וטעם שכמוהם נראים על הבד אך לעתים רחוקות ביותר. רומאנו וג'ולייס הוא סדרה של תמונות (משל רוברט קראסקר) המזכירות בצבעיהן ומבניהן את יצירות אמני הרינסאנס והמב"ליטות את התפאורות, טבעיות ומלאכותיות, המצוינות.

דמעות דתיות

כאשר הוליבורד מתחילה לספל בנושאים דתיים הריה נעשית מתקתקת מן הרגיל. בוייקי היא שופכת דמעות דבש על פסטי (דונה קורקורן) — יתומה קאתולית המואמת על ידי אשתו הקאתולית (גריי גארסון) של וואלטר פיגין הפרוטסטנט. אף על פי שהכל מתרחש בקנדה, מקום בו חיים בני שתי הדתות תוך הבנה ואחוה, גורמת נוכחותה של הילדה לסבוכים לא נעימים, כוללים האשמתה בהצתת בית היתומים.

אולם לאחר בכי רב הכל מסתיים בכי טוב. שלושה אנשים כתבו את התסריט, לפי ספרו של אדם רביעי. איש מהם אינו סובל, כפי הנראה, ממחלת הסוכר.

יומן החדשות

אמריקאי בברלין

פיטר ואן אייק, הממלא את תפקיד הלגינור הגרמני בהמשחק הגדול ואשר הצי"טין גם בשכר האומה, אינו טכסוני כל עיקר. הוא אמריקאי אשר עזב את הוליבורד לפני שנים עשרה שנה, לחם באירופה כ"צבא ארצו, נשאר בה לאחר שביתת הנשק, הופיע בסרטים גרמנים וצרפתיים. עתה חוזר וואן אייק להוליבורד, יגלם דמות של בלוטרוכב בסרט ציד האדם הגדול ב"קנדה.

• לאחר שנים של עקשות פטריוטית נוצחה גינה (המשחק והזוג) לולובריג'ידה, אוחתה להופיע בסרט הוליבורדי: סרפציה. ברט לוקסטר ישחק לצדה והבמאי יהיה קארול (האדם השלישי) ריד.

• בעקבות אביו הולך סם גולדווין הבן, שזה עתה סיים את סרטו הראשון כמפיק עצמאי. הסרט: לוחמי הכריש, על עלילות הצי האמריקאי בעת מלחמת העולם השנייה.

• הסרט המצוייר האנגלי הראשון באורך רגיל יצא זה עתה מן האולפן. הסרט: חיות הבהמות, לפי הסאטירה האנטרסקומ"י ניסית הנודעת לג'ורג' (1984) אורחול. מתאר אורחול חזה שהונחה על ידי בעליה עד שהחזירים מורדים בו, מקימים לעצמם משל"רודני, בראשות אחד מהם, האח חזירי, סיס"תו של חזירי: "כל הבהמות שוות, אבל כמה בהמות שוות יותר מן האחרות." לי צורך הסרט חובר סופטוב שאינו בספור: חזירי נופל.

בקצרה

אורות הכרך. בחדאי סרטו המושקם ביותר של צ'ארלי צ'אפלין. צחוק ודמע. המרד על הקיין. עבוד שיגרתית של הספר הנועד, המפרי בנאורס.

העובדה
מאת
אורות הכרך

חברה אחת של טפליין, הקימה בצידון בית זיקוק משוכלל, בעל תפוקה של 9000 חביות מוצרי נפט ליום.

אולם ברגע האחרון חל עיכוב רציני: חברת מדרק'ו טענה כי היא קנתה את הנפט הגולמי מטפליין במחיר של 17.5 דולר לסונה, החליטה למכור את מוצריה לצרכן הלבנוני ב-127 לירות לבנוניות לסונה. ממשלת לבנון גילתה דאגה בלתי-רגילה לצרכן, סירבה לאשר את המחיר הגבוה, הציעה מחיר של 170 לירות לבנוניות לסונה. נציג מדרק'ו חיללאם לאנהם נעלב, סגר את בית הזיקוק החדש פיטר את כל הפועלים.

לחץ פוליטי. אולם לאנהם לא השאיר מאחוריו חלל ריק. עוד בטרם המריא מטוסו משהתעופה בבירות, חידש נציג אחר של החברה, עורך-הדיון השועלי חביב אבו שחלה, את המשאומתן עם ממשלת-הלבנון.

הפעם קיבלה הממשלה הלבנונית תמיכה מצד בלתי-צפוי: שארל מאלק, נציג לבנון באו"ם, העביר בבירות דו"ח סודי של ועדת משנה של הסנאט האמריקאי על קארטל הנפט הבינלאומי. אחד הפרטים הסטטיסטיים של הדו"ח: מדרק'ו קנתה את הנפט הגולמי מטפליין ב-10 דולר לסונה בלבד, לא ב-17.5 דולר, כפי שהיא טענה.

חברת הזיקוק האמריקאית נתפסה איפוא בשקר, אולם היא לא נרתעה לאחור בבושת פנים. כי גם היא מצאה בן-ברית בלתי-צפוי: ארמן מאייה, מיופה-הכוח של ארצות-הברית בבירות הפעיל לחץ פוליטי כבד על ממשלת-הלבנון.

הלחץ עשה את שלו. בראשית החודש הודיעה ממשלת לבנון למדרק'ו כי היא מקבלת את כל תנאיה, ביקשה ממנה להפיל את בתי-הזיקוק בהקדם האפשרי.

אולם החברה המנצחת לא מיהרה לפתוח את מפעליה. תחילה היה עליה להמתין את הגלולה המרה, להרגיל את הצרכן הלבנוני לעובדה, שהיה עליו לקנות מוצרי נפט במחירים מופקעים: בשבוע שעבר הוזימה חברת מדרק'ו אלפי לירות לעתור גז הלבנוני, עוררה אותה לפרסם מאמרים בשבתה.

הווי

ביעט גרביכם

באיילת-השחר, חדלו חברי המשק לכבס את גרביהם ולבניהם המלוכלכים, התחילו לפזר אותם בשדות ובמטעים, לאחר שנתגלה כי ריח-הזיעה הנודף מהם מברית את חזירי הבר, שמחבלים ביבול.

לא ידוק

בחופה, נעצר אליהו קוק, לאחר שהדביק חויית של שימורי בשר על גבי קופסות של שימורי אפונה ירוקה, נכנס לבר-מסחר שונים, החליף את הקופסות של בשר אמיתי.

אבות אכלו בוסר

בחולון עצרה המשטרה צעיר אשר רכב על איפניים חסרות-רשיון, גילתה במאחור כי אביו של הצעיר הוא פקיד העירייה, היממונה על הוצאת רשיונות לאופניים.

חורבן-הבית

במעברת עכו, יצא שלום חורבן להזמין את שכניו לחנוכת צריפוננו החדש, נוכח לזוועזוע, בשובו, כי הצריפון נעקר ממקומו עלידי הסופה העזה.

מופת אישי

בהל-אביב, פתח ד"ר האנס טירוף מר-פאה פסיכיאטרית משוכללת.

תגובת שדרת

בתל-אביב, גסע נסים ישעיהו במונית, נתקל בקפיץ שבלט מתוך המושב, קרע את מכשורו, דרש מן הנהג לשלם את דמי המכשור, ספג מהלומות-אגרוף, הושלך מתוך המונית, גילה לאחר מכן כי גם תולצתו נקעה.

ישן מפני חדש תוציא

בפאריס, צרפת, צללו אמודאים לתוך תעלת סאן-מארטין, כדי לחפש חכששים יקרים, שהוטלו לשם עלידי גנבים, לא מצאו את החכששים, גילו במקום שני כדורים של מים בני 500 שנה.

לבנון

קול קורא במדבר

בקץ שעבר נסער בית-הנבחרים הלבנוני בעקבות היכוח עז בין שר-ההרכבה המצרי סלאח סאלם לבין המדינאי הלבנוני סעיד טאקי דין. סעיד סאלם: "הבעיה מספר אחד של העולם הערבי היא בעיית שינוי הסואץ". השיב טאקי דין: "לא, הבעיה הראשונה בי מעלה היא בעיית פלשתינה".

החודש שבה דעת הקהל הלבנונית ונסערה בעקבות מאמר, שפירסם טאקי דין בשבועון האנגלי-לבנוני ערבוויק. נושאי המאמר: פרשת ברית עיראק-תורכיה והתקפה חריפה על ציר בית-הנבחרים הלבנוני, אמיל בוסטאני (העולם הזה 904, 901), אשר ראה אפשרות לשלום עם ישראל, באם ימלאו הישראלים אחרי כל החלטות או"ם.

כתב טאקי דין בין השאר: "אם נסיר מעל מאמרינו של בוסטאני את מעטה ההכרזות הפטריוטיות, נמצא שהם התקף מדויק של שידורי תלאביב... כאשר אנו מביעים את רצוננו לפתור את בעיית פלשתינה אנו מתכחשים רק להשגת ערובות, אשר יבטיחו אותנו מפני מעשי תוקפנות ישראלים".

הזרמנות אחרונות. כאשר אנו חיוזים ודוחים את כל ההצעות לשלום ישרי, או בלתי-ישרי, עם ישראל, אין אנו פועלים מתוך כעס הורסני. כל פעולותינו נובעות ממצאותו של אויב גדול במרחב — אויב אשר עולה עלינו בעוצמה וטכניקה, שואף למחות אותנו מעל-פני האדמה. משום כך, כל ברית צבאית, אשר לא תיתן לנו ערבויות בטחוניות נגד ישראל בהגבירה את כוחו הצבאי, תהיה לא רק חסרת-משמעות, אלא אף מזיקה. אם נחמיץ את ההזדמנות האחרונה להתמקח, נרד לדרגת קבצנים, אשר מבוקשים אינו ניתן להם לעולם".

בעקבות ההתקפה על בוסטאני, עבר טאקי דין להתקפה חריפה עוד יותר על ברית תורכיה-עיראק. התריע הוא: "תורכיה וישראל משלימות זו את זו מבחינה כלכלית. הן היו בנות-ברית במועצות האו"ם. התורכיה החליפה את התחיות של "תוצרת ישראל" בתחיות שנשא את הכתובת "תוצרת תורכיה", כדי להכריח מוצרים ישראליים לשווק קי מינויות-ערב. אל לנו לשכוח כי תורכיה, שהיתה בעבר מעצמה קולוניאלית, סיפחה בשנת 1936 חלקים של סוריה הצפונית. אפילו כיום פועלים סוכנים תורכיים בחלב ובצרים סוריות אחרות, מפצים שמועות כי התורכיים יחזרו לסוריה. היתכן כי ברית צבאית עם תורכיה עשויה לגרום למפנה במצב זה?"

כדי להשיב על שאלה זו סקר טאקי דין את הנימוקים האפשריים, שדחפו את נורי סעיד לברית עם התורכיים. הנימוקים:

- יאוש של נורי מן המדינאים הפחדנים וצריהאיפק של ארצות ערב.
- בטחוננו כי ברית עם תורכיה בהשראת האמריקאים היא הדרך היחידה למיגור הישפעה הבריטית בעיראק ובמרחב כולו.

כוונות טובות. דרך רעה. כחנותיו של נוריסעיד נראו לטאקי דין כמצויינות. אולם דרך הגשמתן של הכחנות לא מצאה חן בעיניו. הוא הציע דרך שונה לחלוטין: "יש להמריץ את אמריקה לנקוט בצעד דיפלומטי גדול, אשר יביא לאיחוד של "סוריה רבתי", ימחה את עקבות האימפריאליזם ה"תורכיה והבריטי במרחב, יכפר על פשעי האמריקאים בפלשתינה. אנו יודעים היטב כי ארצות-הברית אינה שואפת להשתלט על שטחים שונים במרחב".

אזהרותיו של טאקי דין חוללו סערה. אולם השבוע התברר כי קולו נשאר קול קורא במדבר: עיראק המשיכה בהכנותיה לכריתת הברית עם תורכיה. יתר על כן, ועדת-החוק של בית-הנבחרים העיראקי קיבלה שורת החלטות, אשר התאימו לרוח השקפותיו של בוסטאני.

פרשת מדרק'ו

בשנים האחרונות היו צרכני הדלק הלבנוני גינם דומים לבני-אדם המתהלכים כשכביסם שטר של מיליון לירות ואינם יכולים לפרוט אותו: צינור-הנפט הגדול של חברת טפליין עבר לכל רוחבה של לבנון, הסתיים בצידון. אולם הלבנונים כמעט ולא נהנו מן הזהב השחור. בחודש שעבר היה דומה כי שטר-המיליון עתיד, סוף סוף להיפרט. חברת מדרק'ו,

ישיב חייבה

HAIFA CURIER

ناسأ حيفا

החייל ומוכר העוגות

השבוע לא חודחה שום סוחר, סטודנט, סטודנטית או מוכנאי של דן. גם לא עקרת בית, אלמוני הבוחר מטעמים מסויימים באלמוניות או סתם קיבוצניק. במקומם הופיע, כמזדחה ראשון, סלאח נגי (ראה עיגול בתמונה הראשונה, תושב מעברת חירייה, לפי מקצועו מוכר עוגות. מדוע נוסע נגי ב"אגד"? פשוט מאד. כשם שנהגו "אגד" שבועים רצוף מעוגותיו, כך הוא שבע רצון מנהגו "אגד" המסיעים אותו, מדי פעם, לביקור משפחתי בחיפה.

המזדחה השני היה רבי-מוראי אברהם פלאן, איש ירושלים שחזר מחופשתו וכמעט ואחר לחזור לבסיסו לולא הישר של "אגד" שהביא אותו בנסיעה נוחה, ומה שחשוב במקרה זה במיוחד, מחירה מאד, למחוז חפצו.

מזדחה סלאח נאג

יום ראשון, 13.2.55, 13.07

יום שני, 14.2.55, 14.30

אתה, אחד מאלפי הנוסעים מדי יום בקו הישיב תל-אביב לחיפה ומחפה לתל-אביב, אותו טקיים אגד בדייקנות, נוחיות ומהירות תוכל גם כן לזכות בפרסי הזיהוי. לנוסע הראשון בתמונות שלמעלה שיבוא ויוזה עצמו במערכת העולם הזה, תל-אביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרט של 15 ל"י במוזמן. השני במזדחה יזכה בפרס של עשר ל"י במוזמן.

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במזדחה.

מיל

הפילבוקס

פרק מתוך

פנים אל פנים — הצומת מאת אבא קובנר

„החובשים מתו! אל תעזוב אותי! זעק גיראקס.

רגליו של איתי כשלו. אסביבו גססה פלוגתו.

מן הפילבוקס של אישדוד הוטרדה אש קטלנית...

אילו ידעתי, כי כדור זה מיועד לראשי, שמא הייתי ממתיק במקום עוד דקה אחת — הכדור פגע במסמ ואני רצתי בדרך ליוחאי. הפצועים ודאי קלדוני בליבם, אך בדיוק רק את שועתם שמעתי. איתי! איתי! — קראו אחרי הפצועים.

מצבו של יוחאי לא היה טוב מזה של בועז, אף על פי שמחלקתו נפגעה עד כה פחות. האוייב חשב, גם הוא ככל יוסף וילחצנו מכאן ומכאן כסבור היה, שיבקיע ל אל הפילבוקס. על כן מנחה את יוחאי צפונית עם שפת ההאדי הנפתל לרגלי הפילבוקס, ולא שר דקות שלמות והמחלקה כבר מתרוממת שם בהפרש מה, כלומר, בדירוג, משטה המחלקה שטות להגיד, שבדירמוחצין או באכזשושא שיחך דחוקא, אבל הלילה הזה השמיים הסתירו פניהם רק כל תפילותי!

הראשון נצטעק אוי ולא קם, נחום חש בשפיפה ובמחצית הדרך נדדק משום מה החיבש — אה המקלען יריב, שנטל את המקלע השמול, ובדולגו ונחטב. היה זה השתיים חמק למחסה. מיד שמע אותו יורה על פני הגחיות וקרי קדימה, ונפלא ממנו, כיצד מחליף הלה במקלע וראה בזה קלידת היה יריב. מודה אני ומתוודה כהרף עין עמדה לעמדה בלילות לא אחת ולא שתיים. כי את קלות הדעת שביחיינו ויחינו וכבר חשב שגם הוא יריב עוזנו חי. רגע נחלשנו ויחינו וכבר חשב שגם הוא איננו.

יור גדול שופך על סביבותיו. ירקרק וצהבהב העיניים בהחול, שאינו יודע טעמו, נפלט מן האשנב העליון של הפילבוקס. יוחאי נפצע, שמע קול קורא מקרוב. מיהר לעברו. הממם היה שרוע על האדמה ופניו כבושים. הוא לא נפצע. רק הפגז, שנחת לא הרחק ממנו, העיפו והחבטה הממתה לשעה. גהר עליו וביקש לקרוא לחובש. איתי! — שמע מצטעקים — איתי מת! איתי על רגליו. איתי לא מת! שאג כנגדם בחמתקול — לא תעשו פאניקה, לכל הרוחות! הם לא עשו פאניקה והוא שטעה. כיצד זה שכן, שמלבדו עוד איתי בעולם — והוא סמל המחלקה של יוחאי.

אינו יורע, אם זה השם עשה — לא, ודאי שלא! — אך מכאן ואילך נשתרגו עצבי להיפסק. הרמין לגירמק, שיחזקם עם שתי הכיתות. והלה פעל כמצההומשך את הלווחים קדימה. עמדה אחת של המצרים נתערעה מן המחץ וסיעה של חיילים נתעופפה במנוסה לעבר הפילבוקס. מפועמים ונקו הבחורים בעקבות חממך, גירמק גם בצינפו רישמו ניכר משכמוימעה, והוא ראה בסירוש חיאר קימתו מתקטטת לפתע.

פצו לא היה קשה ולשעה חור גירמק ועמד על רגליו. אלא שהאנשים, בהקדור הממם וסמלו, ובראותם כי גם גירמק כרע מתאוס נצמדו בבהלה לאדמה והיו מזדחלים במפורז אחרנית. אפשר היה זה רגע מכריע ואפשר לא. אש האוייב גברה, לוחכנית ומעוינת. בדליגה גסה הגיע ריבצם, חסם בעדם, ובהתייצבו לפניהם ביקש להקדם. דומה קמו: יוסקה וינר קם ובקומו מת תחילה לא השגיחו בפגז, שכן לא הוציא אפילו צעקה אחת — את פינק ראו כולם.

בקבוקמולוטוב היה עמו וכדור אחד מני רבים פגע בבקביק דחוקא ופינק נדלק בהעלם אחד. פינק! — הרגיש עליו — לגלג עצמך! הוא פרש ידיו ורגליו וגילגל עצמו כמה גילגולים מפרפרים על פני האדמה — ולא היה זה פינק עוד, רק לפיד בוער.

הם הפלדו הזה ככה. בערוב היום, בהיותם מכונסים תאצל ערימת החציר בגיכנה, היה זה פינק שאמר: חסר רק פגז אחד — צחק וכולנו הולכים כמו קש. עכשיו הגיע תורו של יוחאי.

ציויתי לאסוף את הפצועים ונזדרזתי למטה, אל הממקוף. חור וטרף את המכשיר — לשוא. הוא נותק ממטה הגדוד, גם לא הצליח להתקשר עם דוד בעקיפין. גונק ויואל אף הם לא שמעוהו. הנפגעים רוכזו בשמיהמת שכערוק, יוחאי, שנחאושש בינתיים מן ההלם, ניצח על ההעברה. יוחאי בעצמו טען פצוע ועוד פצוע על כתפיו, והללו נישאו במידרוק, עוברים מיד אל יד, משרשרת. ניכר היה מבחילותיו

ממה טורדת מנוחה תלויה על פני השדה והם נעים וקרים למטה. עם כל פסיעה מתקפל ההפרש ביניהם לעומתו, אך עדיין אינו רואה כל מאומה מלבד הלילה הסמיך. ראשונה של בועז משתלפת איבזה מההאדי ונחלצת אל המי. מחלקתו של יוחאי מטפסת לימינו ועולה אף היא. הוא משלח את יוסקה יגשש. אמניציה משגר אותותיו באלחוט ורגע ארוך אינו נענה. במופתע נקלט מכשיר קול של גונק והוא קורא לעומתו: גונק, — הודע לג'ג', אני מוכן. בחור כך חוזר במרוצה יוסקה וינר. שניהם עוקים בתלו לית אחת וכמטחחיהיד הנה מתערטל לנגד עיניו הפילבוקס הוא דומם ומקוטף חשיכה, הפילבוקס — גרם מעוכה וניכר כאנרוף — והם הצליחו, משמע, לבוא למרגלותיו כחש ובנחת. מכאן לא יצאו אלא עשר דקות וכתה ראשונה ש הוכרעה למות.

אינו יודע כיצד אירע הדבר. ולעולם לא אדע, אם על כיו חס נתארעו הדברים או אני הוא שאת גורם חרצתי בשניהם נפעם כלשהו נשט את התצפית, אבל קולו היה שקט בסוקדו. ובקול שקט זה, שנסך תמיד משלחתו על פקודיו, הורה להם להיפסק.

עוד הם נפרסים כהלכה, ובטרם יוציא הפקודה להתחיל, נורתה עליהם ראקטה אחת ונחשול של עופרת פרץ אל האנשים מעברים. היו אלה מקלעים קלים ובינוניים שלהם, וכהרף עין נתגששה גם מכונת ירייה שופנית ביותר. הרי זו אכזריות גמורה לצאת על בחורים שירוצו קדימה, כשאש רצופה ניתכת אל מיל פניהם — והוא על בחוריו ציחה: קדימה! — קדימה, שילח צעקה גדולה — וכיתה ומחצית הכיתה כבר היתה שם מוגרת אל הדם, בועז, קדימה! — הקפיד בגרון מורח על מפקד המחלקה הראשונה.

שפת ההאדי האחת נתגבהה כדי ארבעה מטרים במתולל והוא, בהיותו נטוע על קרקעית של הערוק, לא קלט אלא צניפת ראשים בינות הכדורים ושאונו המתעתע של הקרב מעליו. אכן, קלט גם קלט גחיות רסקות וקריאת אוי נפסקת. אך אלו ואלו היו קולות שכחים ביותר לעת הזאת. אתם אינכם יודעים, אבא אני יודע: בחורי מעולם לא זעקו זעקה כגודל האסון! עדיין לא ידע מי נפל ומה בדיוק מתרחש שם למעלה, וחושיו באחת נתמרטו. מלכות? — פילחה מחשבה נבעתה וכותלי ההאדי מוחצים את קירות ליבו. אפשר היה זה משנה חמור מצדי, שלא הסגתי מייד אחור את המחלקה של בועז ולא נתתי לחרדה שתכפות את דעתי. והדעת, זו המודעת והצולחית, אמרה בדיוק, — קדימה, אם מלכות — חיחלק בפריצה. אם על העמדות הקדומות עליה — על אחת כמה. אם כה ואם כה המחירות ותמחך רק הם מדברים. ואל תהסס, כי שיקול תחת מעשה ברע שכות, כמוהו כתבוטה נחרצת. לא, לא היסטתי. אנשים הם לא היסטו, ואפילו היסטו, לרוע מלם, מאומנים היו הטב ממושמים מאוד מאוד — והם צייתו, כחיות נבונות ונאמנות וזנקו, בפקודתו, קדימה.

הוא נוטש את המכשיר וחש אל מקום המוקד. גושי אדמה חרבה מתפרורים תחת כפות רגליו בטפטט וידיו נצרכות בכרכנים. אדם עולה והממם ניקרה לקראתו. בועז, הוא קרא לו, בראותו שאין עמו אנשים אלא כשיעור כיתה ומשהו — היכן המחלקה?

זה ארבעה ירחים הוא מכיר בועז. טיפוס זה, אומר עליו גירמק, באמונה, שאינו מסוגל להזיל דימעה גם אחרי ארונו הוא. עיניו לא מזילות גם עכשיו, אבל מזועזעת מן הדמעות היא המלה האחת שהוציא מפיו.

הנה — השיב ופגש זרועו לפניו ולמטה, כדירגע שייט באצבע שלווחה, כמבקש לתחום גבול כלשהו, ומראייה ראשונה לא הבחין אלא שלוש וארבע גחיות משוטחות בסמך. הרגים כולם?

גם פצועים.

בועז צידד ראשו כנגד המדרון.

הוא צונף ראשו מפני הכדורים ורוכז להביט. אכן, הם גולשים במדרון. מהם מקרטעים בכוח עצמם, מהם נישאים בשניים. נשמעת יללה חדה — ונקטעה. בתוך כך סותחים המצרים במרגמות מה אתה חושב לעשות? — שואל הממם. לחץ בכל הכוח! — אני אומר לו דבר של הבל.

שהבין כי המערכה לא תמה בזה ואין להתעכב בגלל הפצועים. אכן לא טעה. ראיתי את הגדה ממול והנה היא טובה מזו ומידרונה נוח יותר — היאצו! במפקדים והוריתי להעביר במפגיע את שארית הכוח הלוחם לצד השני הלילה החל מתקפל ויוחאי מת עם שחר.

גדה זו לכאורה נוחה היתה, אבל עד שנתארגנו מחדש נתעצמו המרגמות. המצרים טיחחו היטב את הסטט והורן שעה קצרה לא נותרה אמה של קרקע תחת רגליהם, שלא ריטשה בסגנו. לא, לא מלכות היתה זו, היה זה כוח עדיף. פשוט: צבא. מוצב כהלכה. משופע בציוה. חוסה מאחורי ביצורים — ועדיף. בלא יתרון כוח בלא יתרון אש כיצד שלחוני לכאן — להתנפץ אל הפילבוקס! כלום סברו השול חים, כי עכברים אלה היושבים שם בעמדות ומעוצם הפחד ינוסו? הנה, לא ברחו. ואפילו פחדו מאוד — הם, ולא אנחנו, היו הפעם המתגוננים. והם הגינו על העמדות בחרמה ובשפץ, כאשר גוננים חיילים על החיים.

ארוכים! מישוה הן חייב היה לדעת יותר ממני מה טיבה של התמודדות כזאת עם צבא! כלום לא היתה דרך אחרת — רק כך? מדוע נטשנו את שיטות הלחימה, שנקטנו בהן אתמול ושלשים? האמנם כשלון זה הוא שיעצור בעדם מפלוש צפונה? המיבעע לא תוכנן כדאי. לא חשבו עד הסוף ואת האחריות לטוף — נטלו? תבוטה כזאת! טובי האנשים נהרגו והחיים לא יחיו עוד כלוחמים. איכה נשברנו בלילה אחד.

א, כל זה לא חשב באותה שעה. עדיין לא ידע מה עלה בחלקם של דוד חסין והפלמח ושאר יחידות את גונק ויאלו קלט לסירוגין ומחרי קולות הנפץ והיריות שבאו מהדורם ניכר היה, שהקרב נטוש שם והמערכה בגירה המרכזית עדיין בעיצומה. שמא הוא בלבד נכשל — ואם ייסוג כלום לא ייחרץ בזה גורל הלוחמים שמה? לא חשב לסגת בלי פקודה ולא יכולתי שלא לנסות, ולו פעם אחת עוד, להשיג את המטרה! אכן, בכל מאודו נתאחה לבצע את אשר הוטל עליי. דבקות צרורה זו בתעודה היא שכפתה את דעתי. היא שהייתה על כל הקולות והיא שניסרה בו ללא הרף: אל חפן לנפגעים, הבל לפילבוקס!

אכן: הביט לפילבוקס. גם בשעה שרוב המפקדים שוב לא עמדו על רגליהם, גם לאחר שנהרג יוחאי, ותיבה תמה זו נפגעים כבר היתה לארוך מתים גדול והפצועים מוסיפים ובאים — עוד הביט לפילבוקס. וכאן הבויקה מחשבה טרופה, והוא עוקר רגליו ורץ למושה בתצפית. קרא לאחד ממפקדיו המשיגה ונשתהה עמו כדי רגע, להורותו היכן להתאגן מחדש והיכן יחסו האנשים בהתארגנות, והוא מפטיר לממם: יש לעשות זאת במהירות המאכסימלית! עם מי — תולה זה עיניים מבוהלות.

עם החיים! חרק עליו בריצחה.

עבר על פני הבחורים, שטרחו בהעברת הפצועים, ומבלי שיפנה כה וכה, עלה במקום הנישא ביותר שעל גדות ההאדי. אולי בתוכו פנימה ביקש דבר אחר, אך פניו מעוינות היו ומדעתו נחכחן להגיע לנקודת תצפית מסוימת. האש היתה ניתכת על סביבותיו והוא לבדו בשטה. עודנו עולה והנה לא רעיון מטורף הוא שצף במוחו, אלא סיכוי של ממש, מפורש וניגלה לעיניו: הנה — אפשר להציל! לעקוף את העמדות צפונית מזה ולהכותן בדרך אחרת. אולי, אולי יצליח הפעם! — איתו כל האנשים הבריאים והסתער — נתרעשה דעתו קח את אשר אפשר לעשות עוד משהו! — והדבר נעשה מייד. אפילו ורגליו כשלוחות הדליגו במידרוק.

מחור וברוח חסם פניו, אספק שאנשיו, אם יתייצב בראשם, לא היה בו צל של סיכוי גם הפעם, והחלטתו נחושה לא ייסטרו ללכת אחרי. מופרש מהפלוגה כמאתיים היתה בחופזו אליהם. נמצא עומדת היה לעשות. ארריה מטרים סך הכול ומחמת הפגזים אגוס. האנחות פה ושם. ודאי לא היה משגיה בו ולא נשתטח רגע לאדמה מפני האש, הוא קרא ושלש ואני לא שמעתי מלמולו. הבחין ביד המורגש פני האדמה ולא מאמין למראת עיניו קפץ ל... גירמק? — קרא נחרד — אתה חי? לא אתה מת? לא לשאלת, שכן חי היה ועודנו בהכרה מלאה. פגז זה לא חשיגו החובשים בממך?

איתי — חירחר בנשימות נפסקות, אל ת—ע—זוב אותי! איפה הפצע? בנב? ככ—ן.

אקרא לחובשים, מיהר ואסף ברך אחת לקום. החובשים מתו — אל ת—לך!... הוציא זעקה עמומה ואצבעותיו נתעצרו והתיקו בקרסוליו. גירמק, אני לא עזוב אותך! אני שולח מייד אנשים אליך — ביקש להרגיעו.

הוא לא הניח לרגליו וקולו נצטלל לפתע: איתי! לא שכחתי... אל תחשוב ששכחתי, שאני כמעט גרמתי למותך אז בקרונית. אבל הייתי ילד אז ואתה לא תעזוב אותי עכשיו!

המלים נעתקו מפיו. שפחתי את גבי לפניו וטענתי את גופו המגודל על שכמי. ראיתי שייטוריו איזמים, אך הוא לא הוציא מעתה אפילו גניחה אחת, רק ליפת בחזקה זרז עותיו של צווארי ואנוכי קמתי עם המשא.

בו היה גירמק ורגליו כשלו. אפשר הוציא חמשים פסיעות ואפשר פחות. חש שפרקיו מתסוקקים וכאילו מחטים ננעצות בשיפולי בטנו, עד שמעך. כרע על שתי ברכיו ורגע ארוך קרס בשמיהמת אנושה ועורפו שבור תחת כובדו. זרועותיו של גירמק הירפו משהו מחיבוקו ושפתיו לחמלמו על אוניו. היתה זו רחישה חלושה ולא קלט אלא שתיים שלוש הבדות קטניות: תקברו איתי.

האם

בחדר האוכל בביתך

1. כאשר אתה יושב אל שולחן האוכל, אתה:
 - א. מצמיד את מרפקי ידך אל גופך וכונף את זרועותיך בזווית ישרות.
 - ב. מניח יד אחת על השולחן ותוחב את הישנית לתוך כיסך.
 - ג. מניח את שני מרפקיך על השולחן.
2. לפני שאתה שותה כוס מים, אתה:
 - א. בוחש את המים בכפית.
 - ב. מנגב את הכוס במפתח השולחן.
 - ג. מוחה את פיך בכפית.
3. כאשר אתה אוכל עוגה רגילה, ללא קרם, אתה משתמש:
 - א. במזלג.
 - ב. בכפית.
 - ג. באצבעותיך.
4. אתה אוכל הפוחי ארמה מטוגנים ב- עזרת:
 - א. סכין.
 - ב. כף.
 - ג. מזלג.
5. אתה טובל את הכף בתוך צלחת המרק, כשקצה הכף:
 - א. מכון כלפי גופך.
 - ב. מכון ממך והלאה.
 - ג. מכון כלפי מטה.
6. כאשר אתה אוכל איטריות מאקארוני, אתה:
 - א. כורך אותם על גבי כף.
 - ב. שואף אותם לתוך פיה.
 - ג. פורס אותם לפרוסות קטנות בעזרת מזלג.
7. כאשר אתה גומר לאכול, אתה:
 - א. מניח את כלי האוכל הצידיה.
 - ב. מתחיל ללקק את כלי האוכל.
 - ג. מתחיל ללקק את שפתיו.
8. כאשר נתקעים פירורי אוכל בין שר ידך, אתה:
 - א. מסלק אותם בלשונוך.
 - ב. מחטט בפיה בעזרת מזלג.
 - ג. משתמש במחצית שניים.

במסיבה

1. כאשר הוזמנת למסיבה ואינך יכול ל- בוא, אתה:
 - א. אינך בא, ואינך מודיע על כך.
 - ב. מודיע מראש לעורך המסיבה.
 - ג. בא, שווה דקות מספר ומסתלק.
2. בלכתך למסיבות אתה נוהג:
 - א. להקדים לבוא.
 - ב. לאחר לבוא.
 - ג. להגיע בדיוק בזמן.
3. כאשר אתה בא למסיבה ופגש בלתי מוכרים, אתה:
 - א. מפנה להם עורף.
 - ב. מתחיל לשפץ את שיערו או את המראה.
 - ג. מנסה להיחלץ מהם.
4. אתה רואה אותך רעב, אתה:
 - א. קורא למארח ומבקש לאכול.
 - ב. מתחיל לשפץ את שיערו.
 - ג. נכנס למטבח ומחטט במקרר.
5. כאשר גבר מזמין אשה למחול, הוא:
 - א. אוזח בידה וסוחב אותה אל רחבת הריקודים.
 - ב. רומז לה באצבעו לגשת אליו.
 - ג. יגיש אליה ושואל: "רוצה לרקוד?"

תשובות וסיכומים

בחדר האוכל: התשובות הנכונות הן: 1. א. 2. ג. 3. ג. 4. ג. 5. ב. 6. ג. 7. א. 8. ג.

הקצב לעצמן 10 נקודות על כל תשובה נכונה. צברת 80 נקודות, נימוסי האוכל שלך מושלם. צברת 40 עד 80 נקודות, נימוסי סובים למדי. פחות מ-40 נקודות — נימוסי האוכל שלך זקוקים לשיפור מיד.

במסיבה: התשובות הנכונות הן: 1. א. 2. ג. 3. ג. 4. ג. 5. ג. 6. א. 7. ב.

הקצב לעצמן 10 נקודות על כל תשובה נכונה. צברת פחות מ-40 נקודות, סימן שהכל חושבים אותך לגס רוח. בין 40 ל-60 נקודות — אתה מנומס למדי. 60 נקודות ומעלה — הכל מעריצים אותך על נימוסי הנאים.

באיטובים: התשובות הנכונות הן:

אתה

ביחסך עם נשים

(לגברים בלבד)

1. השורק אתה אחרי כל נערה יפה, שעוברת ברחוב? כן — לא
2. הקורא אתה לידדותיך בשמן ה- פרטי, לא בשם המשפחה? כן — לא
3. הנוהג אתה להתערב בחברה גדולה של נשים ולקחת חלק בשיחתן? כן — לא
4. הנוהג אתה להתלוצץ על חשבון ידי- דותיך? כן — לא
5. הנוהג אתה לקיים את הבטחותיך לנשים (לא הבטחותיך נישואין)? כן — לא
6. המבכר אתה לצאת בחברת נשים בנות גילך? כן — לא
7. המדייק אתה להופיע לפגישות? כן — לא
8. המתעלם אתה מבקשות בתיווך, כאשר אתה מתכנן איך לבלות? כן — לא
9. הנוהג אתה לשלוח מכתבים לנשים שלא ביקשו אותם, לאחר הפגישה, ולהביא אותה עד לפתח דירתה (אפילו בקומה הרביעית)? כן — לא
10. הנוהג אתה להלל באוזני חבריך את הנערות, איתן אתה נפגש? כן — לא

בפגישות

(לגברים בלבד)

1. כאשר אתה קובע פגישה, האם אתה:
 - א. נפגש עם בתיווך בבית הקפה.
 - ב. מחכה לה בקרן רחוב.
 - ג. בא לביתה לקחת אותה.
2. כאשר אתה בא לדירת ידידתך ב- פעם הראשונה, אתה:
 - א. משתדל להכיר את הוריה.
 - ב. מסתתר מעיני ההורים.
 - ג. מזמין את ההורים לצאת איתכם.
3. כאשר הורי נערתך, או הנערה עצ- מה נכנסים לחדר, אתה:
 - א. מצדיע.
 - ב. קם ממקומך.
 - ג. מברך אותם לשלום בישיבה.
4. כאשר אתם מתכוננים לעזוב את ה- בית, אתה:
 - א. עוזר לנערתך להסתרק.
 - ב. יגיש אל הראי ומישר את עניבתך.
 - ג. עוזר לנערתך ללבוש את מעיליה.
5. בלכתך ברחוב, אתה:
 - א. הולך בצד החיצוני של המדרכה, סמוך לשפת הכביש.
 - ב. הולך בצד הפנימי של המדרכה.
 - ג. מניח לבתיווךך ללכת לפניך.
6. אם יורד גשם ויש לכם מטריה, אתה:
 - א. מניח לבתיווךך להחזיק במטריה.
 - ב. מחזיק במטריה.
 - ג. דורש מבתיווךך לסור אל המחסה ה- קרוב ביותר.
7. כאשר אתם עולים לאוטובוס, אתה:
 - א. הולך לפני בתיווךך.
 - ב. צועד בעקבותיה.
 - ג. הולך לצידה.

מחי האמת לאמיתה? האמנם לקויים נימוסיהם של אזרחי ישראל? קשה מאד להשיב על שאלות אלו בכללותן. כי הנימוסים משתרעים עלינו בכל שטח החיים — החל משהלחן האוכל וכלה בדלפק המכירה של בית המסחר. אולם אתה, הקורא, יכול למצוא את התשובות הנכונות לגבי עצמך, בהשיבך על השאלות המובאות להלן, שנערכו לפי שני קבצים של כללי נימוס אירופיים. ענה על כל השאלות בכנות. אחר עיון בתשובות ובסיכומים המובאים בסוף העמוד. אם תגלה כי נימוסיך מושלמים — מה טוב. אם נימוסיך לקויים במידה מועטת, או מרובה, תוכל תמיד למצוא את הדרך הנכונה לשפר את נימוסיך. תהיה זקוק רק לקצת רצון טוב — וקצת סבלנות.

נימוס

4. הממשש אתה את הסחורות, אפילו אם אינך מוכרח לעשות זאת? כן — לא
5. המשתדל אתה שלא לשבור ולא ל- לכלך את החפצים, בהם אתה נוגע? כן — לא
6. הדורש אתה מן הזכר להוציא מחליו ראות חפצים, אשר אין לך כל כונה לקנות? כן — לא
7. הנוהג אתה למדוד חלקי לבוש אשר אינם מוצאים חן בעיניך? כן — לא
8. האוהב אתה להשתעשע בצעצועים המונחים על מדפי בית המסחר? כן — לא
9. האם אתה מרים כמו ידיך, כל חפץ שאתה רוצה לעל המדף? כן — לא
10. האם של אנשי אתה נוהג לשאת סליקניות מבוגרים ממך? כן — לא

ביחסך עם גברים

(לנשים בלבד)

1. האם אתה מתידדת עם גברים עד נקלה, אך תוך שמירה על מרחק מסוים? כן — לא
2. המתעלמת אתה משריקות, או הערות עוקצניות, אשר מטיתים גברים כלפיך? כן — לא
3. המחוללת את שערורייה, כאשר אחד הבחורים מתלוצץ על חשבונך? כן — לא
4. הנוהגת את לטלפן אל בחור בתואנה כלשהי ולהוריד את השפופרת כאשר הוא מסרב להאריך בשיחה? כן — לא
5. המניחה את לבן-יוגך לקבוע את מועדי הפגישות? כן — לא
6. האם אתה מקבלת הזמנה לפגישה, או דוחה אותה, ללא היסוס ובחיוך אדיב? כן — לא
7. המקבלת את כל מחמאה בחיוך ובתודה? כן — לא
8. המניחה את לבן-יוגך להזמין ל- אכול? כן — לא
9. המזמינה את מאכלים מבלי לבדוק

6. אם בתיווך אינה מסיבה לרקוד, הגבר:
 - א. ממשיך לרקוד אתה עד גמר התקליט.
 - ב. עוזב אותה ומסתלק.
 - ג. מציע לה להפסיק לרקוד ולגשת לש- תות אחר כוס-בירה.
7. עם גמר המחול הגבר:
 - א. מעביר את בה זוגו לידי אורח אחר.
 - ב. מחזיר אותה אל בני לוייתה.
 - ג. דורש ממנה להמשיך לרקוד אחר.

באומבוס. או ברכבת

1. האם אתה מציע את מקומך לאשה צע- ירה, אשר לא זכתה במקום ישיבה? כן — לא
2. האם אתה נועץ מבטים סקרניים בנוס- עים אחרים, ומשוחח עליהם עם ידידך? כן — לא
3. האם אתה מניח את תיקיך, או את מוודתך, במעבר? כן — לא
4. הנוהג אתה לעמוד ליד דלת האוטו- בוס ולחוסם אותה? כן — לא
5. הנוהג אתה להטיל את הכרטיסים ה- משומשים על הרצפה? כן — לא
6. הנוהג אתה בקולי קולות בראי- ידיים עזברים ברחוב? כן — לא
7. המנצל אתה את מרחב-המסלול של האוטובוס לשם מטרות אחרות, כגון: כן — לא
8. הנוהג אתה לראות תרגילי התעמלות רצפה, או להעלות את רגליך על ה- רצפה, בשעה שאין שוטר באוטובוס? כן — לא
9. המושך אתה בחוטי הפעמון, לפני ש- האוטובוס מגיע לתחנה הרצויה לך? כן — לא
10. המשתדל אתה שלא לדחוף איש ב- רדתך מן האוטובוס, או הרכבת? כן — לא

בבית המסחר

1. המנסה אתה להיחזק לראש התור? כן — לא
2. האומר אתה לזכר מה דרוש לך, ב- רגע בו מגיע תורך? כן — לא
3. הנוהג אתה לומר "החמאה הזאת מסי- ריחה", או, "הדג הזה מונח כאן למעלה משנתיים"? כן — לא

אם צברת 100 נקודות, תוכל להקסים אפילו גברת אנינה טעם. צברת 100 עד 80 נקודות — אתה גיטלמן מושלם. צברת בין 80 ל-60 נקודות — אתה אזרח ישראלי מנומס מאד. בין 60 ל-40 נקודות — נימוסיך לקויים. פחות מ-40 נקודות — אתה חזיר.

בפגישות: התשובות הנכונות הן: 1. ג. 2. א. 3. ב. 4. ג. 5. א. 6. ב. 7. ב.

כל תשובה נכונה מוכה אותך ב-10 נקודות. אם צברת פחות מ-30 נקודות, יש לך סיכויים לנתק את יחסיך עם כל נערה לאחר פגישה אחת ויחידה. צברת בין 30 ל-50 נקודות — אתה צעיר ישראלי פחות או יותר נורמלי. בין 50 ל-70 נקודות — כולם יגידו שנולדת בי לונדון, אפילו אם נולדת במלאבס. אם צברת 70 נקודות תוכל להקסים כל נערה (וכל חתן, או חתנת, לעתיד) עם הפגישה הראשונה.

מתקבלים בשימחה כנה בכל בית מסחר.

ביחסך עם גברים: 1. כן. 2. כן. 3. לא. 4. לא. 5. כן. 6. כן. 7. כן. 8. כן. 9. לא.

כל תשובה נכונה מוכה אותך ב-10 נקודות. אם צברת פחות מ-40 נקודות, עליך למדוד נימוסים טובים, בטרם תאחרי את המועד. צברת בין 40 ל-60 נקודות — נימוי טייך זקוקים לשיפור מסויים. צברת 60 עד 80 נקודות — רמת הנימוס שלך גבוהה מזו המקובלת בישראל. אם צברת למעלה מ-80 נקודות, לא יקשה לך לכבוש את לבו של הגבר הבררן ביותר.

ביחסך עם נשים: 1. לא. 2. כן. 3. לא. 4. לא. 5. כן. 6. כן. 7. כן. 8. לא. 9. כן. 10. לא.

כל תשובה נכונה מוכה אותך ב-10 נקודות.